

372.86

ส ๖๖๑๘

อ. 3

ผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจ
การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุชาติ จันทร์ดอกไม้

๒๘ ส.ค. 2540

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

พฤษภาคม 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๘๗๑๙

ผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจ
การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

บทคัดย่อ
ของ
สุชาติ จันทรดอกไม้

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
พฤษภาคม 2540

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนบ้านมฤคทายวัน อำเภอแม่วงก์ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 60 คน เป็นหญิง 30 คน เป็นชาย 30 คน ทำการทดลองสอนโดยกลุ่มที่ 1 ใช้โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว กลุ่มที่ 2 ใช้โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานด้วยแบบทดสอบที่ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของสมาคม สุขศึกษา พลศึกษาและสหพันธ์การแห่งสหรัฐอเมริกา การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทางแบบวัดซ้ำ (Two way Analysis of Variance with Repeated Measure)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานไม่แตกต่างกันยกเว้นทักษะการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานภายหลังจากการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่แตกต่างกันยกเว้นทักษะการขว้างที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่มีปฏิสัมพันธ์กันกับทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน

**THE EFFECTS OF TEACHING FUNDAMENTAL MOVEMENT
SKILL USING MOVEMENT EXPLORATION
PROGRAM AND EXPLANATION -
DEMONSTRATION PROGRAM**

**AN ABSTRACT
BY
SUCHART JANDOKMAI**

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
May 1997**

The purpose of this study was to examine and compare the effects of teaching fundamental movement skill using Movement Exploration Program and Explanation - Demonstration program of Prathom Suksa I students.

The subjects were sixty students in Prathom Suksa I at Maleakkatayawon School, Amphur Maewong, Nakornsawan in the academic year 1996. They were divided into 2 groups for experimental purposes. The first group was taught by Movement Exploration Program and the second group was taught by Explanation - Demonstration Program. They were tested for fundamental movement skills by the American Association of Health, Physical Education and Recreation, test. The data was analyzed by two way analysis of variance with repeated measure.

The results of this study indicated that :

1. There was no difference of teaching results from Movement Exploration Program and Explanation - Demonstration program upon fundamental movement skill of prathomsuksa 1 students.
2. The fundamental movement skill after the 2nd, 4 th, 6th and 8th weeks by using Movement Exploration Program and Explanation - Demonstration Program were not difference.
3. The Movement Exploration Program and Explanation Demonstration Program were not related with fundamental movement skills.

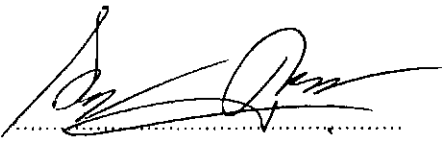
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษิตตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
พลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

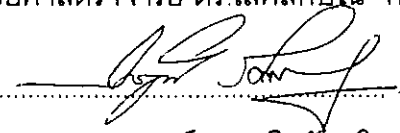

ประธาน
(รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์)

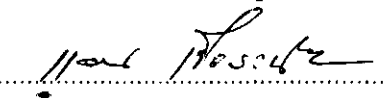
.....
กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

คณะกรรมการสอบ

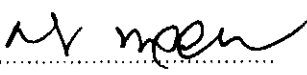

ประธาน
(รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์)

.....
กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์แผน เจริญระนัย)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 12 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2540

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณา ช่วยเหลือ และแนะนำอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ ประธานที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม กรรมการที่ปรึกษา และได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ แผนน เจียรณัย เป็นกรรมการสอบแต่งตั้งเพิ่มเติม ผู้วิจัยขอระลึก ในพระคุณของท่าน และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เอก เกิดเต็มภูมิ อาจารย์กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์ อาจารย์สุพจน์ ไชยรงค์ และ อาจารย์จำเริญ ให้อยู่ไทย ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียน โรงเรียนบ้านมฤคทายวัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอแม่वंก จังหวัดนครสวรรค์ ที่ให้ความช่วยเหลือและ อำนวยความสะดวกในการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ วิชาเอกพลศึกษาทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ ช่วยเหลือ แนะนำ และเป็นกำลังใจในการศึกษาจนสำเร็จลงด้วยดี และประการสุดท้าย ผู้ที่ให้การ สนับสนุนช่วยเหลือและเป็นกำลังใจอย่างยิ่งแก่ผู้วิจัยในการเรียนและทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จการศึกษา คือ คุณสุภาพร เสี่ยงเรืองแสง

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในการวางรากฐานทางการ ศึกษาแก่ผู้วิจัย

สุชาติ จันทรดอกไม้

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
คำนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์	5
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	6
ลักษณะของกิจกรรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา	7
การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา	
พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).....	11
องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้.....	16
การเรียนรู้และทฤษฎีการเรียนรู้ทางพลศึกษา	17
วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิต	24
วิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	28
ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน.....	35
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	37
งานวิจัยภายในประเทศ	40
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	42
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	43
การสร้าง การจัดหา และการหาคุณภาพของเครื่องมือ	43
โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	43

บทที่	หน้า
โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต	45
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	46
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	47
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	48
การวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	74
บทย่อ	74
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	74
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	74
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
อภิปรายผลของการศึกษาค้นคว้า	76
ข้อเสนอแนะ	78
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	85
ภาคผนวก ก	86
ภาคผนวก ข	88
ภาคผนวก ค	109
ภาคผนวก ง	130
ประวัติย่อของผู้วิจัย	135

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เนื้อหาและกิจกรรมหลักสูตรพลศึกษาสำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษา.....	9
2	ลักษณะของนักเรียนประถมศึกษากับการจัดกิจกรรมพลศึกษา.....	9
3	ความแตกต่างระหว่างการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว กับการสอนแบบอธิบายและสาธิต.....	33
4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการลดลงเป็นร้อยละ ในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอน แบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิตหลังการสอน สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8.....	50
5	การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของเวลาในการวิ่ง ในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบสำรวจ การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต.....	53
6	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละ ในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการแสดงผลแบบสำรวจ การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8.....	54
7	การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของเวลาในการวิ่ง ในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดย โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอน แบบอธิบายและสาธิต.....	57
8	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละ ในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8.....	58

9	การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการขว้าง สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอน แบบอธิบายและสาธิต.....	61
10	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่ม คิดเป็นร้อยละในการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8.....	62
11	การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการขว้าง ในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอน โดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอน แบบอธิบายและสาธิต.....	65
12	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่ม คิดเป็นร้อยละในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8.....	66
13	การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการกระโดด ในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและ สาธิต	69
14	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่ม คิดเป็นร้อยละในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8.....	70
15	การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการกระโดด ในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรม การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบาย และสาธิต	73

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การศึกษาในระดับประถมศึกษา นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเป็นการศึกษาภาคบังคับที่ทุกคนต้องเรียน ต้องศึกษาเป็นการมุ่งพัฒนาเด็กด้วยการอบรมสั่งสอนโดยมุ่งให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และทำงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคม ตามบทบาทหน้าที่ของตน ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) ได้จัดโครงสร้างมวลประสบการณ์ให้กับนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ 5 กลุ่มประสบการณ์ คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทย และคณิตศาสตร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ปัญหาชีวิตและสังคม โดยเน้นทักษะกระบวนการทางด้านวิทยาศาสตร์ เพื่อการดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมนิสัย ค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี

กลุ่มที่ 4 กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ ว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงานและความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ

กลุ่มที่ 5 กลุ่มประสบการณ์พิเศษ ว่าด้วยกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน (กรมวิชาการ. 2536 : 10)

พลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ซึ่งโครงสร้างของหลักสูตรพลศึกษาได้จัดเนื้อหา และกิจกรรมเป็น 3 ช่วง คือ ระดับ ป. 1-2 เน้นทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ระดับ ป. 3-4 เน้นการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและการประกอบกิจกรรมพลศึกษาเป็นหมู่คณะ ส่วนระดับ ป.5-6 นั้นจะเน้นการเห็นคุณค่า และการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ (กรมวิชาการ. 2536 : 1) โดยในระดับ ป.1 - 2 ที่เน้นทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานนั้น วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 132) ได้กล่าวว่า ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานเป็นทักษะที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะในวัยเด็กเพราะเป็นการเคลื่อนไหวที่เป็นไปตามลักษณะและธรรมชาติของร่างกายและความรู้สึก

ของการทำงานประสานกันระหว่างระบบประสาทและกล้ามเนื้อ การเคลื่อนไหวพื้นฐานนี้ถ้าหากเรามีการจัดกิจกรรมในการสอนช่วยเหลือและนำไปถูกต้อง จะช่วยให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในด้านทักษะและการทำงานประสานกันระหว่างระบบประสาทกับกล้ามเนื้อ ตลอดจนช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในความสามารถของตนเองได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะตรงกับความต้องการของหลักสูตรพลศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนมีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และจิตใจ (กรมวิชาการ, 2536 : 18)

การจะนำหลักสูตรพลศึกษาไปใช้ให้ประสบผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายนั้น วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2533 : 23) กล่าวว่า ต้องอาศัยองค์ประกอบของการปฏิบัติ 3 ขอบข่าย คือ การดัดแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรหรือวิธีสอนของครู การจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสม ฉะนั้นวิธีสอนจึงเป็นส่วนหนึ่งของการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งในเรื่องนี้ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 189) กล่าวว่า วิธีสอนของครูเป็นส่วนหนึ่งของการนำหลักสูตรไปใช้ ถ้าไม่มีการสอนก็ไม่สามารถจะประเมินผลได้ว่าหลักสูตรเกิดผลสัมฤทธิ์หรือไม่ อย่างไร หรือหลักสูตรเกิดผลสัมฤทธิ์ตามนโยบายของการจัดการศึกษาของประเทศหรือไม่ ดังนั้น การเตรียมการสอน การเอาใจใส่ต่อการสอน การสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับหลักสูตร คือ สิ่งกำหนดความสามารถของการใช้หลักสูตร การเลือกใช้หลักสูตรแต่ละแบบนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่องและสอดคล้องกับแบบของหลักสูตร ทฤษฎีการเรียนรู้ ปรัชญาการศึกษา รวมทั้งความสามารถของครูด้วย ฉะนั้นวิธีสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้ จึงเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสถานการณ์ การเลือกใช้วิธีสอนเพียงแบบเดียวหรือแบบใดแบบหนึ่งตลอดไปย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 109) ที่กล่าวว่า วิธีสอนเป็นหัวใจสำคัญในการสอนของครู เพราะเป็นตัวเชื่อมระหว่างประสบการณ์และเนื้อหาในการสอนกับตัวนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือมีพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมาย ครูที่ดีจะต้องสามารถเลือกวิธีสอน เพื่อใช้สอนให้เหมาะสมกับลักษณะ ความต้องการ ความสนใจ เนื้อหาวิชา ประสบการณ์ และสภาพการเรียนนั้น ๆ การเรียนรู้จึงจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและได้ผลดี

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2529 : 196) จำแนกรูปแบบการสอนออกเป็น 3 แบบคือ

- 1) แบบตัวครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - Centered Styles) ใช้กับหลักสูตรแบบเนื้อหาวิชา หลักสูตรหมวดวิชามีความเหมาะสมกับวิธีสอนแบบบรรยาย วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิต
- 2) แบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-Centered Styles) เป็นการสอนยึดหลักประชาธิปไตยใช้กับหลักสูตรสหสัมพันธ์ หลักสูตรบูรณาการ หลักสูตรประสบการณ์มีความเหมาะสมกับวิธีสอนแบบแก้ปัญหา

วิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว วิธีสอนแบบทดลอง 3) แบบการสอนเป็นคณะ (Team Teaching Styles) ใช้ครูสอนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เป็นการสอนโดยไม่ได้ยึดครูหรือนักเรียนเป็นศูนย์กลางแต่เป็นการทำงานประสานกันระหว่างครูหลายคนกับนักเรียนใช้ได้กับหลักสูตรแบบต่าง ๆ และใช้ได้กับวิธีสอนเกือบทุกวิธี

ปัจจุบันการเรียนการสอนพลศึกษา ในระดับประถมศึกษาไม่สามารถที่จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังที่ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2530 : 9) กล่าวว่า เด็กมีปัญหาเรื่องการเรียนรู้พลศึกษา เพราะครูจะเน้นด้านการแข่งขัน มากกว่าการจัดกิจกรรมให้กับเด็กนักเรียน สุภารัตน์ วรทอง (2528 : 3) กล่าวว่า การสอนพลศึกษาในประเทศไทยที่นิยมยึดถือกันมาเป็นเวลานาน คือ การสอนแบบอธิบายประกอบการสาธิต หรือการสอนแบบมีแบบแผน (Formal Teaching) เกี่ยวกับการสอนแบบอธิบายประกอบการสาธิต เพ็ญพิมล คูศิริวิเชียร (2532 : 81) อธิบายการสอนแบบอธิบายประกอบการสาธิต เป็นการสอนโดย ครูเป็นผู้แสดงให้นักเรียนดูก่อนแล้วให้นักเรียนฝึกทำตามทีละขั้น เหมาะสำหรับการสอนบทเรียนที่ต้องการฝึกทักษะขั้นสูง วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 134) อธิบายว่า เป็นวิธีสอนที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา คือช่วยให้นักเรียนได้มีอิสระ ในการหาประสบการณ์ให้แกตนเอง และมีการแสดงออกเพื่อพัฒนาความสามารถในการสร้างสรรค์ในระดับต่าง ๆ ในระหว่างเด็กนักเรียนด้วยกัน การสอนแบบนี้เป็นการให้นักเรียนได้มีโอกาสแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองตามระดับความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับมิลเลอร์ (Miller, 1974 : 41 - 50) ที่กล่าวว่า โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว (Movement Exploration) เป็นการสอนวิธีหนึ่ง ที่เน้นทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ตามธรรมชาติของผู้เรียน ซึ่งการสอนแบบนี้จะสร้างให้เด็กมีความสนใจดีขึ้น เพราะจะทำให้เด็กค้นพบความสามารถเฉพาะตัวของตนเอง วิธีการสอนแบบนี้เป็นวิธีการสอนที่ต้องการให้นักเรียนมีการพัฒนาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวโดยการสร้างบทเรียน ที่ตอบสนองต่อความต้องการตามธรรมชาติของนักเรียน เพื่อที่จะให้นักเรียนมีอิสระในด้านความคิด สามารถแสดงความสามารถตามธรรมชาติของตนเองและสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้

จากสภาพและแนวคิดดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาและเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร เพื่อให้หลักสูตรบรรลุตาม

จุดมุ่งหมายและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียน ครูพลศึกษา ครูประจำชั้น ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการการศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษามลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนได้พัฒนาการเรียนการสอนโดยนำผลการวิจัยมาปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือระดับชั้นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน
2. เป็นข้อเสนอแนะทางการศึกษาสำหรับศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในความรับผิดชอบ
3. เป็นแนวทางสำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ข้อดกลงเบื้องต้น

ไม่ควบคุมผู้รับการทดลองในเรื่อง อาหาร การพักผ่อน การเข้าร่วมกิจกรรมอื่น ๆ ในระหว่างการทำการทดลอง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านมฤคทายวัน สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 60 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยในแต่ละกลุ่มจะแบ่งเป็นชาย 15 คน และหญิง 15 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระมี 2 ตัวแปร ได้แก่

2.1.1 โปรแกรมการสอนแบ่งเป็น โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว กับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

2.1.2 เพศ แบ่งเป็น ชาย และ หญิง

2.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นิยามศัพท์

1. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน คือ การเคลื่อนไหวร่างกายที่เป็นการเคลื่อนไหวเบื้องต้นง่าย ๆ ได้แก่ การวิ่ง การขว้าง การกระโดด

2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านมฤคทายวัน สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2539

3. โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว (Movement Exploration Method) หมายถึง ลำดับขั้นและกระบวนการสอนที่เน้นให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติด้วยตนเอง

4. โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต (Explanation and Demonstration Method) หมายถึง ลำดับขั้นและกระบวนการสอนที่ต้องการให้นักเรียนได้ยิน และได้เห็นลักษณะทักษะการเคลื่อนไหวจากครูผู้สอนหรือผู้สาธิต

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาและเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

1.1 ลักษณะของกิจกรรมพลศึกษาที่จัดสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

1.2 การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช

2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.3 องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้

1.4 การเรียนรู้และทฤษฎีการเรียนรู้ทางพลศึกษา

1.5 วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิต

1.6 วิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

1.7 ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

1.1/ลักษณะของกิจกรรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

กิจกรรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับนักเรียนระดับนี้ เพราะพลศึกษาเป็นเครื่องช่วยพัฒนาลักษณะนิสัยและความสามารถต่างๆ ของเด็กแต่ละคน ระหว่างที่ผู้เรียนฝึกพลศึกษาและเล่นกีฬาต่าง ๆ ครูย่อมมีโอกาสดูแลและรู้ถึงนิสัยใจคอพฤติกรรมของเด็ก และความต้องการของเด็กได้เป็นอย่างดี การได้สังเกตเห็นพฤติกรรม จะทำให้รู้ว่าเด็กบกพร่องเรื่องใด สนใจเรื่องอะไร และมีความสามารถ ความถนัดด้านใด ซึ่งจะเป็นข้อมูลให้ครูได้นำทางแก้ไขได้ถูกต้อง และเด็กจะได้ปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมกับสังคมและเข้ากับเพื่อนฝูงได้ กิจกรรมพลศึกษาส่วนใหญ่ให้มีการเล่นเป็นกลุ่ม เป็นทีม ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้รู้จักวิธีเล่นร่วมกัน เล่นเพื่อส่วนรวม เกิดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม การเล่นบางอย่างช่วยฝึกให้เด็กรู้จักใช้วิธีช่วยเหลือให้สัมพันธ์กัน รู้จักบังคับการเคลื่อนไหวของร่างกาย เช่น การโยนลูกบอลขึ้นเตะ เด็กต้องใช้ตา มือ เท้า ให้สัมพันธ์กัน และต้องรู้จักบังคับการเคลื่อนไหวของมือและขาเพื่อให้เตะลูกบอลได้ถูกต้องการบังคับด้วยวิธีการเช่นนี้จะทำให้เด็กเกิดความมั่นใจในตนเอง การเล่นเกมการแข่งขัน เป็นการตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก เพราะเด็กเล็ก ๆ จะชอบเสียงเพลงและชอบทำท่าทางตามจังหวะอย่างอิสระตามความต้องการของเขา และเมื่อเด็กมีโอกาสดำเนินการ จะทำให้เด็กเกิดความร่าเริงแจ่มใส การเล่นเกมนี้จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกในลักษณะสร้างสรรค์เป็นอย่างมาก เพราะเด็กจะได้แสดงหลายสิ่งหลายอย่างตามความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของตนเอง การเล่นเกมการแข่งขัน เช่น การเล่นเกมประกอบดนตรี การทำท่าทางตามจังหวะพื้นเมือง การเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะ จะต้องไม่让孩子ฝืนตัว ต้องพยายามให้เด็กได้คุ้นกับจังหวะเสียก่อน โดยปกติเด็กระดับ ป.1-2 ชอบวิ่งชอบเตะกระโดดถ้าจะให้ฝึกให้เด็กก้าวเท้าให้เข้ากับจังหวะเพลงจะต้องให้เด็กฝึกใช้วิธีวิ่งส่วนนั้นให้ทำงานสัมพันธ์กันอย่างถูกต้องเสียก่อนแล้วเด็กจะเกิดความมั่นใจและสามารถเรียนกิจกรรมพลศึกษาได้ กีฬาที่จัดขึ้นสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษานั้นกำหนดให้เลือกรู้ได้ตามสภาพของโรงเรียน และท้องถิ่น และจัดให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน (กรมวิชาการ. 2537 : 37-39)

นอกจากนี้ประทีป พานิชชาติ (2528 : 29) ยังได้กล่าวแนะนำถึงการจัดกิจกรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาว่า ควรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับพื้นฐานทั่ว ๆ ไปเพื่อพัฒนาการทำงานประสานกันของระบบกล้ามเนื้อและระบบประสาท อาจจะจัดสอนโดยใช้เกมมูลฐาน

เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานและทำให้นักเรียนมีความสนุกสนานไปด้วย และควรจัดกิจกรรมที่ใช้ร่างกายทุกส่วน เช่น ยืดหยุ่น การขว้าง การวิ่ง การกระโดด การเล่นประกอบลูกบอล กายบริหาร และเกมการเล่นที่ต้องใช้เสียง รวมถึงการจัดกิจกรรมทดลองสมรรถภาพตนเอง การเล่นผาดโผน เกมการต่อสู้ เกมที่มีการแข่งขัน การเล่นประกอบนิทาน และการเลียนแบบ ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 55) ที่ได้ให้ความเห็นว่า กิจกรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับกล้ามเนื้อใหญ่ ๆ ของร่างกาย เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวอยู่กับที่ของร่างกาย มีการก้มตัว การบิดลำตัว การเหวี่ยงแขน การย่อตัว การยืดตัว กิจกรรมเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การกระโดดพร้อมกันสองเท้า การขว้าง การปาลูกบอล การเตะลูกบอล การรับ-โยนลูกบอล และกิจกรรมที่เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานทั่วไป เพื่อจะช่วยส่งเสริมการทำงานประสานกันของระบบประสาท และระบบกล้ามเนื้อซึ่งเป็นพื้นฐานในทักษะขั้นสูงต่อไป

นิคสัน และจีเวทท์ (Nixon and Jewett. 1980 : 265 - 270) เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาหลักสูตรประถมศึกษาว่าหลักสูตรพลศึกษาระดับประถมศึกษาตอนล่างจะเน้นตัวบุคคลหรือบุคลิกภาพของนักเรียน นักเรียนควรได้รู้จักตนเอง รู้จักการเคลื่อนไหวตนเองด้วยท่าทางต่างๆ ให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ และรู้จักกิจกรรมการเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ ด้วยการเคลื่อนไหวตนเองไปพร้อม ๆ กับอุปกรณ์และผู้อื่น การสำรวจการเคลื่อนไหว (Movement Education) จะมีประโยชน์มาก เพราะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการสำรวจและรู้จักตนเองด้วยกิจกรรมการเคลื่อนไหวอย่างกว้างขวาง โดยใช้ทั้งอุปกรณ์และไม่ใช้อุปกรณ์ประกอบ มีประสบการณ์ที่จัดเป็นระบบและส่งเสริมให้เกิดความก้าวหน้าในทักษะเบื้องต้นของการเคลื่อนไหวและทักษะการครอบครองบอล มีกิจกรรมที่ช่วยสร้างสมรรถภาพ ความรับผิดชอบ ความสามัคคี การแสดงออกตามความคิด สร้างสรรค์และการเดินรำ และเมื่อนักเรียนเข้าสู่ประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนควรได้ร่วมกิจกรรมที่เน้นหรือฝึกประสาทการรับรู้ความรู้สึกต่อไปอีก ซึ่งนั่นคือกิจกรรมเกี่ยวกับการควบคุมตนเองและสัมผัสผลลัพธ์ทางทักษะใหม่ ๆ เกมที่ยากขึ้น ความเข้าใจในสังคมและวัฒนธรรมประเพณี

เดเยอร์ (Dauer. 1971 : 18 - 19) ได้แนะนำเนื้อหาและกิจกรรมหลักสูตรพลศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาไว้ 7 กิจกรรม

ตาราง 1 แสดงเนื้อหาและกิจกรรมหลักสูตรพลศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

ประถมศึกษาตอนต้น	ชั้น			
	อนุบาล	ป.1	ป.2	ป.3
1. ประสบการณ์การเคลื่อนไหวร่างกายแบบต่าง ๆ	40%	35%	35%	20%
2. กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพ				10%
3. กิจกรรมเข้าจังหวะ	30%	25%	25%	20%
4. ยิมนาสติกพื้นฐาน (ยืดหยุ่นต่อตัว)	15%	20%	20%	20%
5. เกมและการเล่นประเภทผลัดง่าย ๆ	15%	20%	20%	20%
6. ทักษะและกิจกรรมกีฬา				10%
7. ว่ายน้ำ	จัดตามความเหมาะสมกับสิ่งอำนวยความสะดวก			

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 110) ได้จัดลักษณะของนักเรียนประถมศึกษากับการจัดกิจกรรมพลศึกษา ไว้ดังนี้

1. ระดับอนุบาลและประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 (อายุ 3 1/2 - 6 1/2 ปี)

ตาราง 2 แสดงลักษณะของนักเรียนประถมศึกษากับการจัดกิจกรรมพลศึกษา

บุคลิกลักษณะ	กิจกรรม
1. เสียงดัง กระตือรือร้น อยากแสดงออก อยากแสดงความสามารถ ชอบเลียนแบบ ชอบจินตนาการ และต้องการความสนใจ	1. เกม ที่ต้องใช้ความแข็งแรงและความยืดหยุ่น เกมที่แสดงออกคนเดียว เช่น การล่าสัตว์ การแสดงละคร แสดงเลียนแบบหรือสมมุติ และเกมประเภททีม หรือผลัด (Relay) ที่ใช้ จำนวนคนน้อย

ตาราง 2 (ต่อ)

บุคลิกภาพ	กิจกรรม
2. กล้ามเนื้อใหญ่ ๆ พัฒนามากขึ้น	2. การเคลื่อนไหวเบื้องต้น ทักษะเบื้องต้นของการขว้าง จับ และตบลูกบอล
3. โดยธรรมชาติชอบเล่นกิจกรรมที่เป็นจังหวะ	3. ใช้ทักษะเกี่ยวกับดนตรีและจังหวะ การเคลื่อนไหวตามความพอใจ การเดินรำพันเมืองและการเล่นเกมประกอบเพลง
4. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องของความสนใจ	4. จัดกิจกรรมที่สนองตอบได้ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง
5. อาจเกิดความเหนื่อยอย่างกะทันหัน แต่จะกลับเข้าสู่สภาพปกติอย่างรวดเร็ว	5. เลือกกิจกรรมที่ใช้เวลานั้นๆ มีการจัดช่วงพักสั้นๆ ระหว่างคาบ หรือจัดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงเพิ่มขึ้น
6. มีความสนใจในระยะเวลาสั้น ๆ	6. เปลี่ยนกิจกรรมบ่อย ๆ และอธิบายสั้นๆ
7. ความรู้สึกไว ถือว่าตนเองถูกต้องและสำคัญ ไม่ค่อยยอมรับการพ่ายแพ้	7. กิจกรรมที่มีการจัดลำดับก่อน-หลัง เกมประเภททีม และจัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้เรื่องแพ้ - ชนะ หรือกล้าสู้ความจริงอย่างกล้าหาญ
8. สนใจว่าตัวเองจะทำอะไรได้บ้าง	8. ใช้กิจกรรมการสร้างเสริมประสบการณ์และความสนใจด้วยการเคลื่อนไหวเบื้องต้นต่างๆ เช่น เดิน เขย่ง วิ่ง กระโดด เป็นต้น
9. มีการพัฒนาทางด้านความสัมพันธ์ของการใช้สายตากับมือดีขึ้น	9. กิจกรรมที่ต้องอาศัยมือหยิบ ขว้าง หรือถือสิ่งของ เช่น ลูกบอล ฤๅษี ห่วงยาง เป็นต้น
10. ต้องการฝึกกลไกการรับรู้ที่สำคัญๆ	10. กิจกรรมการฝึกเรื่องสมดุล ระดับต่าง ๆ การเคลื่อนไหวตามขวาง ตามยาว

ตาราง 2 (ต่อ)

บุคลิกภาพ	กิจกรรม
11. ชอบกิจกรรมกลุ่มเล็ก ๆ	11. ใช้กิจกรรมการแบ่งกลุ่มย่อย ๆ ในชั้นเรียน
12. มีความรู้สึกไวต่อการแสดงออกของผู้ใหญ่	12. ต้องการคำยกย่องและกำลังใจอย่างจริงใจ
13. ชอบกิจกรรมหนักๆ และกิจกรรมประเภท ยืดหยุ่นต่อตัว	13. กิจกรรมการกลิ้งตัว การกระโดด หึ่งตัวลง พื้น รวมทั้งกิจกรรมที่ต้องการคำแนะนำ จากครูและกิจกรรมการยืดหยุ่นต่อตัวง่าย ๆ
14. อาจมีปัญหาในเรื่องของกระดูกผิดปกติ	14. ให้ความสนใจในปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้าง ของร่างกายในรายที่ผิดปกติ

1.2/การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

กิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้จัดประมวลไว้ในหลักสูตรเพื่อเป็นประสบการณ์ที่ส่งเสริมให้นักเรียนระดับประถมศึกษาได้มีการเรียนรู้นั้น อาจเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับวุฒิภาวะของเด็กในวัยนี้ด้วยและยังต้องเป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาด้านคุณลักษณะที่ดีอีกด้วย ซึ่งในเรื่องนี้ วาสนา คุณาภิลิทธิ์ (2536 : 140) ได้กล่าวถึงหลักสูตรพลศึกษาในระดับประถมศึกษาว่า หลักสูตรพลศึกษาระดับประถมศึกษา ควรสัมพันธ์กับเรื่องสุขภาพ เพราะสุขภาพเกี่ยวข้องกับการกินดีอยู่ดี และนักเรียนควรได้เรียนรู้ถึงวิธีเล่น (Play) ที่ถูกต้องปลอดภัยโดยการเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาเพื่อพัฒนาการทรงตัวและการทำงานสัมพันธ์กันของอวัยวะต่าง ๆ ทั้งกิจกรรมประเภทบุคคลและกิจกรรมกลุ่มตามความเหมาะสม นอกจากพัฒนาการดังกล่าวแล้วนักเรียนยังควรได้เรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนให้เป็นคนที่มี ความซื่อสัตย์ รับผิดชอบ และยุติธรรม ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะบรรจุอยู่ในกิจกรรมพลศึกษา ดังนั้นกิจกรรมพลศึกษา จึงมีความสำคัญต่อหลักสูตรการศึกษาที่สมควรจัดให้นักเรียนได้เรียนเพื่อประสบการณ์ในการเล่นและควรหลอมรวมหรือบูรณาการวิชาพลศึกษาเข้ากับวิชาอื่น ๆ ด้วย ในลักษณะของหลักสูตรแบบบูรณาการ รายละเอียดของหลักสูตรประถมศึกษาฉบับปัจจุบัน มีดังนี้

หลักสูตรพลศึกษาระดับประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) (กรมวิชาการ, 2536 : 5)

หลักสูตรประถมศึกษาฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 เป็นหลักสูตรแบบบูรณาการ โดยมีหลักการเพื่อเป็นการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่ปวงชน มุ่งให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต และมุ่งสร้างเอกภาพของชาติ โดยมีเป้าหมายหลักร่วมกันแต่ให้ท้องถิ่นมีโอกาสจัดหลักสูตรบางส่วนให้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการได้ จุดหมายของหลักสูตรก็เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคมตามบทบาท และหน้าที่ของตนในฐานะพลเมืองดี ตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต ทนต่อการเปลี่ยนแปลง มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกาย และจิตใจทำงานเป็นและครองชีวิตอย่างสงบสุข โครงสร้างมวลงประสบการณ์ที่จัดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้นี้ 5 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทยและคณิตศาสตร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ไขปัญหาวิตชีวิตและสังคม โดยเน้นทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อการดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสร้างเสริมนิสัย ค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี

กลุ่มที่ 4 กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงาน และความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ

กลุ่มที่ 5 กลุ่มประสบการณ์พิเศษว่าด้วยกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียนสำหรับชั้น ป.5 และ ป.6 เช่น ภาษาอังกฤษ

วิชาพลศึกษา จัดอยู่ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาค่านิยม เจตคติ พฤติกรรม และบุคลิกภาพ เน้นการเป็นคนช่างคิด ช่างทำ และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงได้ โดยใช้กิจกรรม จริยศึกษา ดนตรี และนาฏศิลป์ ศิลปะศึกษา พลศึกษา ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด และผู้นำเพ็ญประโยชน์ จึงต้องปลูกฝังให้มีคุณลักษณะดังนี้

1. มีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการเกี่ยวกับความดีความงาม การรักษาสภาพกาย และจิต
2. มีความสามารถในการวิเคราะห์ วิจัย แก้ปัญหา มีความสามารถในการแสดงออกและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
3. มีความเสียสละ สามัคคี มีวินัย ประหยัด ซื่อสัตย์ กตัญญู กตเวทิตะ รักการทำงาน เห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย
4. มีความสนใจแสวงหาความรู้ และรูปแบบการทำงานใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใช้ความรู้ในการตัดสินใจและแก้ปัญหา เพื่อการทำงานและการดำรงชีวิต
5. ปรับปรุงตนเองให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาและพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้

กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2

การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยนั้นได้บูรณาการกิจกรรมต่าง ๆ ไว้เป็นหน่วยย่อย ๆ เนื่องจากมีความต้องการให้ครูผู้สอนใช้วิธีสอนแบบผสมผสาน โดยใช้เนื้อหา ของทุกกิจกรรม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น การจัดการเรียนการสอนในช่วงเวลา หรือคาบหนึ่ง ๆ ผู้สอนอาจเน้นเนื้อหากิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง แต่มิได้มุ่งสอนเพียงกิจกรรมเดียว ควรมีกิจกรรมอื่นมาผสมผสานในหน่วยย่อย ๆ 6 หน่วยการเรียนรู้ การปรับเนื้อหาให้สัมพันธ์กันใน แต่ละเรื่อง จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยงของวิชาต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง เป็นขั้นตอนและสอดคล้องกับชีวิตจริง การปรับเนื้อหาในลักษณะนี้ จัดเฉพาะผู้เรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-2 เพราะเป็นชั้นเด็กเล็กจึงไม่เน้นทักษะมากนักแต่ต้องการเน้นให้ผู้เรียนเกิด ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเกิดความรู้ความเข้าใจตามมา ในการสอนแบบบูรณาการมีเนื้อหาสาระดังต่อไปนี้

หน่วยที่ 1 มั่นใจในการเคลื่อนไหว

คำอธิบาย

สังเกตรูปแบบของการเคลื่อนไหวที่สวยงามและไม่สวยงาม

อภิปรายผลของการเคลื่อนไหวที่มั่นใจและไม่มั่นใจ ฝึกปฏิบัติด้วยการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำจังหวะและเคลื่อนไหวให้สัมพันธ์กับจังหวะ รวมนวงเล่นเครื่องเคาะจังหวะ เล่น ประกอบเพลงแสดงการเล่นพื้นเมือง วาดภาพระบายสี โดยเลียนแบบพฤติกรรม บอกความรู้สึกที่

เกิดจากการแสดงออกอย่างมั่นใจและไม่มั่นใจ และเลือกกิจกรรมที่แสดงได้อย่างมั่นใจไปใช้ในการเล่นอย่างเสรี

เพื่อให้รู้ความสัมพันธ์ระหว่างการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างมั่นใจ กับความสอดคล้องสวยงาม ผสมกลมกลืน ตระหนักในความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนให้เกิดความมั่นใจ สามารถนำกิจกรรมเคลื่อนไหวร่างกายไปใช้ในการเล่นเพื่อความเพลิดเพลิน

หน่วยที่ 2 ใฝ่รู้ใฝ่เรียน

คำอธิบาย

สังเกต เปรียบเทียบลักษณะธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว

อภิปรายผลของการสังเกต เปรียบเทียบ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเรา บอกผลของการสังเกตธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่นำไปสู่การเพิ่มพูนความเข้าใจและการชื่นชมความงามตามธรรมชาติ แล้วนำผลจากการสังเกตที่ดีไปใช้ในการถ่ายทอดความรู้สึก ประสบการณ์ต่างๆ ด้วยการบรรยายชมธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เขียนภาพระบายสี บันทึกรายการธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เคลื่อนไหวร่างกายโดยเลียนแบบจากธรรมชาติ

เพื่อให้เห็นคุณค่าของความสวยงามตามธรรมชาติ และคุณประโยชน์ของการสังเกตที่ดีต่อการเพิ่มพูนความเข้าใจและความรู้สึกต่อธรรมชาติ มีความชื่นชมต่อการใฝ่รู้ใฝ่เรียน

หน่วยที่ 3 สนุกกับจินตนาการ

คำอธิบาย

สังเกตภาพ ฟังเพลง เคลื่อนไหวร่างกายตามแบบที่กำหนดไว้

อภิปรายผลจากการสังเกตภาพ ฟังเพลง เคลื่อนไหวร่างกาย ฝึกเขียนภาพระบายสีจากเรื่องราว นิทาน ออกแบบสร้างสรรค์จากเศษวัสดุ จัดกระเบาะทราย ฟังเพลงพระราชนิพนธ์ เพลงไทยเดิมง่าย ๆ เพลงไทยสากล เคลื่อนไหวร่างกาย ทำท่าทางประกอบเรื่องราวนิทานให้เข้ากับจังหวะเพลง

เพื่อให้สามารถคิดและแสดงความรู้สึก จากการรับรู้ความงาม ความไพเราะ สนุกสนาน เพลิดเพลินและสามารถเล่นร่วมกับผู้อื่นได้

หน่วยที่ 4 พัฒนาความสามารถของตนเอง

คำอธิบาย

ฝึกเคลื่อนไหวร่างกายด้วยการเดิน วิ่ง กระโดด หมุนตัว กลับตัว ยืน ขว้าง ปา เหยียด ให้เข้ากับจังหวะตามแบบที่กำหนดให้

อภิปรายผลของการเคลื่อนไหวที่ปฏิบัติได้ และปฏิบัติไม่ได้ สำนวหาข้อบกพร่องโดย ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมแล้วฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ จนเกิดความมั่นใจ นำผลจากการศึกษาไปปรับปรุง กิจกรรมที่แสดงให้มีทักษะที่ดีขึ้น

เพื่อให้มีทักษะในการเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะได้อย่างถูกต้อง มีความพร้อมเพรียง ในการแสดง และสนุกสนานเพลิดเพลิน เห็นคุณค่าของการฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องที่นำไปสู่ การมีทักษะที่ดีขึ้น ชื่นชมในความสามารถของตนเอง มีนิสัยขยันหมั่นเพียร อดทนและมีระเบียบ วินัย

หน่วยที่ 5 ครอบครัวยุคใหม่

คำอธิบาย

ศึกษารูปแบบของครอบครัวที่ดีจากเรื่องราวตัวอย่างในสังคม

อภิปรายถึงองค์ประกอบที่จำเป็นของครอบครัวที่ดีและผลดี ผลเสียของการมีครอบครัว ที่ดีและไม่ดีที่มีต่อสมาชิกในครอบครัว ชุมชน และสังคม

ฝึกปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตนในการเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว และบอกความรู้สึกจากการปฏิบัติและไม่ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตน

เพื่อให้มีความชื่นชมต่อการมีครอบครัวที่ดีและเห็นความสำคัญของการปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของตน มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร อดทน และเสียสละ

หน่วยที่ 6 โรงเรียนดีมีวินัย

คำอธิบาย

ศึกษารูปแบบของการปฏิบัติตามกฎและระเบียบของห้องเรียนและโรงเรียน อภิปราย ผลดีผลเสียของการปฏิบัติและไม่ปฏิบัติตามกฎและระเบียบของห้องเรียนและโรงเรียน

ฝึกปฏิบัติตามคำชี้แนะของครู ตามแบบที่กำหนดให้ในการทำกิจกรรมร่วมกัน

อภิปรายผลของการปฏิบัติที่มีต่อตนและผู้อื่น บอกความรู้สึกของตนที่มีต่อการปฏิบัติ และไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ แล้วนำผลจากการอภิปรายไปวางเป็นข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกัน

ปฏิบัติตามข้อตกลง และประเมินตนเองเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขข้อปฏิบัติให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเสมอ

เพื่อให้เห็นคุณค่าในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของห้องเรียนและโรงเรียนมีความชื่นชมต่อโรงเรียนที่มีระเบียบวินัย มีลักษณะเกี่ยวกับวินัยในตนเอง รับผิดชอบ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ

1.3 องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้

องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้ให้มีประสิทธิภาพนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรและการจัดปัจจัยและสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนโดยครูผู้สอนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรโดยตรง เพราะครูผู้สอน คือผู้ที่ต้องใช้หลักสูตรให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้มากที่สุด วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2533 : 24) บทบาทของครูผู้สอนกับการนำหลักสูตรไปใช้นี้ หน่วยงานพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 : 125) ได้เสนอแนะไว้ว่า ครูผู้สอนที่นำหลักสูตรไปใช้มีหน้าที่หลักคือ การสอนซึ่งต้องใช้หลักสูตรประกอบการเตรียมการสอน การทำแผนการสอน หรือการกำหนดการสอน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยมีกระบวนการพอสรุปได้ดังนี้

1. ครูควรศึกษานักเรียนให้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. ทำความเข้าใจกับจุดหมาย หลักการและโครงสร้างของหลักสูตร และเป็นผู้เข้าใจแผนการสอน กำหนดการสอนและกระบวนการเรียนการสอน
3. ศึกษาแผนการสอน คู่มือครูให้เข้าใจแจ่มแจ้งก่อนทำการสอน
4. เตรียมสื่อการสอนที่จะใช้ในการสอนแต่ละครั้งก่อนสอน
5. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เหมาะสมกับนักเรียน
6. ใช้เครื่องมือการประเมินผลที่ถูกต้องตามลักษณะกิจกรรมการเรียน
7. รู้จักปรับวิธีสอนให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น โรงเรียน และนักเรียน

องค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้อีกประการหนึ่งคือ การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรในเรื่องนี้ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2536 : 189) กล่าวว่าวิธีสอนของครูเป็นส่วนหนึ่งของการนำหลักสูตรไปใช้ ถ้าไม่มีการสอนก็ไม่สามารถจะประเมินผลได้ว่า หลักสูตรเกิดผลสัมฤทธิ์หรือไม่อย่างไร หรือหลักสูตรเกิดสัมฤทธิ์ผลตามนโยบายของการจัดการศึกษาหรือไม่ ดังนั้น การเตรียมการสอน การเอาใจใส่ต่อการสอน การสอนให้สอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตร

และโรงเรียน การเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับหลักสูตร ฯลฯ เหล่านี้ คือสิ่งกำหนดความสามารถของการใช้หลักสูตรของโรงเรียนทั้งสิ้น การเลือกใช้วิธีสอนแต่ละแบบขึ้นอยู่กับ จุดมุ่งหมายของการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่อง และต้องสอดคล้องกับการสอน แบบของหลักสูตร ทฤษฎีการเรียนรู้ ปรัชญาการศึกษา รวมทั้งความสามารถของครูด้วย ฉะนั้น วิธีสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย จึงควรเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสภาพการณ์ หรือตามจุดมุ่งหมายแต่ละข้อได้ก็ต้องใช้วิธีสอนที่เหมาะสมเท่านั้น การใช้วิธีสอนเพียงแบบเดียวหรือแบบใดแบบหนึ่งตลอดไปย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอน ฉะนั้นถ้าครูไม่สามารถใช้วิธีสอนได้เหมาะสมแล้ว ก็จะมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพของหลักสูตร

นอกจากองค์ประกอบของการนำหลักสูตรไปใช้ที่ได้เสนอไปแล้วในข้างต้นนั้น ยังมีปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบที่ช่วยสนับสนุนให้การใช้หลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ผู้บริหาร โรงเรียน ศิษยานิเทศก์ กรรมการบริหารกลุ่มโรงเรียน ศึกษาธิการอำเภอ ผู้ปกครอง ประชาชนและสื่อมวลชน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีส่วนของงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์เข้ามาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรด้วย เพราะงบประมาณเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินงานอยู่ไม่น้อย (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2534 : 126)

1.4 การเรียนรู้และทฤษฎีการเรียนรู้ทางพลศึกษา

สมคิด ชิตประสงศ์ (2521 : 19) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้และทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ไว้ดังนี้ การเรียนรู้ (Learning) คือ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดไปในพฤติกรรมของคนเรา เพื่อปรับตัวให้เหมาะสมกับความต้องการของชีวิตดียิ่งขึ้นหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การเรียนรู้ก็คือ ชนิด ลักษณะ หรือคุณภาพของการเปลี่ยนแปลงในการกระทำและพฤติกรรม

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ (Theory of Learning) ซึ่งอาจจะแยกทฤษฎีเบื้องต้นของการเรียนรู้ได้เป็น 2 พวกคือ

1. ทฤษฎีแห่งความเชื่อมโยง (Connectionist Theory) หรือทฤษฎีแห่งการกระตุ้นและตอบสนอง (Stimulus-Response Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวว่า การเรียนรู้ประกอบด้วย ความเกี่ยวเนื่องระหว่างสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนอง นักจิตวิทยาสำคัญในสาขานี้คือ ธอร์นไดค์ (Thorndike)

2. ทฤษฎีแห่งการรับรู้ (Cognitive Theory) เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าการรับรู้ทั้งหลาย ความเชื่อหรือทัศนคติของคน เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นตัวกำหนดแบบของพฤติกรรมมนุษย์

ลักษณะการเรียนรู้แบบนี้ถูกเปลี่ยนแปลงโดยประสบการณ์ นักจิตวิทยาในสาขานี้คือ เกสตัลท์ (Gestalt)

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษา

สมคิด ชิตประสงค์ (2521 : 19) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีและกฎเกณฑ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพลศึกษา ได้แก่

1. ทฤษฎีธอร์นไดค์ (Thorndike's Theory) นาย อี แอล ธอร์นไดค์ เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องในทฤษฎีแห่งการกระตุ้นและตอบสนอง (Stimulus - Response Theory) ได้ตั้งกฎการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้การแสวงหาวิธีการที่จะทำให้การเรียนการสอนทางพลศึกษามีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ ได้แก่

1.1 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้มีใจความว่า เมื่อร่างกายมีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรม หรือกระทำการกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป การที่ร่างกายได้ลงมือกระทำการย่อมก่อให้เกิดความพอใจ และนับตรงกันข้ามหากร่างกายถูกชะงักมิให้กระทำ จะก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจและเมื่อร่างกายยังไม่พร้อมที่จะกระทำ ย่อมมีผลเช่นเดียวกับเมื่อร่างกายพร้อมแล้วไม่ได้กระทำนั่นเอง

กฎการเรียนรู้เกี่ยวกับความพร้อมนี้ เมื่อนำมาใช้กับสภาพการเรียนรู้ จึงกล่าวได้ว่าการเรียนรู้จะดีและเร็วขึ้น ถ้านักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนทั้งปัญญาและวุฒิภาวะ

ในทางพลศึกษานั้นต้องการความพร้อมทั้งกายและใจในการที่จะเรียน กล่าวคือ ในทางด้านจิตใจจะต้องมีวุฒิภาวะและมีเหตุผล เข้าใจในสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ดีพอควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางด้านร่างกาย จะต้องมีความพร้อมในปัจจัยที่จะทำให้มีการเรียนทักษะต่างๆ หรือกล้ามเนื้อจะต้องมีพัฒนาการดีพอที่จะรับกิจกรรมนั้นได้ หรือฝึกให้มีทักษะในกิจกรรมนั้นๆ ได้ เช่น มีความแข็งแรง ทนทาน ว่องไว ฯลฯ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กในแต่ละระดับ ครูพลศึกษาต้องดูความพร้อมของเด็กด้วยว่า ควรจะจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็กอย่างไร

1.2 กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) กฎนี้กล่าวว่า ถ้าหากร่างกายได้กระทำพฤติกรรมใดซ้ำ ๆ อยู่เสมอ หรือได้ใช้พฤติกรรมนั้นบ่อย ๆ จะมีผลให้ร่างกายฝึกพฤติกรรมนั้นติดตัว และจะทำให้ร่างกายได้กระทำพฤติกรรมนั้นได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ และในทางตรงกันข้าม พฤติกรรมใดที่ร่างกายไม่ค่อยได้ใช้ พฤติกรรมนั้นมีทีท่าว่าจะถูกลืมไป ถึงไม่ลืมก็ไม่อาจกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์นัก การกระทำซ้ำ ๆ นั้นจะมีผลสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อผู้กระทำมีความเข้าใจรู้จุดหมายในการกระทำและตั้งใจทำ

จากกฎข้อนี้ ถ้าจะให้การเรียนมีผลดี จึงต้องมีการฝึกหัดในทางพลศึกษา การฝึกหัดเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก เพราะกล้ามเนื้อถ้ามีการใช้บ่อย ๆ สมรรถภาพจะดีขึ้น การเคลื่อนไหวดีขึ้น มีผลให้ทักษะดีขึ้น

1.3 กฎแห่งผล (Law of Effect) กฎนี้กล่าวว่า เมื่อผลที่ได้รับก่อให้เกิดความชื่นบานพึงพอใจ มีความสมประสงค์เกิดความรู้สึกกับการตอบสนองของร่างกายอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม การตอบสนองอย่างนั้น ๆ มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีก และนับตรงข้ามเมื่อการตอบสนองของร่างกายความรู้สึกหรือตามมาด้วยความไม่สบายใจ เจ็บปวด ไม่สมประสงค์ การตอบสนองดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะไม่เกิดขึ้นอีก หรืออาจกล่าวว่าสิ่งใดที่เคยทำแล้วเกิดความสุขมักจะทำซ้ำ ๆ อีกเพื่อหวังความสุขนั้น

จะเห็นได้ว่า กฎข้อนี้มีความจำเป็นในทางพลศึกษามาก เพราะคนเราจะชอบหรือทำในสิ่งใดต่อไปเมื่อผลที่ได้ออกมามีความพอใจ เมื่อพอใจก็กระทำบ่อยครั้ง เมื่อทำซ้ำบ่อยครั้งก็เกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะ ฉะนั้น ในการสอนพลศึกษา ครูพลศึกษาจึงต้องสร้างบรรยากาศในการเรียนนั้น ๆ ให้เป็นที่พอใจของผู้เรียน เช่น ให้ผู้เรียนมีความสำเร็จในการกระทำกิจกรรมต่างๆ ให้มีความสนุกสนาน จะทำให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาและเกิดการเรียนรู้

2. ทฤษฎีการลองผิดลองถูก (Trial and Error Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวถึงการเรียนแบบลองผิดลองถูก คือการลองทำหลาย ๆ ครั้ง ลองแล้วลองอีก ก็สามารถที่จะทำได้ถูกต้องได้

ในทางพลศึกษานั้นอาจนำทฤษฎีนี้มาใช้ในการเรียนเกี่ยวกับทักษะกลไกได้ แต่ในการสอนนั้นจะต้องแนะนำหลักเกณฑ์และวิธีการที่ถูกต้องในการกระทำ ให้รู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูกเสียก่อน เมื่อนักเรียนรู้วิธีแล้วก็ให้ลองทำดู ครั้งแรก ๆ อาจจะทำได้ไม่ถูกต้อง แต่เมื่อลองทำซ้ำบ่อย ๆ ต่อไปก็จะพัฒนาขึ้นจนทำได้ถูกต้อง

3. ทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวถึงการเรียนรู้โดยการกระทำปะติดปะต่อกันไปจนประสาทรับรู้ คือเชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้ด้วยการสร้างเงื่อนไข (Conditioning) ขึ้นมา

ในทางพลศึกษา ถือว่าการเรียนทักษะเป็นการสร้างเงื่อนไข (Condition) อย่างหนึ่ง แต่ทักษะจะต้องใช้สมองและความคิดด้วยมิใช่มีสิ่งเร้าอย่างเดียว ทฤษฎีนี้นำมาใช้ในกรณีที่ต้องทำสิ่งต่าง ๆ ติดต่อกันไปเป็นอัตโนมัติ

4. ทฤษฎีแห่งส่วนรวม (Whole Method Theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ถ้าได้รับการ กระตุ้น จากสิ่งเร้าร่างกายจะตอบสนองเป็นทั้งตัว มิใช่เฉพาะส่วนใดส่วนหนึ่งเท่านั้น เหมือนกับการ ถ่ายรูปไปยืนอยู่ที่ใดก็ติดภาพทุกอย่างที่อยู่รอบ ๆ ตัวด้วย

ในการสอนพลศึกษานั้นเราสอนในสภาพการณ์ที่แท้จริง เพื่อให้ นักเรียนมีปฏิกิริยา ตอบสนอง รวมทั้งเหตุการณ์ที่แวดล้อมด้วย ในการสอนทักษะต่าง ๆ ครูพลศึกษาจะต้องให้ นักเรียนเห็นรูปร่างและรู้จุดหมายปลายทางของทักษะนั้น ๆ ก่อน จึงจะทำให้การเรียนทักษะนั้น ได้ดีขึ้น นักเรียนจะสามารถนึกภาพได้ว่าทักษะนั้นทำอย่างนั้น ลักษณะนั้น เมื่อปฏิบัติจริงก็จะทำ ตามที่นึกได้

5. ทฤษฎีการถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning Theory) การถ่ายทอดการเรียนรู้ โดยทั่วไปขึ้นอยู่กับลักษณะคล้ายคลึงของสภาพการณ์ แต่ในการถ่ายทอดการเรียนรู้ในทางพล ศึกษา นั้นจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

1. สภาพคล้ายคลึงของทักษะ เช่น ทักษะการเล่นแชร์บอล เนตบอล อาจถ่าย ยทอดไปใช้กับบาสเกตบอลได้

2. ประสบการณ์ ความพอใจ และพื้นฐานของผู้เรียน กล่าวคือถ้าหากเป็นผู้ที่มี ประสบการณ์ดีจะมีโอกาสนำทักษะไปใช้ได้มาก และถ้าหากไม่มีความพอใจก็จะไม่นำทักษะนั้น ไปใช้ ดังนั้น ครูพลศึกษาจึงต้องทำให้นักเรียนมีความพอใจในสัมฤทธิ์ผลที่เขาเรียนไปนั้น

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2536 : 59) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ คือ ปรากฏการณ์ของการ เรียนรู้และหาคำตอบในปัญหาบางอย่าง เช่น การเรียนรู้ที่ดีที่สุดจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร กฎของ การเรียนรู้มีอะไรบ้าง ทฤษฎีการเรียนรู้เป็นสิ่งที่กำหนดขอบข่ายของความเข้าใจและการกระทำ เพราะทฤษฎีได้อธิบายถึงหลักความจริงต่าง ๆ รวมทั้งการจัดรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เข้าด้วยกันเป็น ระบบระเบียบซึ่งเรียกว่า กฎ (Laws) นอกจากนั้นทฤษฎียังมีพื้นฐานหรือองค์ประกอบมาจากงาน วิจัยต่าง ๆ ที่ช่วยสนับสนุนหลักความจริงดังกล่าวให้น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นทฤษฎีการเรียนรู้ ต่าง ๆ ที่นำมาใช้ถ้ามีความแม่นยำตรง (Valid) และมีคุณค่า (Merit) ในตัวของมันเองแล้วจะเปรียบ เปรียบเสมือนเป็นตัวกำหนดแนวทางที่จะส่งเสริมสภาพการณ์การเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นิคสัน และจีเวทท์ (Nixon and Jewett. 1980 : 18) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้คือการ จัด รวบรวมเงื่อนไขและสภาพการณ์การเรียนรู้ในห้องเรียนและห้องปฏิบัติการเข้าด้วยกันเพื่อที่จะได้ ส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนให้บรรลุจุดหมายเฉพาะของการเรียนรู้ เขาสรุปทฤษฎีการเรียนรู้เป็น 4 ทฤษฎี คือ 1) ทฤษฎีการสร้างเงื่อนไข (Conditioning Theory) 2) ทฤษฎีการสร้างและเลียนแบบ

(Modeling and Imitation Theory) 3) ทฤษฎีการสร้างความรู้ขึ้นมาใหม่ (Cognitive Restructuring Theory) และ 4) ทฤษฎีการจัดกระบวนการของความรู้ (Information Processing Theory)

ส่วนบุชเชอร์ (Bucher. 1979 : 284 - 289) มีความเห็นว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ควรแบ่งออกเป็น 2 ทฤษฎีใหญ่ ๆ คือ 1) ทฤษฎีแห่งความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Connectionist Theory) ซึ่งเน้นว่าการเรียนรู้ประกอบด้วยความสัมพันธ์ (Bond) หรือความต่อเนื่อง (Connection) ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง และ 2) ทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Theory) ซึ่งมีความเชื่อว่าการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ความเชื่อ หรือทัศนคติ (ทั้งจากด้านความคิดและจิตใจ) ต่าง ๆ ของมนุษย์มีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและจะแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในการเรียนรู้ หลักการเบื้องต้นของทฤษฎีนี้ได้มาจากนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt Psychologist)

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 56 - 65) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับบุชเชอร์ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับในหมู่นักการศึกษา อาจแบ่งออกได้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบ สิ่งเร้ากับการตอบสนอง หรือ ทฤษฎี เอส - อาร์ (S-R Theory) กับทฤษฎีการเรียนรู้แบบ ปัญญา (Cognitive Theory of Learning)

วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2536 : 60) ได้สรุปทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาใช้สอนพลศึกษาควรแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ดังนี้

1. ทฤษฎีการสร้างความสัมพันธ์ต่อเนื่อง (Associationism Theory) หรือ ทฤษฎีแห่งการสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Connectionist Theory) หรือทฤษฎีสิ่งเร้ากับการตอบสนอง (Stimulus and Response Theory) หรือทฤษฎี เอส-อาร์ (S-R Theory) ซึ่งประกอบด้วยทฤษฎีย่อยดังต่อไปนี้ คือ

1.1 ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Bond Theory) หรือทฤษฎีสิ่งเร้ากับการตอบสนอง (S-R Theory) หรือทฤษฎีสัมพันธ์ (Connectionism Theory) ผู้คิดค้นทฤษฎีนี้คือ ธอร์นไดค์

1.2 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning Theory) ของ พาฟลอฟ

1.3 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบแสดงการกระทำ (Operant Conditioning Theory) ของสกินเนอร์

1.4 ทฤษฎีการจัดกระบวนการของความรู้ หรือ การจัดกระบวนการของการเรียนรู้ (Information Processing Theory) เป็นทฤษฎีผลย้อนกลับ (Feedback Theory)

1.5 ทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่อเนื่อง (Contiguity Theory) ของกัทธรี (Edwin R. Guthrie)

1.6 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ผู้อธิบายคือ ฮัล (Clark L. Hull)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบปัญญา (Cognitive Theory) หรือทฤษฎีส่วนรวม (Whole Theory) หรือทฤษฎีสนาม (Field Theory) หรือทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ซึ่งประกอบด้วย ทฤษฎีย่อยดังนี้

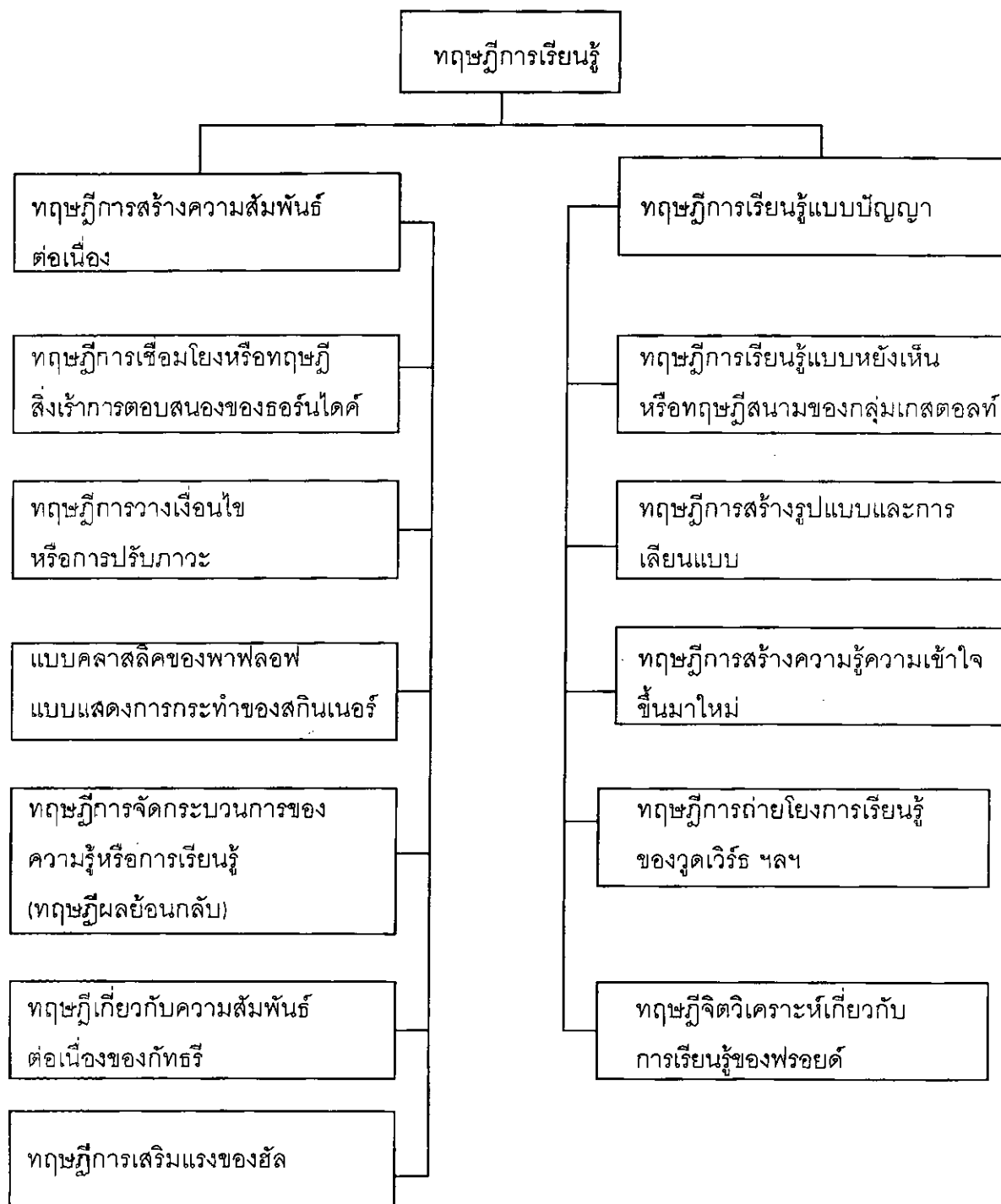
2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้แบบหยั่งเห็น (Insight Learning Theory) ของนักจิตวิทยากลุ่ม เกสตอลท์ ซึ่งประกอบด้วย เวทไธเมอร์ (Max Wertheimer) คอฟกา (Kurt Koffka) เลวิน (Kurt Lewin) และโคเลอร์ (Wolfgang Kohler) เป็นผู้นำ

2.2 ทฤษฎีการสร้างรูปแบบและการเลียนแบบ (Modeling and Imitation Theory)

2.3 ทฤษฎีการสร้างความรู้ความเข้าใจขึ้นมาใหม่ (Cognitive Restructuring Theory)

2.4 ทฤษฎีการถ่ายโยงการเรียนรู้ (Transfer of Learning Theory)

2.5 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์เกี่ยวกับการเรียนรู้ (Psychoanalytic Theory of Learning) ของ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)

ภาพประกอบ 1 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการสอนพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 62)

1.5 วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิต (Explanation and Demonstration)

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 102) ได้อธิบายถึงลักษณะของการสอนแบบอธิบายและสาธิต ไว้ว่า เป็นวิธีการสอนที่ต้องการให้นักเรียนได้ยิน และได้เห็นลักษณะท่าทางต่าง ๆ ประกอบกันไปด้วย วิธีการแบบนี้เป็นที่นิยมใช้กันมากในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เมื่อครูต้องการให้นักเรียนได้เห็นลักษณะการเคลื่อนไหว หรือวิธีการที่ถูกต้องอย่างแท้จริงจะเป็นการช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย และประหยัดเวลา แต่การสอนวิธีนี้จะได้ดีเมื่อ ครูมีความสามารถ มีประสบการณ์ ต้องมีการเตรียมการไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี อาจจะต้องมีวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการสาธิตด้วย นอกจากนั้น ประทีป พานิชชาติ (2528 : 85) กล่าวว่า วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิต หมายถึง การสอนที่ครูแสดงให้นักเรียนดู เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการเฝ้าดู ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจได้ดีกว่าการอธิบายปากเปล่า

วาสนา คุณาภิลิทธิ์ (2536 : 205-206) ได้สรุปหลักสำคัญของการสอนแบบอธิบายและสาธิตไว้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมการอธิบายจุดสำคัญ ๆ ของทักษะที่สอนไว้ล่วงหน้าทั้งนี้เพื่อไม่ให้ใช้เวลามากเกินไปและนักเรียนจะได้เข้าใจอย่างรวดเร็ว
2. จัดชั้นในลักษณะที่นักเรียนสามารถได้ยินการอธิบายและได้เห็นการสาธิตอย่างชัดเจน
3. ถ้าใช้นักเรียนช่วยสาธิต ต้องอธิบายให้นักเรียนผู้นั้นเข้าใจในจุดหมายและลำดับขั้นของทักษะนั้น ๆ เสียก่อน
4. เตรียมอุปกรณ์ประกอบการสอนไว้ให้พร้อม เพื่อประกอบการอธิบายและสาธิตได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
5. แม้จะไม่มีความสามารถในทักษะก็พอย่างสูง แต่อย่างน้อยครูก็ต้องจัดเตรียมแยกแยะทักษะย่อยหรือทักษะพื้นฐานที่สำคัญ (ที่เรียกว่า วิเคราะห์) ออกมาให้นักเรียนเห็นได้อย่างชัดเจนและต่อเนื่อง พร้อมทั้งแสดงให้นักเรียนเห็นด้วยว่าทักษะในแต่ละส่วนสัมพันธ์กันอย่างไร สามารถจะนำไปใช้ในสภาพการณ์ใดได้บ้าง
6. ให้นักเรียนลองทำมือเปล่า เพื่อทดสอบดูว่านักเรียนเข้าใจในการสอนของครูหรือไม่และมากน้อยเพียงใด

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 110) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการการสอนแบบอธิบายและสาธิต (Explanation and Demonstration) ดังนี้

1. ก่อนที่จะดำเนินการสอน ครูควรเตรียมการไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดีเพื่อจะได้ทราบว่าจุดสำคัญอะไรบ้างที่ครูควรอธิบายและสาธิตให้นักเรียนดู จะได้เป็นการประหยัดเวลา และนักเรียนก็เข้าใจง่าย
2. ครูควรจัดชั้นในลักษณะที่ช่วยให้นักเรียนสามารถได้ยินและเห็นการอธิบายและสาธิตนั้นได้อย่างชัดเจน
3. ในกรณีที่ครูให้นักเรียนเพื่อนช่วยสาธิตให้เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ดู นักเรียนผู้ที่จะสาธิตนั้นควรจะได้รู้วัตถุประสงค์ของการสาธิตนั้นว่าเป็นการสาธิตเพื่ออะไร และมีลำดับทักษะหรือสิ่งที่จะสาธิตนั้นอย่างไร เพื่อจะได้สามารถสาธิตได้อย่างถูกต้อง ช่วยให้ง่ายในการเข้าใจ
4. อุปกรณ์การสอนและวัสดุต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นต้องใช้ในการอธิบายและสาธิต ควรเตรียมไว้ให้พร้อมที่จะหยิบมาใช้ได้ทันทีในขณะที่ทำการอธิบายและสาธิต เพื่อเป็นการประหยัดเวลาและช่วยให้สามารถใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. ครูควรแยกแยะทักษะหรือส่วนประกอบพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญออกมาให้นักเรียนเห็นได้อย่างชัดเจน และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของส่วนประกอบของทักษะนั้น ๆ ในสภาพการณ์ที่แท้จริงด้วย.
6. เมื่อนักเรียนได้เห็นและเข้าใจวิถีทางการเคลื่อนไหวของทักษะเหล่านั้นแล้ว ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลองทำดูพร้อม ๆ กันด้วยท่ามือเปล่า โดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจได้ดีขึ้น
7. การอธิบายและการสาธิตนั้น ครูอาจใช้ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เช่น แผ่นภาพ ภาพสไลด์ ภาพยนตร์ หรืออื่น ๆ ประกอบด้วย เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เห็นการเคลื่อนไหวของทักษะในจังหวะต่าง ๆ หรือได้เห็นภาพการเคลื่อนไหวแบบช้า ๆ จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

วินิจ เกตุขำ (2522 : 159) ได้อธิบายหลักสำคัญในการสอนแบบสาธิต ไว้ดังนี้

1. ครูเตรียมตัวให้พร้อมที่จะสาธิต หมายถึงการเตรียมฝึกซ้อมและทดลองการใช้อุปกรณ์ที่นำมาสาธิต และเตรียมวัสดุต่าง ๆ ให้พร้อมที่จะใช้
2. วางโครงการร่วมกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจว่า ครูจะทำอะไรให้ดู และต่อจากนั้น นักเรียนจะต้องทำอะไรบ้าง

3. สาธิตให้เป็นไปตามลำดับขั้นของกระบวนการและตามลำดับให้เข้าใจว่านักเรียนมีความเข้าใจ แต่ละตอนควรจะอธิบายประกอบตามสมควรและตั้งปัญหาถามนักเรียนไปด้วยในระหว่างสาธิต

4. สรุปผลการสาธิตร่วมกับนักเรียน

5. ช่วยนักเรียนทำการสาธิตในสถานการณ์อื่น ๆ ต่อไปตามแผนงานที่ได้วางไว้ นอกจากนั้น วินิจ เกตุขำ ยังได้กล่าวถึงโอกาสการใช้วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิตว่า

ว่า

1. ให้นำเข้าสู่บทเรียน

2. ใช้ประกอบการบรรยายของบทเรียน

3. ใช้ในโอกาสที่มีการทดลองที่ยุ่งยากและซับซ้อน ซึ่งไม่สะดวกที่นักเรียนจะทำ

ได้

4. ใช้ในเมื่อมีเครื่องมือเพียงชุดเดียวเท่านั้น

ส่วนประโยชน์ของการสอนแบบสาธิตโดยทั่วไปมีดังนี้

1. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดจากการเห็นการสาธิต ทำให้นักเรียนเกิดความคิดที่จะตั้งปัญหาถามตัวเองว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น อย่างนี้

2. จูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจอย่างมาก เพราะธรรมชาติของเด็กนั้นย่อมต้องการอยากที่จะรู้อยากที่จะเห็น

3. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ในกฎเกณฑ์หลักการและทฤษฎีต่าง ๆ อย่างแจ่มแจ้ง

4. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะในการใช้เครื่องมือ เพราะนักเรียนย่อมมีส่วนร่วมในการสาธิตด้วย

5. การสาธิตย่อมช่วยเตรียมให้นักเรียนได้มีพื้นความรู้พอที่จะเปรียบเทียบใหม่ได้
สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2526 : 95) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ครูควรคำนึงถึง ในการสอนแบบอธิบายและสาธิตดังนี้

1. การเริ่มต้นด้วยวิธีที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ ตั้งแต่เริ่มต้นผู้สอนควรเอาใจใส่ และเน้นในเรื่องลักษณะที่ดี และถูกต้องทั้งผู้สอนและผู้เรียน มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดผลเสียและยากแก่การแก้ไขในภายหลัง ดังนั้นการสาธิตจึงควรแสดงให้นักเรียนเห็นแต่สิ่งที่ถูกต้องและเอาอย่างเท่านั้น มิใช่แสดงให้เห็นสิ่งที่ควรเลี่ยงหรือละเว้น

2. การสาธิตควรใช้เวลาแต่น้อย ในการแสดงให้นักเรียนดูแต่ละครั้ง ควรแสดงให้ดูเพียงการเคลื่อนไหวลักษณะเดียว หรือการแสดงให้เห็นมากกว่าหนึ่งลักษณะก็จะต้องเป็นการเคลื่อนไหวที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และเมื่อแสดงให้เห็นแล้วจะต้องให้นักเรียนเลียนแบบทันที การสอนแบบสาธิตนี้ครูไม่ควรแสดงสิ่งที่ยากเกินความสามารถของนักเรียน ครูจะต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่าการเรียนรู้ของนักเรียนจะยังไม่เกิดขึ้นจากการดูแบบหรือดูวิธีการที่ครูแสดง แต่จะเกิดจากการเลียนแบบ (Limitation) ของนักเรียนเอง ฉะนั้นเพื่อให้การประหยัดเวลาและให้การสาธิตได้ผล ครูจึงต้องให้ออกาสนักเรียนได้เลียนแบบทันทีที่ครูแสดงให้ดู ในการสาธิตนั้นจึงต้องให้นักเรียนทุกคนสามารถมองเห็นและได้ยินอย่างทั่วถึงกันด้วย

3. กรรมวิธีใดที่มันซับซ้อนควรแบ่งเป็นตอนและแสดงให้ดูซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้นักเรียนได้เห็นวิธีการที่ถูกต้อง

4. เน้นแบบอย่างที่ถูกต้องก่อนที่จะเน้นความรวดเร็ว และความแม่นยำ แบบอย่างที่ถูกต้องรวมทั้งเทคนิคที่ถูกต้อง

5. แบบฝึกหัดที่ครูใช้สำหรับให้นักเรียนฝึกเพื่อให้เกิดความชำนาญ จะต้องเป็นแบบฝึกหัดที่มีความหมายและน่าสนใจ

6. ขั้นตอนการสอนและสาธิต เพื่อให้ได้ผลดีที่สุด ครูควรยืนหน้าชั้นในตำแหน่งที่นักเรียนทุกคนสามารถจะเห็นและได้ยิน

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2526 : 96) ได้สรุปข้อดีและข้อเสียของการสอนแบบอธิบายและสาธิตไว้ดังนี้

ข้อดีของการสอนแบบอธิบายและสาธิต

1. นักเรียนได้ยินและได้เห็นการอธิบายและสาธิตประกอบไปพร้อม ๆ กัน ทำให้นักเรียนเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว ประหยัดเวลาและนักเรียนไม่เบื่อหน่าย

2. นักเรียนได้เห็นลักษณะท่าทางการเคลื่อนไหวทักษะต่าง ๆ ที่ถูกต้องจากครู ทำให้นักเรียนเข้าใจได้มากขึ้นและมากกว่าการฟังครูบรรยายเพียงอย่างเดียว

3. ใช้สอนนักเรียนได้ตั้งแต่กลุ่มเล็กจนกระทั่งกลุ่มใหญ่

4. เหมาะสำหรับนักเรียนที่ชอบเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบ

ข้อเสียของการสอนแบบอธิบายและสาธิต

1. ถ้าครูพูดมากเกินไป นักเรียนจะเกิดความเบื่อหน่ายไม่ค่อยสนใจ

2. ถ้าแยกแยะทักษะย่อยได้ไม่ถูกต้องนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ผิด ๆ

3. ถ้าใช้มากเกินไปนักเรียนจะไม่เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.6 วิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว (Movement Exploration)

การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว (Movement Exploration) หรือการสอนแบบคิดค้นการเคลื่อนไหว นับได้ว่าเกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยตรง เน้นบุคคลมากกว่ากลุ่ม เด็กจะได้รับการแนะนำในการเรียนประสบการณ์ที่เกี่ยวกับจุดประสงค์ของการเคลื่อนไหว และประสบการณ์นี้จะมีส่วนสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองและความเข้าใจต่อสิ่งแวดล้อมของสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง และการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวได้รับการยอมรับว่า เป็นวิธีการเรียนการสอนที่มีประโยชน์มากและอาจจะเรียกได้ว่าอยู่ในระยะเริ่มต้น ซึ่งจะเน้นการเคลื่อนไหวมากกว่าการกีฬา โดยความจริงแล้วควรจะได้รับส่งเสริม ในรูปแบบของการกีฬาให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เนื่องจาก การสอนแบบแนวใหม่โดยผ่านการเคลื่อนไหวนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนแบบเดิม (Tradition) หรือการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวจะนำเด็กไปสู่จุดมุ่งหมายของการศึกษาในปัจจุบันได้ดีกว่า (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2527 : 147)

ในที่นี้ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว ไว้หลายท่านคือ

ฟาบรีซุส (Fabricius. 1972 : 150) ได้กล่าวว่า การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว จะอธิบายกิจกรรมการเคลื่อนไหว ที่กว้างขวางแก่เด็ก เด็ก ๆ จะทดลองและสำรวจกิจกรรมพื้นฐานต่าง ๆ เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดดและอื่น ๆ เด็กจะพยายามพัฒนาตัวเองโดยไม่มีสถานการณ์แข่งขัน กระทำด้วยการแก้ปัญหา เด็กแต่ละคนสามารถวิเคราะห์และทำการแก้ปัญหาได้นั้นได้โดยใช้ความคิดและความสามารถทางร่างกายแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน เด็กแต่ละคนจะประสบความสำเร็จในการเคลื่อนไหว เนื่องจากวิธีที่ถูกได้เพียงวิธีเดียว สิ่งนี้จะช่วยให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและพยายามที่จะแก้ปัญหาอื่น ๆ ของเขา

มิลเลอร์ (Miller. 1974 : 52) ได้กล่าวถึง หลักสำคัญของการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวว่า “หลักสำคัญ การแก้ปัญหาเด็กที่จะสร้างความเคลื่อนไหวของตนเองภายในขอบเขตของปัญหา บทบาทของครู คือ การสร้างปัญหาและแนะนำเด็กเพื่อให้เกิดทักษะ มีความเข้าใจขั้นตอนของพลศึกษาในการปรับปรุงการกระทำของเขา หลักการที่สองคือ การพัฒนาเด็กเป็นรายบุคคล เด็กชายและเด็กหญิงทุกคนมีโอกาที่จะได้รับประสบการณ์ความพอใจจากความสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการใช้ร่างกาย ความสำเร็จจะทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และกระตุ้นให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ เนื่องจากการตอบสนองหลาย ๆ แบบต่อปัญหา” จากความหมายจะเห็นได้ว่า วิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว มีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเรียนแบบแก้ปัญหการเคลื่อนไหว (Problem - Solving) และลีลาศึกษา (Movement Education)

ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียน ได้มีโอกาสคิดค้นวิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเองเป็นสำคัญ เพื่อให้ นักเรียน ได้มีประสบการณ์ และการแสดงออกอย่างมีอิสระในการค้นหาคำตอบในปัญหาต่าง ๆ ของการเคลื่อนไหว วิธีสอนแบบนี้เหมาะสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาเพราะต่างก็ทราบกันดีว่าเด็กๆ ชอบปีนต้นไม้ กระโดดข้ามรั้ว ขว้างปาสิ่งต่าง ๆ วิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวจะใช้กิจกรรม ตามธรรมชาติของเหล่านี้ เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมให้เด็กได้คิดค้นสมรรถภาพวิสัยการเคลื่อนไหวของตนเอง เรียนรู้ขีดจำกัดการเคลื่อนไหวของตน ตลอดจนได้เรียนรู้การเคลื่อนไหวที่ตนชอบ โปรแกรมการสอนตามวิธีดังกล่าวน่าจะเป็นวิธีสอนที่ดีแบบหนึ่งในการที่จะเตรียมเด็กเพื่อประกอบทักษะในกายภาคนั้น ซึ่งทักษะดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับกีฬา และการเดินรำโดยเฉพาะ

ลักษณะที่สำคัญของโปรแกรมการเรียนรู้แบบสำรวจการเคลื่อนไหว

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 134-137) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของวิธีการเรียนรู้แบบสำรวจการเคลื่อนไหวมีดังต่อไปนี้คือ

1. การเรียนรู้วิธีนี้ เป็นการเรียนที่มุ่งให้นักเรียนได้แก้ปัญหาในการเคลื่อนไหวเป็นสำคัญ โดยเริ่มจากการแก้ปัญหาการเคลื่อนไหวที่ง่าย ๆ ก่อน แล้วจึงไปยังปัญหาการเคลื่อนไหวที่ยาก การเรียนรู้การเคลื่อนไหวต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจากการที่นักเรียนได้มีโอกาสแก้ปัญหานี้เอง การเรียนในลักษณะนี้จะช่วยให้นักเรียนได้มีความเป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นตามลำดับ ไม่ใช่เรียนแบบที่ครูบอกให้เพียงอย่างเดียว ด้วยวิธีการนี้เองจะช่วยให้นักเรียนได้รู้จักใช้ความคิดในการเรียนวิชาพลศึกษาด้วยความเฉลียวฉลาด และรู้ว่าร่างกายของตนเองมีความสามารถที่จะเคลื่อนไหวและนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในทางใด อย่างไร
2. เป็นการเรียนที่อาศัยนักเรียนเป็นหลักสำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ และแรงจูงใจในการเรียนรู้จะมาจากความรู้สึกภายในของนักเรียนเอง แทนที่จะมาจากตัวครู ครูไม่ใช่แบบฉบับที่นักเรียนจะต้องทำตาม หากแต่ว่ามีหน้าที่เป็นผู้แนะ คอยสังเกตและจัดจังหวะและระเบียบในการเรียนเท่านั้น
3. เป็นการเรียนแบบรายบุคคล ที่มุ่งส่งเสริมให้สามารถแก้ปัญหาการเคลื่อนไหวทางพลศึกษาด้วยตนเอง นักเรียนจะเป็นผู้เลือกและหาวิธีที่ดีและเหมาะสมกับความสามารถของตนเองมากที่สุดมาใช้ในการแก้ปัญหา
4. การเรียนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนทักษะต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้นอีกเพราะจะช่วยให้นักเรียนมีพื้นฐานในการเคลื่อนไหวที่เป็นไปตามธรรมชาติของตนเองได้โดยถูกต้อง

5. การเรียนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียนยิ่งขึ้น เพราะเป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดเอง ทำเอง ทดลองแก้ปัญหาในกิจกรรมและวิธีการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ตามระดับความสามารถของตน

6. การเรียนแบบนี้จะมีพิธีรตองน้อยกว่าการเรียนแบบเดิมที่มีอยู่ เช่น การเรียนแต่ละครั้งนักเรียนอาจจะไม่จำเป็นต้องเข้าแถวเป็นแบบหน้ากระดาน หรือยืนเป็นวงกลมซ้อนกันสองวง หากแต่จะให้ให้นักเรียนอยู่ประจำที่ของตน หรือเลือกที่เพื่อให้อุปกรณ์ที่จะเรียนตามสภาพการณ์ของกิจกรรมนั้น ๆ

7. การเรียนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนได้วิเคราะห์ลักษณะและกระบวนการเคลื่อนไหวของตนเองและของเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ควบคู่กันไป

หลักสำคัญในการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 132-133) กล่าวถึง หลักสำคัญในการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวว่า มีดังนี้

1. ครูอาจมีการเตรียมการไว้เป็นอย่างดี เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย เป็นต้นว่า ในการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูควรพิจารณาในแง่ของ เนื้อที่ จังหวะ ความแรง และวิถีของการเคลื่อนไหวว่าจะให้เป็นไปในลักษณะใด อย่างไรจึงจะสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายนั้นได้ ก่อนที่จะให้นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

2. การจัดโปรแกรมการเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลและประถมศึกษาตอนต้น กิจกรรมการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ควรจะเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่เป็นไปตามธรรมชาติของนักเรียนในวัยนี้ เช่น การเคลื่อนไหวอยู่กับที่ การก้ม การเงย การบิดลำตัว การดึง การดัน การยก และอื่น ๆ กิจกรรมการเคลื่อนไหวที่ต้องเคลื่อนที่ ได้แก่ การเดิน การวิ่ง การกระโดด การปีนป่าย เป็นต้น

3. การจัดโปรแกรมระดับชั้นประถมตอนปลาย อาจนำกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบอุปกรณ์มาจัด เช่น การขว้างลูกบอล การเหวี่ยงไม้ การเตะลูกบอล เป็นต้น

4. ครูควรเข้าใจทักษะ หรือสิ่งที่สอนเป็นอย่างดี ก่อนที่จะสร้างปัญหาหรือสภาพการณ์ของทักษะการเคลื่อนไหวให้นักเรียน มิฉะนั้น ครูอาจจะไม่ทราบสิ่งที่เป็นปัญหาการเคลื่อนไหวที่ให้นักเรียนเรียน และครูเองก็อาจจะไม่สามารถวัดและประเมินผลการเรียนได้ถูกต้อง

5. ในการจัดโปรแกรมการสอนนั้น ครูควรมีปัญหาของกิจกรรมหลาย ๆ อย่างแตกต่างกันไป

6. ความยากง่ายของการเคลื่อนไหวหรือทักษะที่นำมาสอน ควรให้เป็นไปตามลำดับของชั้นเรียน

7. การเรียนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวเป็นการเรียนที่มุ่งให้นักเรียนมีการพัฒนาตามความสามารถของตนเองในตัวเองแต่ละคนจึงไม่ควรมีเกณฑ์มาตรฐานวางไว้ให้ทุกคนต้องปฏิบัติเหมือน ๆ กัน

8. โปรแกรมการสอนควรช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ด้วยการให้นักเรียนมีความสุข และมีความสำเร็จในการเรียนแต่ละครั้ง กิจกรรมบางอย่างซึ่งอาจเป็นกิจกรรมที่ยาก นักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาตามลำพังได้ ครูก็อาจจัดให้มีเพื่อนคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้

9. การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว ทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ ควรสอนก่อนที่จะเรียนเกมการเล่นมูลฐาน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสคิดค้นการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐานเสียก่อน

10. การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว ทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ ควรจะได้สอนก่อนที่จะให้นักเรียนได้เรียนทักษะเฉพาะเพื่อการกีฬาอย่างหนึ่งอย่างใด

11. การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวนี้ ควรจะเน้นคุณภาพการเคลื่อนไหวมากกว่าปริมาณของการเคลื่อนไหวที่สามารถทำได้ เพราะถ้าการเคลื่อนไหวนั้นมีคุณภาพดี ปริมาณหรือความสามารถของการเคลื่อนไหวนั้นก็จะเป็นไปตามมาเอง

12. ควรจะละเว้นหรือให้มี การสาธิตน้อยที่สุด จะทำการสาธิตก็เฉพาะที่จำเป็นจริง ๆ เพื่อผลบางอย่างเท่านั้น มิฉะนั้นจะทำให้เป็นการจำกัดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเคลื่อนไหวในตัวนักเรียน

13. พยายามอย่าจำกัดปัญหาให้มากเกินไป ให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงหรือสนองตอบให้มากที่สุด

14. พยายามช่วยให้นักเรียนได้คิดค้นวิธีการเคลื่อนไหวแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุด ด้วยการตั้งปัญหาให้นักเรียนต่อไปเรื่อย ๆ

15. เนื่องจากการเคลื่อนไหวที่คิดค้นนี้ เป็นประสบการณ์การเคลื่อนไหวเฉพาะตัวของนักเรียนเอง ครูจึงพยายามสังเกตการกระทำของนักเรียนแต่ละคนโดยใกล้ชิด

ข้อดีของการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

1. ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกตามความคิดสร้างสรรค์ของตน อย่างมีอิสระตามหลักมนุษยนิยม
2. ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสคิดค้นการเคลื่อนไหวตามความสามารถของตนเอง
3. เป็นวิธีสอนที่มีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง สำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษาและอนุบาล
4. ความหมายของคำว่า Movement Education วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536 : 213) กล่าวว่าเหมือนกับ คำว่า Physical Education นั่นคือ การเรียนรู้ด้วยการเคลื่อนไหว ฉะนั้น วิธีสอนแบบนี้จึงมีประโยชน์ตามจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาเช่นกัน
5. เป็นวิธีสอนที่สนองตอบต่อความต้องการของนักเรียนแต่ละคนเป็นอย่างมาก จึงนับว่าเป็นการใช้แรงจูงใจที่ดีวิธีหนึ่ง เพราะนักเรียนจะเรียนด้วยความสนุกสนาน
6. นักเรียนรู้จักการแก้ปัญหาด้วยตนเองตามระดับความสามารถของแต่ละคน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและรู้จักตัดสินใจด้วยตนเองซึ่งจะเกิดเป็นคุณลักษณะที่ดีประจำตัวต่อไป

ข้อเสียของการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

1. การจัดการบริหารชั้นเรียนที่ไม่เหมาะสมจะทำให้เสียเวลามาก
2. การตั้งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในแต่ละครั้ง อาจกำหนดเกณฑ์ได้ไม่แน่นอนหรือบางครั้งไม่อาจจะสอนให้บรรลุตามพฤติกรรมที่มุ่งหวังได้ครบถ้วน เพราะนักเรียนมีการแสดงออกตามระดับความสามารถของตนเอง ซึ่งทุกคนมีไม่เท่ากันและแต่ละคนก็ใช้เวลาไม่เท่ากันด้วย
3. ถ้าครูไม่เข้าใจในวิธีสอนแบบนี้อย่างแจ่มแจ้ง จะทำให้นักเรียนและผู้อื่นไม่เห็นถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษา หรืออาจคิดว่าเป็นการปล่อยให้เด็กเล่นตามลำพัง (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2527 : 133)

บุชเชอร์ (เชาวิ นวลปาน, 2525 : 9-11 ; อ้างอิงจาก Bucher, 1975 : 147) ได้สรุปความแตกต่างระหว่างการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับการสอนแบบอธิบายและสาธิตไว้ ดังนี้

ตาราง 3 แสดงความแตกต่างระหว่างการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับการสอนแบบอธิบายและสาธิต

การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	การสอนแบบอธิบายและสาธิต
ก. โปรแกรม	
1. ใช้กิจกรรมเป็นจุดศูนย์กลาง	1. การอธิบายเป็นจุดศูนย์กลาง
2. นักเรียนเป็นจุดศูนย์กลาง	2. ครูเป็นจุดศูนย์กลาง
3. โปรแกรมพยายามที่จะพัฒนาสติปัญญาที่อยู่ซ่อนภายใน	3. โปรแกรมเน้นพัฒนาทักษะเสมอขาดความเข้าใจทางด้านสติปัญญา
4. เน้นวิธีการแก้ปัญหาซึ่งรวมถึงการสำรวจตรวจค้นซึ่งมีอยู่กับความต้องการแต่ละบุคคลของนักเรียนเอง	4. ครูเป็นตัวอย่างให้นักเรียนเลียนแบบวิธีการสอนรวมถึงการบรรยายและสาธิตซึ่งขึ้นอยู่กับการต้องการของกลุ่ม
5. ให้ปัญหาซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดการแก้ปัญหา	5. การฝึกซ้ำ ๆ เพื่อปรับปรุงการกระทำ
6. ตารางเรียนปรับปรุงให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะสำรวจค้น	6. ตารางเรียนไม่สัมพันธ์กับสิ่งที่ได้เรียนมาแล้วประสบการณ์เป็นสิ่งที่เสนอต่อเด็ก

ตาราง 3 (ต่อ)

การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	การสอนแบบอธิบายและสาธิต
ข. บทบาทของครู	
1. กระบวนการสอนครูให้ความรู้แก่นักเรียน	1. ครูให้การฝึกแก่นักเรียน
2. ครูจะคิดและสร้างสรรค์ในวิธีการที่ใช้	2. ครูใช้วิธีแบบเก่าในการสอน
3. ครูเป็นผู้แนะนำนักเรียนในกิจกรรมที่นักเรียนกำลังปฏิบัติ	3. ครูเป็นผู้นำนักเรียนในกิจกรรมที่นักเรียนกำลังปฏิบัติ
ค. บทบาทของนักเรียน	
1. แรงกระตุ้นของการเรียนมาจากภายใน	1. แรงกระตุ้นมาจากครู
2. นักเรียนได้รับประสบการณ์จากการเคลื่อนไหวอย่างธรรมชาติและแบบแผนที่ไม่เหมือนกัน	2. วิธีการของแต่ละคนจะไม่ได้รับการพิจารณา
3. นักเรียนแสดงความสามารถของเขาด้วยเหตุผลทางตรรกวิทยาและสติปัญญา	3. นักเรียนแสดงความสามารถของเขาด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งและแนวทาง
4. นักเรียนแสดงออกอย่างอิสระ	4. นักเรียนขาดความเป็นอิสระ
5. นักเรียนต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ ในลักษณะของความกระตือรือร้นและการใช้สติปัญญา	5. นักเรียนจะพบกับความยุ่งยากเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ
6. นักเรียนประเมินความก้าวหน้าของเขาเอง	6. ครูประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน
7. นักเรียนจะพัฒนาอัตราความก้าวหน้าของเขาเอง	7. อัตราความก้าวหน้าขึ้นอยู่กับค่าเฉลี่ยของการปรับปรุงของนักเรียนทั้งชั้น
8. ความสำเร็จขึ้นอยู่กับเป้าประสงค์ของแต่ละคน	8. ความสำเร็จขึ้นอยู่กับเป้าประสงค์ของครู
9. นักเรียนแข่งกับตัวเอง	9. นักเรียนแข่งกับเพื่อนร่วมชั้น

ตาราง 3 (ต่อ)

การสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	การสอนแบบอธิบายและสาธิต
ง. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก	
1. เครื่องอำนวยความสะดวกจะนำมาพิจารณาสำหรับแหล่งความคิดสร้างสรรค์ของครู	1. เครื่องอำนวยความสะดวกสำคัญมาก
2. เครื่องอำนวยความสะดวกขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบุคคล	2. ทุกคนต้องปรับตัวให้เข้ากับอุปกรณ์
3. อุปกรณ์ใช้ในสภาพต่าง ๆ กัน	3. อุปกรณ์จำกัดในการใช้
จ. บรรยากาศของชั้นเรียน	
1. บรรยากาศเป็นแบบอิสระ	1. บรรยากาศมีแบบแผน
2. เนื้อหาแปรผันได้	2. เนื้อหาตั้งไว้ก่อน
3. ครูอนุญาตพฤติกรรมที่แสดงออก	3. ครูกำหนดพฤติกรรม
4. ความต้องการของแต่ละบุคคลของนักเรียนนำมาเป็นปัจจัยในการแบ่งเวลา	4. ปริมาณของเนื้อหามาพิจารณาในการแบ่งเวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรม

1.7 ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน

การเคลื่อนไหวเบื้องต้น เป็นทักษะขั้นมูลฐานของการพลศึกษาที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะในวัยเด็ก เพราะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นนี้เป็นการเคลื่อนไหวที่เป็นไปตามลักษณะ และธรรมชาติของร่างกาย และความรู้สึกของการทำงานประสานกันระหว่างระบบประสาท และกล้ามเนื้ออย่างแท้จริง การเคลื่อนไหวเบื้องต้นอันจะนำไปสู่ทักษะเบื้องต้นเหล่านี้ ถ้าหากได้มีการจัด กิจกรรมในการสอนช่วยเหลือแนะนำให้ถูกต้องตั้งแต่ต้น จะช่วยให้นักเรียนได้มีการพัฒนาการในด้านทักษะมูลฐานและการทำงานประสานกัน ระหว่างระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ตลอดจนให้การช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในความสามารถของส่วนต่าง ๆ ของร่าง

กายของตนเองได้ เป็นอย่างดี ซึ่งจะเป็นการนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจตลอดจนการเคลื่อนไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในระดับที่สูงต่อไป (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2527 : 132)

หลักการสอนการเคลื่อนไหวเบื้องต้น

เพื่อให้การสอนการเคลื่อนไหวเบื้องต้นได้ช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสมีการพัฒนาการทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจ และความรู้สึกสำนึกในความสามารถของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของตัวเอง ตลอดจนในการที่จะช่วยให้นักเรียน ได้มีการพัฒนาการในทักษะการเคลื่อนไหวขั้นมูลฐานดังได้กล่าวมาแล้ว ผู้สอนควรจะได้พิจารณาหลักที่สำคัญ ซึ่ง วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 147-149) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการสอนการเคลื่อนไหวเบื้องต้นไว้ดังนี้

1. วัยเด็กคือตั้งแต่วัยก่อนเรียนจนถึงวัยชั้นประถมศึกษาตอนต้น เป็นวัยที่ต้องการการเคลื่อนไหวและอยากรู้อยากลองในความสามารถในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายของตนเองตลอดเวลา ฉะนั้นครูควรจะได้จัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวเบื้องต้น เพื่อสนองความต้องการของนักเรียนในวัยนี้ให้เพียงพอ

2. การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นให้นักเรียนในวัยนี้ ควรจัดให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการเคลื่อนไหวโดยใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างกว้างขวางและให้เป็นไปตามลักษณะและธรรมชาติของการเคลื่อนไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเหล่านั้นอย่างแท้จริง

3. การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ควรให้เป็นไปในลักษณะของการสร้างสรรค์ให้มากที่สุด โดยครูควรจะต้องตั้งปัญหา ให้นักเรียนคิดเองและลองทำเองมากกว่าที่ครูจะเป็นผู้สาธิตหรือบอกให้ทำตาม

4. กิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นควรจัดเป็นกิจกรรมที่มีความหมายต่อนักเรียน ให้นักเรียนมีความเข้าใจ และเห็นความเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันที่ต้องใช้หรือประสบในชีวิตประจำวันด้วย โดยครูควรจะได้เน้นในแง่ของปริมาณและคุณภาพของการเคลื่อนไหวเหล่านั้นด้วยควบคู่กันไป

5. การจัดกิจกรรมควรจะเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นที่ต้องใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของร่างกายโดยส่วนรวมเป็นสำคัญก่อน เช่น กิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นที่เกี่ยวกับการใช้กล้ามเนื้อลำตัว กล้ามเนื้อแขนและขา เป็นต้น

6. ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้สำนึกในความสามารถในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ตนเองสามารถที่จะทำได้เป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีความเชื่อมั่นในตนเองให้มากที่สุดควบคู่กันไปด้วย

7. ควรให้นักเรียนได้มีความเข้าใจและสำนึกในความแตกต่างระหว่างความสามารถของแต่ละคน นักเรียนแต่ละคนจะมีอัตราการเรียนรู้หรือการพัฒนาทางด้านความสามารถในการเคลื่อนไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเหล่านี้แตกต่างกัน ฉะนั้นการเรียนรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเหล่านี้ของแต่ละคนจะเป็นไปตามอัตราการเรียนของตนเอง

8. การเรียนในกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของนักเรียน ควรจะเป็นไปในบรรยากาศที่มีความสนุกสนาน และทำท่ายตลอดเวลาการเรียนด้วย

9. การเรียนในกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ควรจะเป็นไปตามความสามารถของร่างกายของนักเรียนเอง ไม่ควรจะเป็นไปในลักษณะการบังคับนักเรียน

10. นักเรียนควรจะได้รู้ชื่อการเคลื่อนไหวเบื้องต้นต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในขั้นสูงต่อไป

การเคลื่อนไหวเบื้องต้น

มีนักการศึกษาและนักพลศึกษา ได้แก่ วันชัย ชัยจิรฉายากุล (ม.ป.ป. : 103) และ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527-147) ได้แบ่งการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเป็น 3 ประเภท ดังนี้

ก. การเคลื่อนไหวแบบยืนอยู่กับที่ ได้แก่ การเคลื่อนไหวของแขน ขา ลำตัว โดยที่ร่างกายยังยืนอยู่ที่เดิม เช่น การก้มลำตัวไปทางข้างหน้า - หลัง ซ้าย - ขวา การเหวี่ยงแขน เหล่านี้เป็นต้น

ข. การเคลื่อนไหวแบบเคลื่อนที่จากที่เดิม คือ การเคลื่อนไหวที่ร่างกายต้องย้ายตำแหน่งของร่างกายจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งบนพื้น เช่น การเคลื่อนไหวด้วยการเดิน การวิ่ง ฯลฯ

ค. การเคลื่อนไหวแบบประกอบอุปกรณ์หรือวัตถุ เป็นการให้นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหวโดยใช้วัตถุ หรืออุปกรณ์อย่างหนึ่งอย่างใดประกอบ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนได้มีพัฒนาการในการทำงานประสานกันระหว่างประสาทและกล้ามเนื้อของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายการทำงานประสานกันระหว่างประสาทมือ กับ ตา ประสาทเท้ากับตา และประสาทมือ เท้า ตา ดีขึ้น และตามปกติแล้ว นักเรียนในชั้นประถมศึกษาตอนต้นนี้ จะชอบและมีความสุขกับการเคลื่อนไหวประกอบอุปกรณ์นี้มาก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สกอตต์ (Scott. 1967 : 151-156) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบวิธีสอนพลศึกษาสองวิธี ซึ่งกระทำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อ ปี ค.ศ. 1967 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว และกลุ่มที่สองสอนแบบบรรยายประกอบสาธิต กิจกรรมที่สอน ได้แก่ การเคลื่อนไหวพื้นฐาน การเล่นเกม กิจกรรมเข้าจังหวะ กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพตนเองก่อนและหลังการสอน ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย ประสาทการรับรู้ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ไม่แตกต่างกัน และระหว่างการสอนทั้งสองวิธี ในการปรับปรุงด้านกลไกการรับรู้ กลุ่มที่สอนด้วยวิธีสำรวจการเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์มากกว่าการสอนแบบบรรยายประกอบสาธิต

มอสเช (Mosche. 1977 : 132) ได้ศึกษาเปรียบเทียบโปรแกรมการสอนที่แตกต่างกัน 2 โปรแกรม กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เมื่อปี ค.ศ. 1976 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุมทำการสอนแบบสำรวจด้านการเคลื่อนไหว กลุ่มทดลองทำการสอนแบบอธิบายและสาธิต โดยสอนทักษะวอลเลย์บอลและบาสเกตบอล ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่สอนแบบอธิบายและสาธิตมีพัฒนาการทักษะการเคลื่อนไหวสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

แทกซ์ ธอนเนต (Thaxtonnet. 1977 : 420 - 427) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนพลศึกษาด้วยวิธีสอนแบบบรรยายประกอบสาธิตกับการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวของนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 ชั้น โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนแบบอธิบายประกอบสาธิต และกลุ่มที่ 2 สอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวใช้เวลาในการสอน 4 สัปดาห์ ทบทวน 4 สัปดาห์ กิจกรรมที่สอนได้แก่ ยิมนาสติกส์และบาสเกตบอล ก่อนและหลังการทดสอบได้ทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล และแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันตนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสถิติแบบ แฟกทอเรียล แอนโนวา (Factorial Anova) ผลการวิจัยพบว่า ในการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นประถม ควรใช้การสอนทั้ง 2 วิธี ซึ่งจะเลือกใช้วิธีสอนแบบไหนนั้นขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่จะสอน การสอนด้วยวิธีสำรวจการเคลื่อนไหวมีค่านัยสำคัญที่สูงกว่าในกิจกรรม ยิมนาสติกส์และสมรรถภาพทางกาย ส่วนการสอนแบบบรรยายประกอบสาธิตมีค่านัยสำคัญสูงกว่าในการพัฒนาทักษะบาสเกตบอล

วอร์ฟ (Wolf. 1991 : 4062) ได้ทำการศึกษาเรื่อง โปรแกรมพลศึกษาในระดับประถมศึกษา : ผลกระทบต่อนักเรียน (การประเมินหลักสูตร) จุดมุ่งหมาย คือ เพื่อศึกษาการเพิ่มอัตราการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา (PEPAS) โดยการเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนในระดับประถมศึกษาระหว่างกลุ่มที่ใช้ครูผู้สอนเป็นผู้เชี่ยวชาญ กับกลุ่มที่ไม่ใช้ครูผู้สอนเป็นผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 288 คน จาก 4 โรงเรียน ในภาคตะวันออกเฉียงกลางของรัฐอินลิโนยส์ โดยแบ่งเป็น 2 โรงเรียน ใช้ครูพลศึกษาที่เป็นผู้เชี่ยวชาญนั้น จำนวน 80 คน มีชั่วโมงการเรียนพลศึกษาทุกวัน แต่อีก 77 คน ได้รับการสอนพลศึกษาโดยผู้เชี่ยวชาญเพียง 1 - 2 ครั้งต่อสัปดาห์ จากเครื่องมือที่วัดทัศนคติของนักเรียน ชื่อ แบบทดสอบ แมนนี วิทนีเย (Mann - Whitney U Test) ได้ทราบความแตกต่างระหว่างการสอนแบบใช้ผู้เชี่ยวชาญและไม่ใช้ผู้เชี่ยวชาญและวัดทัศนคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนชั่วโมงปกติและได้รับการสอนพลศึกษา 1 - 2 ครั้งต่อสัปดาห์

ผลการศึกษาพบว่า การสอนที่ใช้ผู้เชี่ยวชาญสามารถสร้างทัศนคติในทางบวกให้แก่เด็กในเรื่องพลศึกษา และส่งผลดีต่อโปรแกรมพลศึกษา นักเรียนมีความสุขกับกิจกรรมมากขึ้น เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน ควรมีกิจกรรมนี้ทุกวัน นักพลศึกษาต้องการประเมินผลกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนและสามารถนำมาใช้ได้ตลอดชีวิต

แฮมมอนด์ (Hammond. 1994 : 902) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กอนุบาลจนถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในรัฐมิชิแกน โดยมีจุดประสงค์ของการศึกษา เพื่อศึกษาความต้องการทางด้านพลศึกษาของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาต่อโปรแกรมพลศึกษาในรัฐมิชิแกน โดยข้อมูลที่ได้จะถูกรวบรวมมาจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ จากหนังสือคู่มือของ 5 เชื้อชาติในพื้นที่ที่มีการศึกษาทางด้านพลศึกษา แหล่งที่ 2 เป็นการสำรวจที่ออกแบบโดยนักวิจัย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะเป็นครูพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 574 คน หลังจากนั้นข้อมูลที่ได้จะนำมาเปรียบเทียบระหว่างความต้องการทางด้านพลศึกษา และโปรแกรมพลศึกษาว่า ความต้องการทางด้านพลศึกษาของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาคืออะไร และโปรแกรมพลศึกษาประกอบด้วยอะไรบ้าง

ผลการศึกษาพบว่า โปรแกรมพลศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการทางด้านพลศึกษาของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา

ไดสัน (Dyson. 1994 : 1502) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาเฉพาะกรณีของโปรแกรมพลศึกษาในระดับประถมศึกษา 2 แนวทาง จุดมุ่งหมายของการศึกษา เพื่ออธิบายและ

ชี้แจงหลักสูตรพลศึกษาที่นำเข้ามาใช้ที่โรงเรียน 2 โรงเรียน คือ Cornwall และ Drexel กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 5 ซึ่งจะถูกสังเกตเป็นเวลา 4 เดือน รวมทั้งการสัมภาษณ์ครูพลศึกษา คือ ครู Anne ที่ Cornwall และครู Margaret ที่ Drexel, ครูใหญ่และครูประจำชั้น 8 ท่าน โดยมีการควบคุมสิ่งที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสังเกต และการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษา พบว่า ครูพลศึกษาต่างมีเป้าหมายที่คล้ายคลึงกันที่จะให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ มีความสนุกสนานในการเรียน, การสร้างทักษะทางสังคม, การพัฒนาทักษะความรู้ความเข้าใจ และการพัฒนาทัศนคติทางด้านสุขภาพที่มีต่อการแข่งขัน Margaret สนับสนุนกิจกรรมพลศึกษาและการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อเบื้องต้น ในขณะที่ Anne มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาการเคารพตนเอง ส่วนนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียนต่างมีเป้าหมายที่คล้ายคลึงกันในเรื่อง การให้ความร่วมมือ, การท้าทาย, การเสี่ยง, ความสนุกสนาน และการเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหว

2.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ดาร์ล คาราคัดด์ (2521 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาวอลเลย์บอลโดยวิธีสอนแบบค้นคิดและแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบสาธิต” ได้ทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนสมถวิล ราชดำริ จำนวน 70 คน โดยวิธีสอน 2 แบบ คือ กลุ่มหนึ่งสอนโดยวิธีค้นคิดและแก้ปัญหา ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งสอนโดยวิธีบรรยายประกอบสาธิตผู้วิจัย ได้ใช้แบบทดสอบมาตรฐาน “แบบทดสอบทักษะวอลเลย์บอล” ของแบบทดสอบมาตรฐาน กีฬาวอลเลย์บอลของสมาคมสุศึกษา พลศึกษา และสันหนนาการแห่งสหรัฐอเมริกามาทดลอง เพื่อวัดระดับความสามารถทางทักษะวอลเลย์บอล ให้เท่าเทียมกันทั้งสองกลุ่ม โดยสอนเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผลการวิจัย พบว่า คะแนนผลการสอนวิชาวอลเลย์บอลโดยเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่สอนแบบค้นคิดและแก้ปัญหา กับกลุ่มที่สอนแบบบรรยายประกอบสาธิตไม่แตกต่างกัน

เชิดพันธ์ ฉายเหมือนวงศ์ (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย “การเปรียบเทียบประสิทธิภาพผลการสอนวิชาวอลเลย์บอลระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงานกับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบประสิทธิผลการสอนวิชาวอลเลย์บอล ระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงานกับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต และในขณะเดียวกันเพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนทั้งสองแบบนี้กับวิธีการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิตและมอบหมายงานให้ทำนอกเวลา

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษานหญิงระดับประโยควิชาชีพชั้นปีที่หนึ่งของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตพระนครศรีไธ จำนวน 45 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็นสามกลุ่ม ๆ ละ 15 คน โดยให้แต่ละกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบความสามารถในการเรียนรู้การเคลื่อนไหว (Motor Educability) ด้วยแบบทดสอบของ ไอโอวา-เบรส (Iowa - Brace Test) และค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลด้วยแบบทดสอบมาตรฐานกีฬาวอลเลย์บอลของสมาคมสุศึกษา พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (American Association for Health, Physical Education and Recreation Volleyball Skill Test) ที่เท่ากันทั้งสามกลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่หนึ่งสอนด้วยวิธีมอบหมายงาน กลุ่มทดลองที่สองสอนด้วยวิธีบรรยายประกอบการสาธิตและมอบหมายงานให้ทำนอกเวลา และกลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีบรรยายประกอบการสาธิต เนื้อหาที่สอนได้แก่ ทักษะการตั้งลูกมือบน ทักษะการตั้งลูกมือล่าง และทักษะการเสริฟลูก ทำการสอนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ๆ ละหนึ่งชั่วโมง และให้มีการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลด้วยแบบทดสอบมาตรฐานกีฬาวอลเลย์บอลของสมาคมสุศึกษา พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกาทุก ๆ สามสัปดาห์ คือ สัปดาห์ที่สาม, สัปดาห์ที่หก, สัปดาห์ที่เก้า และเมื่อจบโครงการสอน 12 สัปดาห์ นำข้อมูลที่เกิดขึ้นรวบรวมได้มาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีของ นิวแมน-คูลส์ (Newman - Keuls Test) ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพการสอนนิชาวอลเลย์บอล ระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงาน การสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต และการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิตและมอบหมายงานให้ทำนอกเวลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เชาว์ นวลปาน (2525 : 35-37) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาตะกร้อแบบวิธีบรรยายประกอบการสาธิต และแบบสำรวจการเคลื่อนไหว ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อศึกษาหาความสามารถในการเล่นตะกร้อของนักเรียนหญิง ในระยะเวลาที่กำหนดให้ โดยทดลองกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมถวิล ราชดำริ จำนวน 45 คน ผู้วิจัยได้คะแนนจากการทดสอบความสามารถในการเรียนรู้การเคลื่อนไหว และจากการทดสอบความสามารถทางทักษะกีฬาคะกร้อ ของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ให้เท่ากัน และให้กลุ่มที่หนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง สอนด้วยวิธีสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มทดลองที่สอนด้วยวิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว และกลุ่มที่สามเป็นกลุ่มควบคุมสอนโดยอิสระในการเรียน แต่ละกลุ่มใช้เวลาในการสอน 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ชั่วโมง แบบทดสอบ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และนำคะแนนจากการทดสอบมาวิเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนวิชาตะกร้อ ผลการวิจัย

พบว่า ผลการสอนวิชาตะกร้อระหว่างวิธีสอนแบบบรรยายประกอบสาธิตกับวิธีสอนแบบสำรวจ
 ค้นการเคลื่อนไหว ไม่แตกต่างกัน และความสามารถในการเล่นตะกร้อของนักเรียนหญิงในระยะ
 เวลาที่กำหนดให้ไม่แตกต่างกัน

สุภารัตน์ วรทอง (2528 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผลของวิธีสอน
 แบบลีลาศึกษากับวิธีสอนแบบอธิบายประกอบการสาธิตที่มีต่อความสามารถทางกลไกของ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประถม
 สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 60 คน โดยกลุ่มที่ 1 ใช้วิธี
 สอนแบบอธิบายประกอบการสาธิต กลุ่มที่ 2 ใช้วิธีสอนแบบลีลาศึกษา ใช้เวลาในการสอน
 8 สัปดาห์ และใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกของชิลลิง (Schilling Body Coordination
 Test) ทดสอบความสามารถทางกลไกก่อนการสอนและภายหลังการสอน สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8
 นำคะแนนที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

1. การสอนแบบลีลาศึกษากับแบบอธิบายประกอบสาธิต มีผลทำให้ความ
 สามารถทางกลไกไม่แตกต่างกัน
2. การสอนแบบอธิบายประกอบสาธิต และวิธีการสอนแบบลีลาศึกษา ก่อนทำ
 การสอนกับหลังทำการสอน สัปดาห์ที่ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. อัตราการเพิ่มเป็นร้อยละของความสามารถทางกลไกก่อนการเรียนภายหลัง
 การสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มการสอนแบบลีลาศึกษาดีกว่าการสอนแบบอธิบาย
 ประกอบสาธิต

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจ
 การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านมฤคทายวัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอแม่वंก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2539 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลาก แบ่งเป็นชาย 30 คน หญิง 30 คน แล้วนำมาทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานด้วยแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของสมาคมดุซศึกษาพลศึกษา และสันตนาการแห่งสหรัฐอเมริกา นำผลที่ได้มาเรียงลำดับคะแนนจากคะแนนสูงมายังคะแนนต่ำ แล้วจับคู่โดยการจับเป็นรายคู่เก่งสลับอ่อน ได้ชาย 15 คู่ และหญิง 15 คู่ แล้วนำมาจับสลากแบ่งกลุ่มอีกครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ในแต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่ากัน คือ

กลุ่มที่ 1 ใช้โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

กลุ่มที่ 2 ใช้โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

การสร้าง การจัดหา และการหาคุณภาพของเครื่องมือ

โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ขั้นเตรียม

1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์รายวิชา และขอบข่ายของเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

1.2 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวจากคู่มือครูและแบบเรียนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.3 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม สาระสำคัญจากเนื้อหาวิชาและกิจกรรมการเรียนการสอน

1.4 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

2. ขั้นสร้าง

สร้างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว 24 โปรแกรม โดยในแต่ละโปรแกรมจะประกอบด้วย

2.1 สาระสำคัญ

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย

2.3.1 ขั้นเตรียม

2.3.2 ขั้นทำกิจกรรมแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

2.3.3 ขั้นสรุป

2.4 อุปกรณ์และสื่อการสอน

2.5 การประเมินผล

3. ขั้นหาคุณภาพ

3.1 นำโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวที่สร้างขึ้นไปให้ ผู้เชี่ยวชาญการสอนพลศึกษาจำนวน 4 ท่าน ได้แก่

อาจารย์จำเริญ ให้ไทย

อาจารย์สุพจน์ ไชยวงศ์

อาจารย์เอก เกิดเต็มภูมิ

อาจารย์กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์ (รายละเอียดอยู่ภาคผนวก)

พิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและสำนวนภาษาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3.2 นำโปรแกรมสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับเวลา สถานการณ์ ลักษณะกิจกรรม และปริมาณของเนื้อหาว่ามีความเหมาะสมเพียงใด เพื่อที่จะได้ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองจริง

โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ขั้นเตรียม

1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์รายวิชา และขอบข่ายของเนื้อหาหลักสูตรเสริมลักษณะนิสัยจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

1.2 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการสอนอธิบายและสาธิตจากคู่มือครูและแบบเรียนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.3 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม สาระสำคัญจากเนื้อหาวิชาและกิจกรรมการเรียนการสอน

1.4 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

2. ขั้นสร้าง

สร้างโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต 24 โปรแกรม โดยในแต่ละโปรแกรมจะประกอบด้วย

2.1 สาระสำคัญ

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย

2.3.1 ขั้นเตรียม

2.3.2 ขั้นทำกิจกรรมแบบอธิบายและสาธิต

2.3.3 ขั้นสรุป

2.4 อุปกรณ์และสื่อการสอน

2.5 การประเมินผล

3. ขั้นหาคุณภาพ

3.1 นำโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตที่สร้างขึ้นไปให้ ผู้เชี่ยวชาญการสอนพลศึกษาจำนวน 4 ท่าน ได้แก่

อาจารย์จำเริญ	ให้ไทย
อาจารย์สุพจน์	ไชยวงศ์
อาจารย์เอก	เกิดเต็มภูมิ

อาจารย์กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์ (รายละเอียดอยู่ภาคผนวก)

พิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและสำนวนภาษาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3.2 นำโปรแกรมสอนแบบอธิบายและสาธิตที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับเวลา สถานการณ์ ลักษณะกิจกรรม และปริมาณของเนื้อหาว่ามีความเหมาะสมเพียงใด เพื่อที่จะได้ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองจริง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มาจากแบบทดสอบสมรรถภาพเยาวชนของสมาคมครูศึกษาพลศึกษา และสันทนากการ แห่งสหรัฐอเมริกา (Clarke . 1976 : 179) และแบบทดสอบของดอร์แมน (Dohrmann. 1964 : 464) รวมทั้งสิ้น 3 รายการ คือ

1.1 วิ่ง 50 หลา เพื่อวัดทักษะในการวิ่ง รายการทดสอบนี้จากการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดย สไตน์ (Stein. 1964 : 328 - 329) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .924 แจ็คสัน และบอมการ์ทเนอร์ (Jackson and Baumgartenr. 1969 : 708 - 711) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .949

1.2 ยืนกระโดดไกล เพื่อวัดทักษะในการกระโดด รายการทดสอบนี้จากการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดย สไตน์ (Stein. 1964 : 328 - 329) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .900 แลทซอร์ (Lathaw. 1954 : 439 - 449) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .97

1.3 ขว้างลูกซอฟท์บอล เพื่อวัดทักษะในการขว้าง รายการทดสอบนี้จากการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดย สไตน์ (Stein. 1964 : 328 - 329) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .931 คอตเทน และแชมเบอส์ (Cotten and Chambets. 1968 : 781 - 788) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .922

แบบทดสอบทั้ง 3 รายการมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในตัว และสามารถวัดความสามารถทางทักษะที่ต้องการจะวัดได้ รายละเอียดของแบบทดสอบแต่ละรายการอยู่ในภาคผนวก

2) อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการทดสอบ

2.1 นาฬิกาจับเวลา

2.2 แผ่นยาง

2.3 สายวัด

2.4 ลูกชอฟท์บอล

2.5 ปูนขาว

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. เตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และโปรแกรมการสอน
2. ชี้แจงและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ
3. กลุ่มที่ 1 ทำการสอนในวันจันทร์ พุธ และ ศุกร์ เวลา 13.00 - 13.20 น. ส่วนกลุ่มที่ 2 ทำการสอนในวันจันทร์ พุธ และ ศุกร์ เวลา 13.50 - 14.10 น. ใช้เวลาในการทดลองคาบละ 20 นาที จำนวน 3 คาบ / สัปดาห์
4. ใช้เวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์
5. ทำการทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานกับนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 หลังจากเรียนแล้วในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8
6. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์หาทางสถิติเพื่อนำมาใช้ในการสรุปผลการวิจัยและเสนอแนะความคิดเห็นที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังจากที่สอนไปสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานที่สอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังจากที่สอนในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6, 8 โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทางแบบวัดซ้ำ (Two way Analysis of Variance with Repeated Measure)
3. หาค่าอัตราการเพิ่มเป็นร้อยละของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการกระโดดและการขว้าง อัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละในการวิ่งระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับการสอนแบบอธิบายและสาธิตก่อนการเรียนกับภายหลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ ดังนี้

X	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติเอฟ
กลุ่มที่ 1	แทน	กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว
กลุ่มที่ 2	แทน	กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

การวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอดังตารางต่อไปนี้

1. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ปรากฏผลดังตาราง 4
2. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของเวลาในการวิ่งในสัปดาห์ที่ 2, 4 , 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ปรากฏผลดังตาราง 5
3. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ปรากฏผลดังตาราง 6 และภาพประกอบ
4. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของเวลาการวิ่งในสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ปรากฏผลดังตาราง 7

5. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการชว้างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ปรากฏผลดังตาราง 8

6. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการชว้างในสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ปรากฏผลดังตาราง 9

7. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการชว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ปรากฏผลดังตาราง 10

8. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการชว้างในสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ปรากฏผลดังตาราง 11

9. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ปรากฏผลดังตาราง 12

10. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการกระโดดในสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ปรากฏผลดังตาราง 13

11. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ปรากฏผลดังตาราง 14

12. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการกระโดดในสัปดาห์ที่ 2 , 4 , 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตปรากฏผลดังตาราง 15

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจ

การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

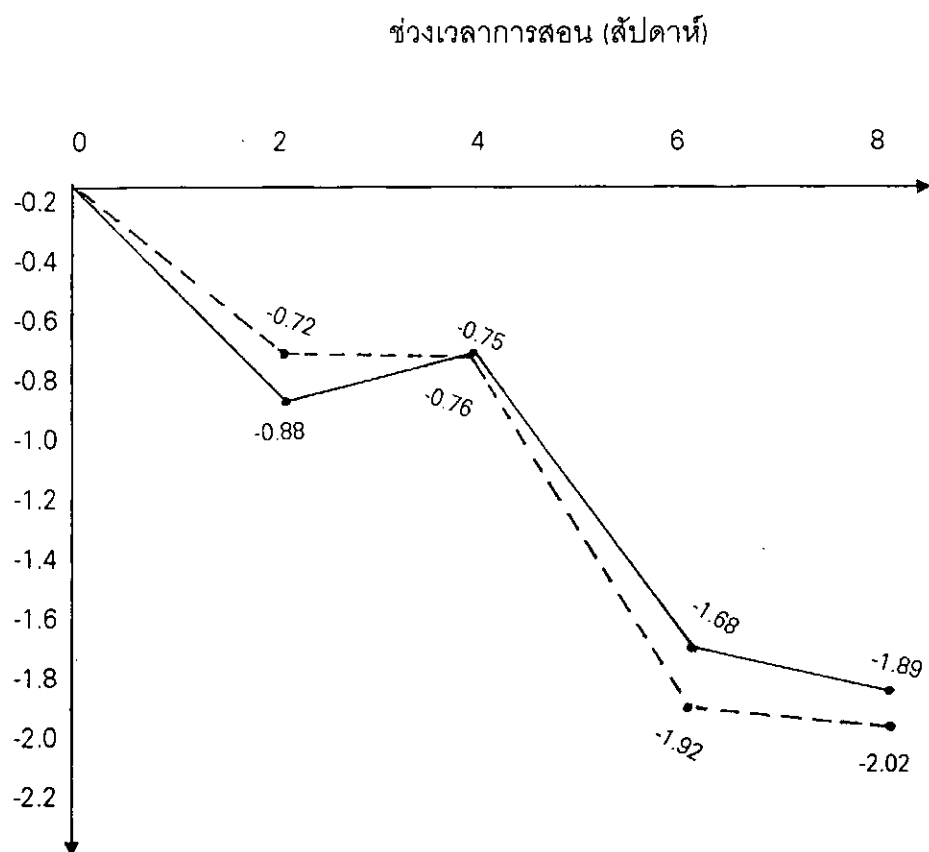
(หน่วยเป็นวินาที)

ลักษณะของกลุ่ม	ก่อนการสอน		สัปดาห์ที่ 2			สัปดาห์ที่ 4			สัปดาห์ที่ 6			สัปดาห์ที่ 8		
	X	SD	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	10.21	.52	10.12	.530	-0.88	10.13	.56	-0.75	10.06	.58	-1.68	10.01	.58	-1.89
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติ	10.39	0.78	10.32	.73	-0.72	10.31	.73	-0.76	10.19	.65	-1.92	10.18	.65	-2.02

จากตาราง 4 แสดงว่า

1. ค่าเฉลี่ยในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 10.12 10.13 10.06 10.01 ตามลำดับ
2. ค่าเฉลี่ยในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 10.32 10.31 10.19 10.18 ตามลำดับ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบโปรแกรมการสอนเคลื่อนไหวนหลังการสอนสัปดาห์ละ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .53, .56, .58 และ .58 ตามลำดับ
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .73, .73, .65 และ .65 ตามลำดับ

อัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละ

_____ กลุ่มที่ 1
 - - - - - กลุ่มที่ 2

ภาพประกอบ 2 อัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละในการวิ่งของนักเรียนชายก่อนการเรียนกับ
 หลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

จากภาพประกอบ แสดงว่า อัตราการลดลงในการวิ่งของนักเรียนชายหลังการเรียน
 สัปดาห์ที่ 2 กลุ่มที่ 1 มีอัตราการลดลงต่ำกว่ากลุ่มที่ 2 สัปดาห์ที่ 4, 6 และ 8 กลุ่มที่ 2 มีอัตรา
 การลดลงต่ำกว่ากลุ่มที่ 1

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของเวลาในการวิ่งในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	ms	F
ระหว่างผู้รับการทดลอง				
โปรแกรมการสอน	.93	1	.93	.69
ผู้ที่เข้ารับการทดลองภายในกลุ่ม	37.73	28	1.35	
ภายในผู้เข้ารับการทดลอง				
ช่วงเวลาในการวัดการวิ่ง	.39	3	.13	1.66
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการวิ่ง	.01	3	.00	0.03
ช่วงเวลาในการฝึกกับผู้รับการทดลองภายในกลุ่ม	6.57	84	.08	

จากตาราง 5 แสดงว่า

1. เวลาในการวิ่งของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
2. ช่วงเวลาในการวิ่งหลังจากการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลที่ได้จากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการวิ่งหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

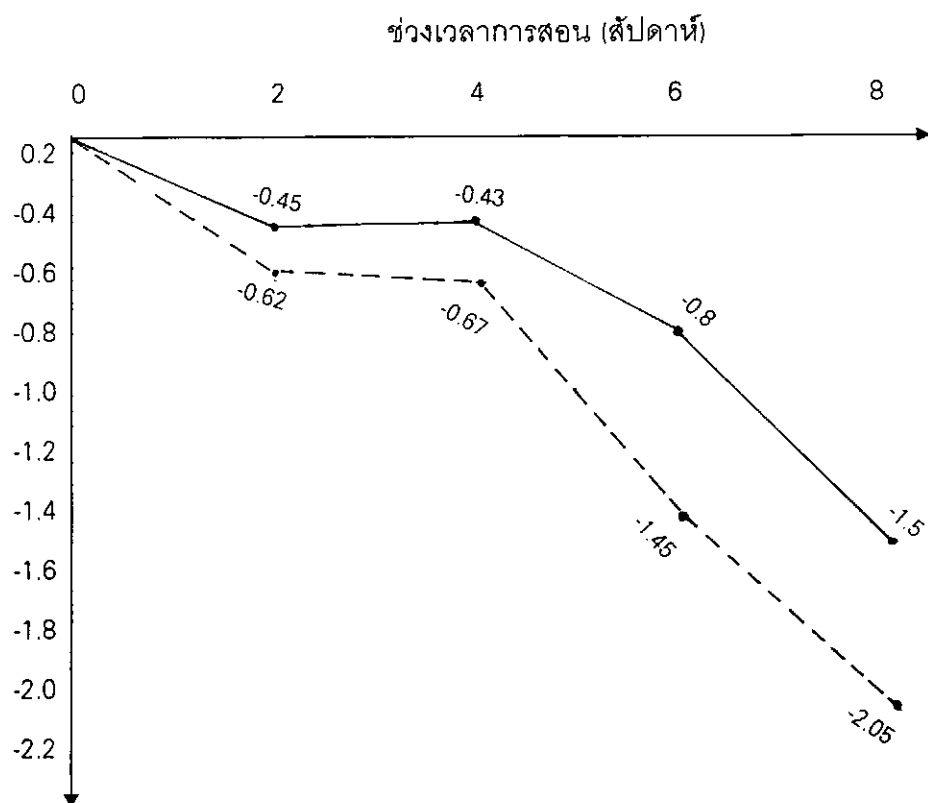
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 (หน่วยเป็นวินาที)

ลักษณะของกลุ่ม	ก่อนการสอน		สัปดาห์ที่ 2			สัปดาห์ที่ 4			สัปดาห์ที่ 6			สัปดาห์ที่ 8		
	X	SD	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ	X	SD	อัตรา ลดลง ร้อยละ
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	11.32	.53	11.27	.55	-0.45	11.27	.47	-0.43	11.23	.33	-0.80	11.15	.39	-1.50
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต	11.22	.44	11.15	.56	-0.62	11.14	.56	-0.67	11.06	.50	-1.45	11.99	0.50	-2.05

จากตาราง 4 แสดงว่า

1. ค่าเฉลี่ยในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 11.27, 11.27, 11.23 และ 11.15 ตามลำดับ
2. ค่าเฉลี่ยในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 11.15, 11.14, 11.05 และ 10.99 ตามลำดับ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ละ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .55, .47, .33 และ .39 ตามลำดับ
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .56, .56, .50 และ .52 ตามลำดับ

อัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละ

————— กลุ่มที่ 1
 - - - - - กลุ่มที่ 2

ภาพประกอบ 3 แสดงอัตราการลดลงคิดเป็นร้อยละในการวิ่งของนักเรียนหญิงก่อนการเรียนกับ
 หลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

จากภาพประกอบ แสดงว่า อัตราการลดลงในการวิ่งของนักเรียนหญิงหลังการเรียน
 สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 อัตราการลดลงของกลุ่มที่ 2 มีอัตราการลดลงที่ต่ำกว่ากลุ่มที่ 1

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของเวลาในการวิ่งในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	ms	F
ระหว่างผู้รับการทดลอง				
โปรแกรมการสอน	.62	1	.62	.81
ผู้ที่เข้ารับการทดลองภายในกลุ่ม	21.36	28	.76	
ภายในผู้เข้ารับการทดลอง				
ช่วงเวลาในการวัดการวิ่ง	.41	3	.14	2.03
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการวิ่ง	.01	3	.00	.07
ช่วงเวลาในการฝึกกับผู้รับการทดลองภายในกลุ่ม	5.60	84	.07	

จากตาราง 7 แสดงว่า

1. เวลาในการวิ่งของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
2. ช่วงเวลาในการวิ่งหลังจากการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลที่ได้จากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการวิ่งหลังสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราค่าเพิ่มคิดเป็นร้อยละระยะทางในการว่างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจ การเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

(หน่วยเป็นฟุต)

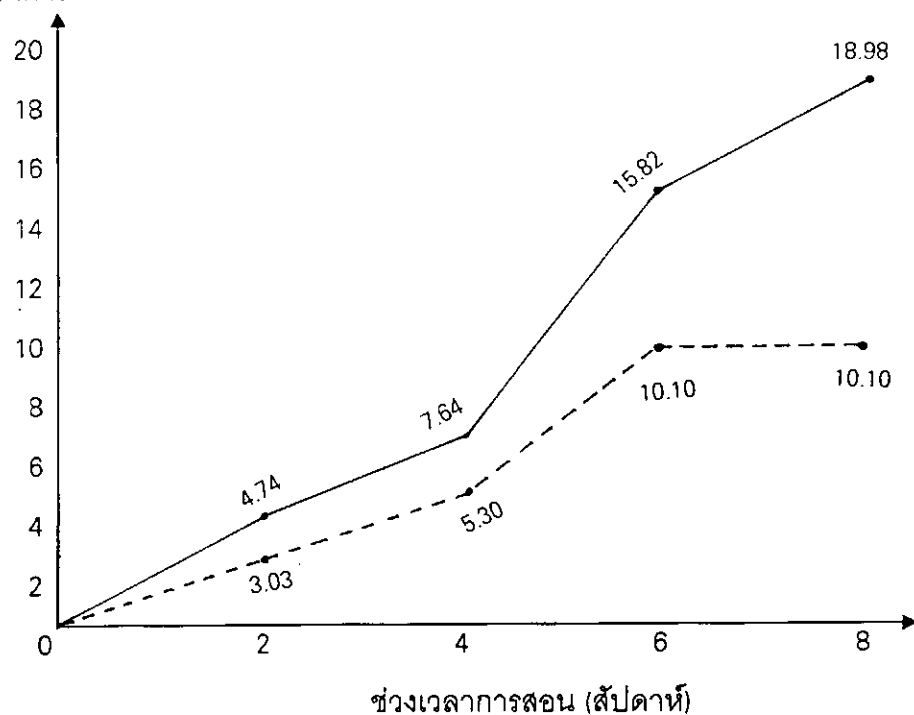
ลักษณะของกลุ่ม	ก่อนการสอน		สัปดาห์ที่ 2			สัปดาห์ที่ 4			สัปดาห์ที่ 6			สัปดาห์ที่ 8		
	X	SD	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	25.27	4.90	26.47	4.85	4.74	27.20	4.46	7.64	29.27	4.53	15.82	30.07	3.07	18.98
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติ	26.40	3.42	27.20	3.57	3.03	27.50	3.75	5.30	29.07	3.52	10.10	29.07	4.45	10.10

จากตาราง 8 แสดงว่า

1. ค่าเฉลี่ยในการว่างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวก่อนหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 26.47 , 27.20 และ 30.07 ตามลำดับ
2. ค่าเฉลี่ยในการว่างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 27.20 , 27.50, 29.07 และ 29.07 ตามลำดับ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกว้างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 4.85, 4.46, 4.53 และ 3.07 ตามลำดับ
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกว้างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 3.57, 3.75, 3.52 และ 4.45 ตามลำดับ

อัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละ

————— กลุ่มที่ 1

----- กลุ่มที่ 2

ภาพประกอบ 4 อัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการขว้างของนักเรียนชายก่อนการเรียนกับ
หลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

จากภาพประกอบ แสดงว่า อัตราการเพิ่มในการขว้างของนักเรียนชายหลังการเรียน
สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 อัตราการเพิ่มของกลุ่มที่ 1 มีอัตราการเพิ่มที่สูงกว่ากลุ่มที่ 2

ตาราง 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะทางในการขว้างในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	ms	F
ระหว่างผู้รับการทดลอง				
โปรแกรมการสอน	.03	1	.03	.00
ผู้ที่เข้ารับการทดลองภายในกลุ่ม	1473.93	28	52.64	
ภายในผู้เข้ารับการทดลอง				
ช่วงเวลาในการวัดการขว้าง	154.27	3	51.42	9.06**
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการขว้าง	14.50	3	4.83	.85
ช่วงเวลาในการฝึกกับผู้รับการทดลองภายในกลุ่ม	476.73	84	5.68	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า

1. ระยะทางในการขว้างของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
2. ช่วงเวลาในการวัดระยะทางการขว้างรับการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลที่ได้จากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการขว้างหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละระยะทางในการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบ
 สำนวจากการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

(หน่วยเป็นฟุต)

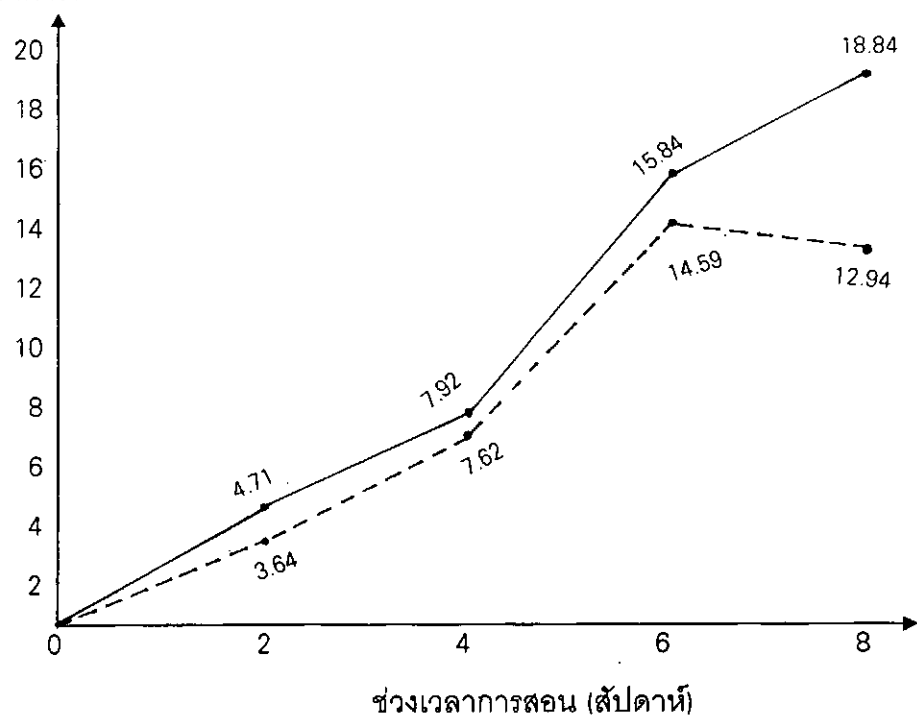
ลักษณะของกลุ่ม	ก่อนการสอน		สัปดาห์ที่ 2			สัปดาห์ที่ 4			สัปดาห์ที่ 6			สัปดาห์ที่ 8		
	X	SD	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำหรับการเคลื่อนไหว	22.73	4.10	23.80	4.44	4.71	24.53	4.53	7.92	26.33	5.19	15.84	26.93	4.85	18.48
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติ	20.07	3.90	20.80	4.13	3.64	21.60	4.32	7.62	23.00	3.74	14.59	22.67	3.66	12.94

จากตาราง 10 แสดงว่า

1. ค่าเฉลี่ยในการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำหรับการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 23.80, 24.53, 26.33 และ 26.93 ตามลำดับ
2. ค่าเฉลี่ยในการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 20.80, 21.60, 23.00 และ 22.67 ตามลำดับ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 4.44, 4.53, 5.19 และ 4.85 ตามลำดับ
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 4.13, 4.32, 3.74 และ 3.66 ตามลำดับ

อัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละ

_____ กลุ่มที่ 1

----- กลุ่มที่ 2

ภาพประกอบ 5 แสดงอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการขว้างของนักเรียนหญิงก่อนการเรียน กับหลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

จากภาพประกอบ แสดงว่า อัตราการเพิ่มในการขว้างของนักเรียนหญิงหลังการเรียน สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 อัตราการเพิ่มของกลุ่มที่ 1 มีอัตราการเพิ่มที่สูงกว่ากลุ่มที่ 2

ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการขว้างในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	ms	F
ระหว่างผู้รับการทดลอง				
โปรแกรมการสอน	343.41	1	343.41	4.83**
ผู้ที่เข้ารับการทดลองภายในกลุ่ม	1991.13	28	71.11	
ภายในผู้เข้ารับการทดลอง				
ช่วงเวลาในการวัดในการวัด	135.16	3	45.05	23.86**
การขว้าง				
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการขว้าง	8.49	3	2.73	1.50
ช่วงเวลาในการฝึกกับผู้รับการทดลองภายในกลุ่ม	158.60	84	1.89	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่า

1. ระยะทางในการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ช่วงเวลาในการวัดระยะทางการขว้างหลังที่ได้รับการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลที่ได้จากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการขว้างหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราค่าการเพิ่มคิดเป็นร้อยละของระยะทางในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบ
 สำนักรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

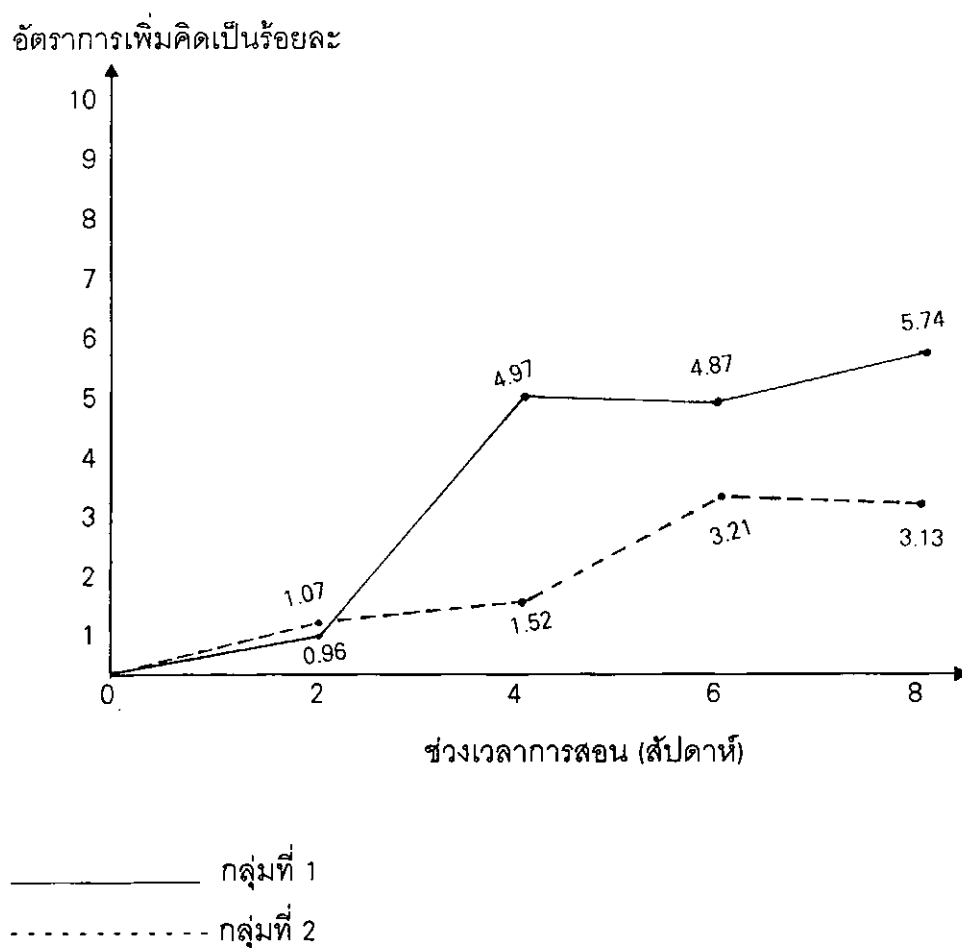
(หน่วยเป็นเมตร)

ลักษณะของกลุ่ม	ก่อนการสอน		สัปดาห์ที่ 2			สัปดาห์ที่ 4			สัปดาห์ที่ 6			สัปดาห์ที่ 8		
	X	SD	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำนักรวจการเคลื่อนไหวก่อน	1.15	0.14	1.16	.15	0.96	1.21	.22	4.97	1.21	.140	4.87	1.22	.14	5.74
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติ	1.12	0.09	1.13	0.09	1.07	1.14	.09	1.52	.16	.1	3.21	1.16	.90	3.16

จากตาราง 12 แสดงว่า

1. ค่าเฉลี่ยในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำนักรวจการเคลื่อนไหวก่อนหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 1.16, 1.21, 1.21 และ 1.22 ตามลำดับ
2. ค่าเฉลี่ยในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 1.13, 1.14, 1.16, 1.16 ตามลำดับ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .15, .22, .14 และ .14 ตามลำดับ
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนแบบอธิบายและสถิติหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .09, .09, .1 และ .09 ตามลำดับ

ภาพประกอบ 6 อัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการกระโดดของนักเรียนชายก่อนการเรียนกับ
 หลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

จากภาพประกอบ แสดงว่า อัตราการเพิ่มในการกระโดดของนักเรียนชายหลังการเรียน
 สัปดาห์ที่ 2 กลุ่มที่ 2 มีอัตราการเพิ่มสูงกว่ากลุ่มที่ 1 หลังการเรียนในสัปดาห์ที่ 4 , 6 และ 8
 กลุ่มที่ 1 จะมีอัตราการเพิ่มสูงกว่ากลุ่มที่ 2

ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการกระโดดในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	ms	F
ระหว่างผู้รับการทดลอง				
โปรแกรมการสอน	57.18	1	57.18	.07
ผู้ที่เข้ารับการทดลองภายในกลุ่ม	21670.02	28	773.93	
ภายในผู้เข้ารับการทดลอง				
ช่วงเวลาในการวัดการกระโดด	0.00	3	.00	.00
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการกระโดด	201.69	3	67.23	.63
ช่วงเวลาในการฝึกกับผู้รับการทดลองภายในกลุ่ม	8960.16	84	.63	

จากตาราง 13 แสดงว่า

1. ระยะทางในการกระโดดของนักเรียนชายที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
2. ช่วงเวลาในการวัดระยะทางการกระโดดภายหลังจากที่ได้รับการสอนแล้วสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการกระโดดหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละของระยะทางในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอบสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

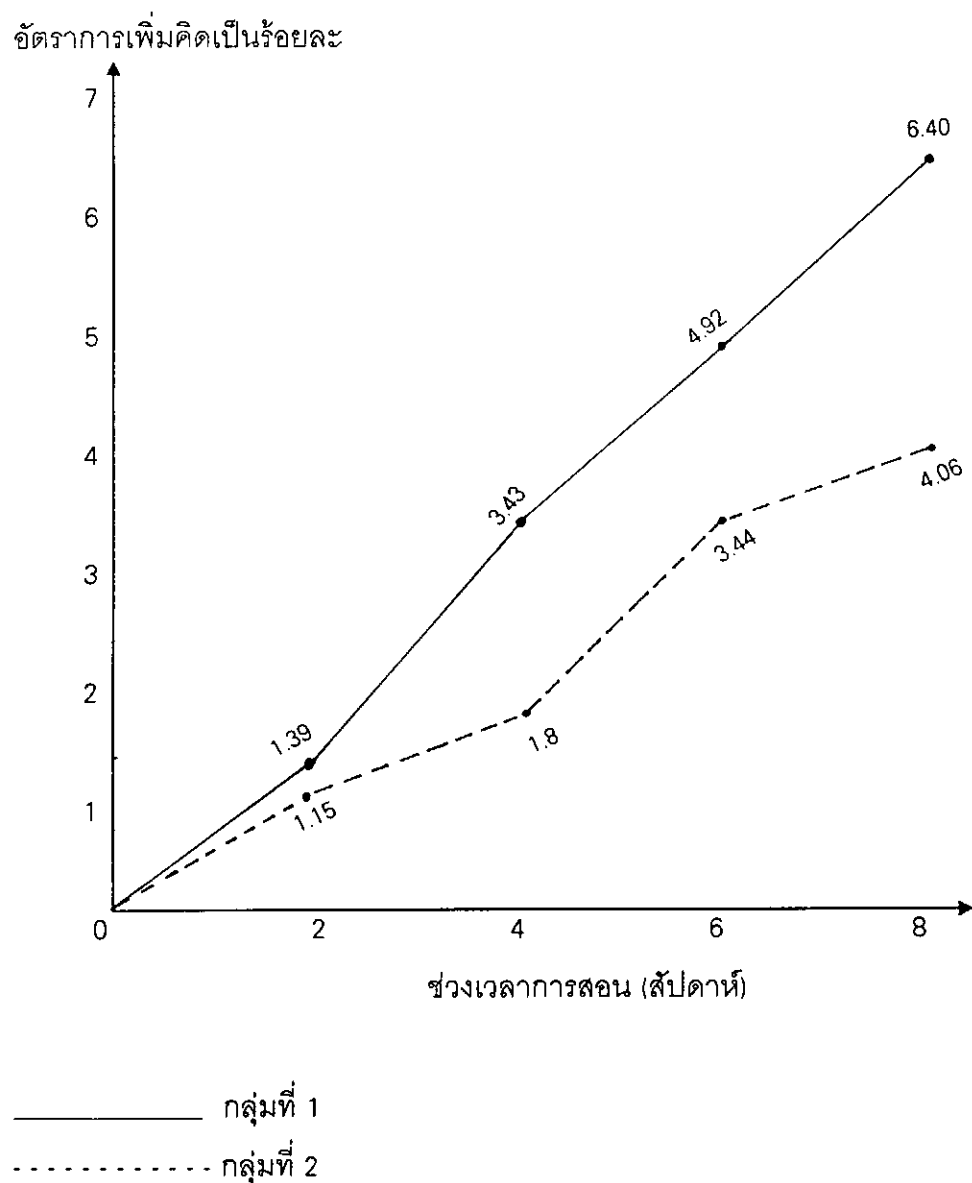
(หน่วยเป็นเมตร)

ลักษณะของกลุ่ม	ก่อนการสอบ		สัปดาห์ที่ 2			สัปดาห์ที่ 4			สัปดาห์ที่ 6			สัปดาห์ที่ 8		
	X	SD	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ	X	SD	อัตรา เพิ่ม ร้อยละ
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว	1.08	0.14	1.09	0.14	1.39	1.12	0.14	3.43	1.131	1.14	4.92	1.15	0.14	6.40
กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต	1.13	0.08	1.15	0.12	1.15	1.15	0.11	1.86	1.17	0.12	3.44	1.18	0.12	4.06

จากตาราง 14 แสดงว่า

1. ค่าเฉลี่ยในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอบสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 1.09, 1.12, 1.13 และ 1.15 ตามลำดับ
2. ค่าเฉลี่ยในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอบสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ 1.15, 1.15, 1.17 และ 1.18 ตามลำดับ

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .14, .14, .14 และ .14 ตามลำดับ
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 มีค่าเท่ากับ .12, .11, .12 และ .12 ตามลำดับ

ภาพประกอบ 7 อัตราการเพิ่มคิดเป็นร้อยละในการกระโดดของนักเรียนหญิงก่อนการเรียนกับ
หลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

จากภาพประกอบ แสดงว่า อัตราการเพิ่มในการกระโดดของนักเรียนหญิงหลังการเรียน
สัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 กลุ่มที่ 1 มีอัตราการเพิ่มสูงกว่ากลุ่มที่ 2

ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำของระยะในการกระโดดในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	ms	F
ระหว่างผู้รับการทดลอง				
โปรแกรมการสอน	1548.18	1	1548.18	1.37
ผู้ที่เข้ารับการทดลองภายในกลุ่ม	31686.05	28	1131.64	
ภายในผู้เข้ารับการทดลอง				
ช่วงเวลาในการวัดการกระโดด	0.00	3	.00	.00
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการกระโดด	118.77	3	39.59	1.07
ช่วงเวลาในการฝึกกับผู้รับการทดลองภายในกลุ่ม	3095.96	84	36.86	

จากตาราง 15 แสดงว่า

1. ระยะทางในการกระโดดของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
2. ช่วงเวลาในการวัดระยะทางการกระโดดภายหลังจากที่ได้รับการสอนแล้วสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ไม่มีความแตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่น .95
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลจากโปรแกรมการสอนกับช่วงเวลาในการวัดการกระโดดหลังการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ซึ่งสรุปสาระสำคัญและผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านมฤตทายวัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอแม่वंก สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2539 จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลาก แบ่งเป็นชาย 30 คน หญิง 30 คน แล้วนำมาทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานด้วยแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของสมาคมลูกศึกษาพลศึกษา และสันตนาการแห่งสหรัฐอเมริกา นำผลที่ได้มาเรียงลำดับคะแนนจากคะแนนสูงมายังคะแนนต่ำ แล้วจับคู่โดยการจับเป็นรายคู่เก็งสลับอ่อน ได้ชาย 15 คู่ และหญิง 15 คู่ แล้วนำมาจับสลากแบ่งกลุ่มอีกครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ในแต่ละกลุ่มมีจำนวนเท่ากัน คือ
กลุ่มที่ 1 ใช้โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว
กลุ่มที่ 2 ใช้โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่
 - 2.1 โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว
 - 2.2 โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต
 - 2.3 แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานที่ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของสมาคมสุขศึกษาพลศึกษาและสันถนาการแห่งสหรัฐอเมริกา
3. วิธีดำเนินการทดลอง
 - 3.1 เตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และโปรแกรมการสอน
 - 3.2 ชี้แจงและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ
 - 3.3 กลุ่มที่ 1 ทำการสอนในวันจันทร์ พุธ และศุกร์ เวลา 13.00 - 13.20 น. ส่วนกลุ่มที่ 2 ทำการสอนในวันจันทร์ พุธ และศุกร์ เวลา 13.50 - 14.10 น. ใช้เวลาในการทดสอบคาบละ 20 นาที จำนวน 3 คาบ / สัปดาห์
 - 3.4 ใช้เวลาทำการทดลอง 8 สัปดาห์
 - 3.5 ทำการทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานกับนักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 หลังจากเรียนแล้วในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8
 - 3.6 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อนำมาใช้ในการสรุปผลการวิจัยและเสนอแนะความคิดเห็นที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังจากที่สอนไปสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานที่สอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตหลังจากที่สอนในสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง แบบวัดซ้ำ (Two way Analysis of Variance with Repeated Measure)
3. หาค่าอัตราการเพิ่มเป็นร้อยละของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการขยับและการกระโดดและหาอัตราการลดลงเป็นร้อยละในทักษะการวิ่งระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตก่อนการเรียนกับภายหลังการเรียนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานไม่แตกต่างกัน ยกเว้นทักษะการขว้างของนักเรียนหญิงที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานภายหลังจากการสอนสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ไม่มีความแตกต่างกัน ยกเว้น ทักษะการขว้างที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันกับทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า ผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ

1. ในการจัดการเรียนการสอน การเลือกใช้วิธีสอนแต่ละแบบขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสอนแต่ละครั้ง แต่ละเรื่อง ฉะนั้น วิธีสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายจึงควรเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดตามสภาพการณ์ หรือตามจุดมุ่งหมายของการสอนแต่ละครั้ง ครูจึงต้องใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ เพราะการจะไปให้ถึงจุดมุ่งหมายแต่ละข้อได้ก็ต้องใช้วิธีสอนที่เหมาะสมเท่านั้น การใช้วิธีสอนเพียงแบบเดียวหรือแบบใดแบบหนึ่งตลอดไปย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอน (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์, 2536 : 189) จึงทำให้ผลที่ได้จากการทดลองสอนด้วยโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2533 : 25) ที่กล่าวว่า วิธีสอนเพียงแบบใดแบบหนึ่งหรือแบบเดียวไม่อาจจะบรรลุผลได้ดีที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดำรัส ดาราศักดิ์ (2521 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการสอนวิชาวอลเลย์บอล โดยวิธีสอนแบบค้นคิดและการแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบสาธิตกับ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 พบว่า คะแนนผลการสอนวิชาออลเลย์บอลโดยเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่สอนแบบค้นคิดและแก้ปัญหา กับกลุ่มที่สอนแบบบรรยายประกอบสาธิตไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เซาว์ นวลปาน (2525 : 35 - 37) ที่ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการสอนวิชาตะกร้อแบบวิธีบรรยายประกอบสาธิตกับแบบสำรวจการเคลื่อนไหวเพื่อหาความสามารถในการเล่นตะกร้อของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการการสอนวิชาตะกร้อด้วยวิธีสอนแบบบรรยายประกอบสาธิตกับวิธีสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวไม่แตกต่างกัน

2. กิจกรรมที่ใช้ประกอบการสอนโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต เป็นกิจกรรมที่ประกอบด้วย กิจกรรมการเล่นสมมติ กิจกรรมการเล่นเกม และกิจกรรมการแสดงประกอบท่าทาง โดยเป็นกิจกรรมที่นำมาจากหลักสูตรพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวนี้ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการสอนพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ต้องการให้นักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน เพราะกิจกรรมเหล่านี้จะมุ่งเน้นให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินมากกว่า การเกิดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2533 : 25) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการเคลื่อนไหวพื้นฐานประกอบการเล่นเกม และการเล่นสมมติอย่างง่าย ๆ จะทำให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน จึงทำให้ผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภารัตน์ วรทอง (2528 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผลของวิธีสอนแบบลีลาศึกษากับวิธีสอนแบบอธิบายประกอบสาธิตที่มีต่อความสามารถทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การสอนแบบลีลาศึกษากับแบบอธิบายประกอบสาธิต มีผลทำให้ความสามารถทางกลไกไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สกอตต์ (1967 : 151 - 156) ที่ได้เปรียบเทียบวิธีสอนพลศึกษา 2 วิธี คือ แบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับแบบบรรยายประกอบสาธิต ซึ่งกระทำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กิจกรรมที่สอน ได้แก่ การเคลื่อนไหวพื้นฐาน การเล่นนิทาน เกม กิจกรรมเข้าจังหวะ กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพตนเองก่อนและหลังการสอน ผลการพบว่า การสอนทั้ง 2 วิธีนี้ให้ผลไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามจากการทดลองครั้งนี้ จากหลักการสอนการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 146) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ควรให้เป็นไปในลักษณะของการสร้างสรรค์ให้มากที่สุด โดยครูควรจะต้องตั้งปัญหาให้นักเรียนคิดเองและลองทำเองมากกว่าที่ครูจะเป็นผู้สาธิตหรือบอกให้ทำตาม แต่จากการทดลองพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าคิด กล้าแสดงออก เวลาปฏิบัติกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวหรือโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต นักเรียนส่วนมากมักจะเลียนแบบเพื่อน หรือทำตามผู้อื่น ไม่คิดเอง จึงทำให้การสอนทั้งสองแบบนี้ไม่แตกต่างกัน เพราะนักเรียนมักใช้วิธีเลียนแบบผู้อื่นทั้ง 2 วิธี

นอกจากนั้นการทดลองครั้งนี้ ใช้เวลาสอนเพียงแค่ 8 สัปดาห์ ซึ่งเป็นเวลาที่น้อยเกินไปสำหรับการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่เล็กเกินไปทำให้ไม่สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับโปรแกรมการสอนนั้นได้ โดยเฉพาะโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว จึงทำให้ผลการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1. ก่อนที่จะดำเนินการสอน ทั้งโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวและโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต ครูผู้สอนควรมีการเตรียมการไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสถานที่ อุปกรณ์ หรือความรู้ความเข้าใจ ของครูผู้สอนเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนทั้ง 2 แบบ หลักจิตวิทยาและทักษะการเคลื่อนไหว พื้นฐานที่ใช้กับเด็กในระดับประถมศึกษาปีที่ 1

2. เด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อาจจะยังไม่มีพื้นฐานเกี่ยวกับทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ดังนั้น ก่อนที่ครูผู้สอนจะดำเนินการสอนตามโปรแกรมที่ตั้งไว้ ควรจะได้มีการสอนทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นต่าง ๆ ให้เด็กได้รู้จักก่อนที่จะเรียนตามโปรแกรมที่ตั้งไว้
3. ในการดำเนินการสอน ครูผู้สอนต้องควบคุมดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด เพื่อความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของชั้นเรียน
4. ในการสอนโดยใช้โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกตามความคิดสร้างสรรค์ของตน แต่จากการทดลองเด็กส่วนมากจะไม่กล้าคิด กล้าแสดงออก ชอบทำตามเพื่อน ดังนั้น ก่อนการใช้โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมอื่นที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าคิด กล้าแสดงออก เสียก่อน เช่น การออกมาอธิบายและสาธิตหน้าชั้น การแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เป็นต้น
5. การจัดโปรแกรมการสอน ควรเลือกลำดับของโปรแกรมการสอนจากง่ายไปหายาก
6. จากการศึกษางานวิจัยในลักษณะนี้ หลายเรื่องรวมทั้งงานวิจัยในครั้งนี้อาจได้ข้อสรุปค่อนข้างแน่นอนว่า โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตให้ผลต่อการพัฒนาทักษะของนักเรียนระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของการสอนโดยใช้โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว กับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ ความมีวินัย เจตคติ ความคงทนในการเรียนรู้ และสมรรถภาพทางกาย เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาผลของการสอนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานระหว่างโปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหวกับโปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิตกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น อนุบาล หรือนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกัน เช่น เก่ง ปานกลาง อ่อน เป็นต้น
3. ควรใช้ระยะเวลาในการทดลองให้มากขึ้นกว่า 8 สัปดาห์ เพื่อจะได้เห็นผลที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย พลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2536.
- _____. การนำหลักสูตรไปใช้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2534.
- จรรยา แก่นวงษ์คำ. วิธีสอนวิชาเอกพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2529.
- ชาญชัย และพวงแซ อินทรประวัตติ. รูปแบบการสอน . พิมพ์ครั้งที่ 3. โครงการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2534.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ . เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย . พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- เชิดพันธ์ ฉายเหมือนวงศ์. การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการสอนวิชาพลศึกษาโอลิมปิคระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงานกับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.
- เชาว์ นวลปาน. การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาตะกร้อแบบวิธีบรรยายประกอบการสาธิตและแบบสำรวจค้นการเคลื่อนไหวของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.
- ดำรงส ดาราคัดดี. การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาพลศึกษาโอลิมปิคโดยวิธีสอนแบบค้นคิดและแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- ถนอมดร สุวรรณรัตน์. “การสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา,” สารพัฒนานักศึกษ . 30 : 32-35; สิงหาคม - กันยายน 2537.
- ทวีป อภิสิทธิ์. ยุทธศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์. ม.ป.ป.
- นพดล จิรบุญดิลก. เกณฑ์ปกติความสามารถทางทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของนักเรียนชายระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.
- ประทีป พานิชชาติ. การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา, 2528.
- ประเวศ วะสี. “การปฏิรูปการเรียนรู้ในสถาบันการศึกษา,” มติชนรายสัปดาห์. 744 : 31-33 ; 25 พฤศจิกายน 2537.

ผาณิต บิลมาศ. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

พยงค์ดี สนเทศ. "แนวคิดใหม่เกี่ยวกับการสอนพลศึกษาในโรงเรียน," สารพัฒนานักศึกษ. 49 : 37-44 ; เมษายน 2529.

เพ็ญพิมล คูศิริวิเชียร. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

พลศึกษา, กรม. รายงานการวิจัย เรื่อง การสร้างเกณฑ์มาตรฐานทักษะทางกายของนักเรียนไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3. กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา, 2533.

_____. คู่มือการสอนพลศึกษาระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา, 2534.

_____. การทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างง่ายในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา, ม.ป.ป.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. การวิจัยทางการศึกษา : หลักและวิธีการสำหรับนักวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา, 2529.

_____. "หลักสูตรพลศึกษากับองค์ประกอบของการนำไปใช้," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ. (16) 1 : 24-28 ; มกราคม - มีนาคม 2533.

_____. การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

_____. "รูปแบบการสอนพลศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ. (20) 3-4 : 62-73 ; กรกฎาคม - ธันวาคม 2537.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. แนวการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย (พลศึกษา) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนานักศึกษ กรมวิชาการ, 2538.

วินิจ เกตุขำ. หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.

วันชัย ชัยจิรฉายากุล. จุดหมายสำหรับการเรียนการสอนและการพัฒนานักศึกษ. กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ม.ป.ป.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

_____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

_____. แผนการสอน กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ : _____ โรง

พิมพ์การศาสนา, 2534.

สมคิด ชิตประสงค์. หลักการสอนพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.

สิริวรรณ ฉายวิมล. ปัญหาการให้หลักสูตรวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช

2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา

ศึกษาแห่งชาติ ตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538. อัดสำเนา.

สุภารัตน์ วรทอง. เปรียบเทียบผลของวิธีสอนแบบลีลาศึกษากับวิธีสอนแบบอธิบายประกอบสถิติ

ที่มีต่อความสามารถทางกลไกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์

กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. กลวิธีการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2526.

อำนวย ทะพิงค์แก และ ชยันต์ วรณภูมิ. "ปัญหาจริยธรรมในสังคมไทยในทศวรรษของ

นักศึกษา," การศึกษาแห่งชาติ. 13 (5) : 30-34 ; มิถุนายน - กรกฎาคม 2522.

Bill, Robert. "Personality Change During Student - Centered Teaching," Journal of Education

Research. 1 : 121 ; October, 1956.

Bucher, Charles A. Foundations of Physical Education. St. Louis : The C.V. Mosby Co., 1979.

Clarke, Harrison H. Application of Measurements to Health and Physical Education. New Jersey,

Prentice - Hall, Inc., 1967.

Cotten, Doyice J. and Eugene Cahmbers. "A Comparision of Three Methods of Administering

the Softball Throw," Research Quarterly. 39 : 788 - 789 ; October, 1968.

Daver, Victor P.Dynamic Physical Education for Elementary school children. Mineapolis, Minn :

Burgess Pub., Co., 1971.

Deutsch, Morton. "Social Relation in the Classroom and Grading Procedure," Journal of

Education Research. XLV : 144 - 152 ; October, 1951.

Dohrmann, Paul. "Throwing and Kicking Ability of 8 - Year - Old Boys and Girls," Research

Quarterly. 35 : 464 - 471 ; December, 1964.

- Dyson, Ben Paul. "A case study of Two Alternative Elementary Physical Education Programs (Project Adventure), Dissertation Abstracts International. 55 (6) : 1502 - A ; December, 1994.
- Fabricius, Helen. Physical Education for Classroom Teachers. Iowa : W.M.C. Brown, Co., 1972.
- Hommond, Allison Ann. "A Descriptive study of The Physical Education Programs for Kindergarten Through Third Grade Students in Michigan," Dissertation Abstracts International. 55 (4) : 902 - A ; October, 1994.
- Jackson, A.S. and T.A. Baumgartner. "Measurement Schedules of Sprint Running," Research Quarterly. 40 : 718 - 711 ; October, 1969.
- Latchaw, Marjorie. "Measuring Selected Motor Skills in Fourth Fifth and Sixth Grade," Research Quarterly. 25 : 439 - 449 : December, 1954.
- Mosche, Kathleen. "A Effective of Different Programs of Instruction on Motor Performance of Second grade Student," The Research Quarterly. October, 1977.
- Metheny, Elemor. "The Third Dimension in Physical Education," Journal of Health, Physical Education and Recreation. 25 : 27 ; March , 1954.
- Miller, Arther G. Teaching Human Movement in the Elementary School. New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1974.
- Nixon, Jhon E. and ann E. Jewett. An Introduction to Physical Education. Philadelphia : Saunders College, 1980.
- Scott, Robert S. "A Comparison of Teaching Two Methods of Physical Education with Grads One Pupils," The Research Quarterly. 38 : 151-156 ; March, 1967.
- Stein, Julian V. "The Reliability of the youth Fitness Test," Research Quarterly. 35 : 328 - 329 ; October, 1964.
- Thaxtonnet, Anna B., Anna L. Rothstein and Nolan A. Thaxtonnet. "A Comparative Effectiveness of Two Methods of Teaching Physical Education to Elementary School Girls," The Research Quarterly. 48 : May, 1977.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
ประวัติผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

ประวัติผู้เชี่ยวชาญในการแนะนำ ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือเพื่อทำปริญญานิพนธ์

1. อาจารย์เอก เกิดเต็มภูมิ
 คม. อาจารย์ 2 ระดับ 7
 วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดอ่างทอง
2. อาจารย์กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์
 กศ.ม. อาจารย์ 2 ระดับ 7
 วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดอ่างทอง
3. อาจารย์สุพจน์ ไชยรงค์
 กศ.ม. อาจารย์ 2 ระดับ 7
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. อาจารย์จำเริญ ให้ไทย
 อาจารย์พิเศษกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย
 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ภาคผนวก ข.

โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว

โปรแกรมการสอนแบบสำรวจการเคลื่อนไหว สัปดาห์ที่ 1

เรื่อง กระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

ความก้าวหน้าในการเคลื่อนไหวผ่านสิ่งกีดขวางได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางได้
2. นักเรียนมีความสนุกสนานและสามารถร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้
3. นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายโดยให้เดินก้าวยาวที่สุดไปข้างหน้าและถอยหลัง กระโดดอยู่กับที่ กระโดดไปข้างหน้า กระโดดไปข้างหลัง กระโดดซ้าย - ขวา
2. ครูใช้ยางซึ่งไว้ 2 เส้น ห่างกัน 1 เมตร ให้นักเรียนข้ามด้วยวิธีใดก็ได้ ครูสังเกต และให้คำแนะนำ
3. แข่งขันการกระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง
4. รวมแถว สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ยางยืด
2. หลีก

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ดังนี้

1. จากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. จากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
3. จากการแสดงออกของนักเรียนในการตัดสินใจในการฝึกกระโดด

เรื่อง

ขว้างปาสิ่งของท่าต่าง ๆ

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวด้วยการนำวัสดุสิ่งของไปได้ไกลและตรงเป้าหมายต้องอาศัยความสัมพันธ์มือกับตา เป็นสิ่งสร้างความมั่นใจในตัวเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขว้างปาสิ่งของในท่าต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้
2. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายโดยให้นักเรียนเดินยกเข่าสูง พร้อมกับเหวี่ยงแขนไปข้างหน้า - ข้างหลัง ให้นักเรียนเดิน 1 รอบสนามวอลเลย์บอล กระโดดปรบมือ
2. ให้นักเรียนนั่งขว้างในท่าที่นักเรียนถนัดที่สุด ครูคอยแนะนำ
3. ให้นักเรียนนอนขว้างในท่าที่นักเรียนถนัดที่สุดโดยวิธีใดก็ได้ ครูคอยแนะนำ
4. ให้นักเรียนยืนขว้างในท่าที่นักเรียนถนัดที่สุด ครูคอยแนะนำ
5. ให้นักเรียนวิ่งขว้างให้ไปไกลที่สุด ครูคอยแนะนำ
6. แข่งขันการขว้างเป้า
7. รวมแถวสรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ลูกเทนนิส
3. ขวด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการใช้วิธีการต่าง ๆ
2. ความพยายามในการฝึก
3. การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

สัปดาห์ที่ 2

เรื่อง

เกมเสือกินวัว

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นเกมนำให้คนมีระเบียบวินัยและการทำงานร่วมกับผู้อื่น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนเล่นเกมตามกฎและกติกาการแข่งขันได้
2. นักเรียนสนุกสนานเพลิดเพลินในการออกกำลังกาย
3. นักเรียนมีทักษะการวิ่งในการเล่นเกมนได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายโดยวิ่งรอบสนามวอลเลย์บอล 1 รอบ ก้มตัวมือแตะพื้น ปิดตัว ซ้าย ขวา ดันพื้น
2. นักเรียนเข้าแถวเป็นวงกลมครูอธิบายวิธีการเล่น
3. ครูเลือกนักเรียนที่เป็นเสือ 1 คน เป็นวัว 1 คน นักเรียนที่เหลือเป็นคอกนักเรียนที่เป็นคอกพยายามกันเสือไม่ให้เข้าหรือออกโดยสะดวกแต่ให้วัวเข้าออกอย่างอิสระเสือต้องพยายามแตะวัวให้ได้ ถ้าถูกได้แสดงว่าวัวแพ้ เปลี่ยนผู้เล่นจนครบครูคอยให้คำแนะนำ
4. รวมแถว สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังนี้

1. การปฏิบัติว่าถูกต้องตามกติกาการเล่นหรือไม่
2. ความคล่องแคล่วว่องไว และความถูกต้อง
3. การเล่นมีความปลอดภัยหรือไม่

เรื่อง

คลานลิง ส่งของลอดช่องขา

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นเป็นหมู่คณะทำให้รู้จักหน้าที่เกิดความสัมพันธ์ในหมู่คณะและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวร่างกายเลียนแบบธรรมชาติของลิงได้
2. นักเรียนมีทักษะในการรับและส่งของได้
3. นักเรียนรู้จักปฏิบัติตามเกณฑ์และกติกาการเล่นได้
4. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายวิ่งอยู่กับที่แกว่งมือตามธรรมชาติ กระโดดปรบมือ
กางแขนก้มแตะสลับ
2. ครูให้นักเรียนแต่ละคนทำท่าการคลานของลิง
3. แบ่งนักเรียนเป็น 4 แถว ให้แต่ละแถวแข่งขันการคลานลิงตามที่แต่ละคนคิด โดย
คนที่ 1 คลานถึงเส้นชัยแล้วให้วิ่งกลับมาแตะมือคนที่ 2 แถวใดเสร็จก่อนจะชนะ ครูคอยแนะนำ
4. ให้นักเรียนส่งของลอดช่องขาให้เพื่อนต่อกันไปด้วยวิธีไหนก็ได้ตามอิสระ
5. แข่งขันส่งของลอดช่องขาโดยคนแรกส่งของลอดขาตัวเองไปให้คนต่อไปรับส่งต่อ
ไปจนถึงคนสุดท้ายให้ชูขึ้นแถวไหนชูก่อนถือว่าชนะ
6. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ลูกบอล

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการปฏิบัติกิจกรรม
2. ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
3. ความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 3

เรื่อง

เดินยิราฟ กระต่ายกระโดด

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวการแสดงออกของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนหนึ่งได้มาจากการเลียนแบบธรรมชาติ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเลียนแบบการเคลื่อนไหวของยิราฟและกระต่ายได้
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจลักษณะการเคลื่อนไหวของยิราฟและกระต่ายได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย วิ่งไปข้างหน้า วิ่งถอยหลัง วิ่งไปด้านข้าง ซ้าย - ขวา สลับข้อมือ ซ้อมเท้า เตะเท้า ซ้าย - ขวา
2. ให้นักเรียนอธิบายลักษณะของยิราฟ และให้นักเรียนแต่ละคนทำท่าเดินของยิราฟ
3. ให้นักเรียนอธิบายลักษณะกระต่ายและทำท่ากระต่ายกระโดด
4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแข่งขันการทำท่ากระต่ายกระโดด
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ
2. การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
3. การเคลื่อนไหวและการชักถาม

เรื่อง

นกบินหากิน

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นสมมุติเป็นการออกกำลังกาย ซึ่งเป็นการแสดงออกจากประสบการณ์และความคิดสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกกำลังกายและแสดงท่าทางตามกิจกรรมที่กำหนดได้
2. นักเรียนสามารถเลียนแบบการเคลื่อนไหวของนกได้
3. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายหมุนแขนที่ละข้าง หมุนซ้าย ขวา ปิดตัว กระด่าย กระโดด
2. ให้นักเรียนเลือกสมมุติตัวเองจะเป็นนกอะไรก็ได้ตามที่นักเรียนชอบ
3. ให้นักเรียนทำตามคำสั่งครู เช่น นกนอนรัง นกตื่น นกใช้ขน นกร้อง นกบินออกหากิน โฉบไปโฉบมา บินได้ลม บินลงสู่พื้น นกบ่อนเหยื่อ โดยนักเรียนกระทำได้อย่างอิสระ
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. กิ่งไม้
2. กระดาษ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงท่าทางกิจกรรมที่กำหนด
2. การเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน
3. การแสดงความคิดเห็น

เรื่อง

การทรงตัวในการวิ่งและหยุด

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวร่างกายในการวิ่งและหยุดที่ถูกหลักจะทำให้ร่างกายปลอดภัยและเคลื่อนที่ได้เร็วขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถวิ่งสลับฟันปลาได้
2. นักเรียนสามารถวิ่งและหยุดได้
3. นักเรียนมีความปลอดภัยในการวิ่ง
4. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กางแขนบิดลำตัว กระโดด สลับเดิน 1 รอบสนาม วอลเลย์บอล เติมนู
2. ให้นักเรียนวิ่งสลับฟันปลาถึงเส้นที่กำหนดให้วิ่งถอยหลังกลับ นักเรียนวิ่งได้อย่างอิสระ
3. ให้นักเรียนเข้าแถวหน้ากระดาน นักเรียนได้ยินสัญญาณให้วิ่งไปข้างหน้า และเมื่อได้ยินสัญญาณให้หยุด ครูคอยแนะนำ
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. นกหวีด
2. หลัก
3. ปูขนขาว

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การเคลื่อนไหวร่างกายในการวิ่งและหยุด
2. ความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานในการออกกำลังกาย

สัปดาห์ที่ 4

เรื่อง

การทรงตัวในท่าต่าง ๆ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การทรงตัวตามธรรมชาติที่ถูกหลักและความต้องการช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพและความปลอดภัยกับตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถทรงตัวได้ถูกต้องตามธรรมชาติ
2. นักเรียนมีความปลอดภัยในการทรงตัวได้
3. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ก้มแตะสลับ วิ่งอยู่กับที่ ดันพื้น
2. ครูให้นักเรียนนั่ง ย่อตัวลง และยืดตัวอย่างอิสระ
3. ครูให้นักเรียนยืนด้วยเท้าข้างเดียว ย่อเข่า และยืดตัวอย่างอิสระ
4. นักเรียนกระโดดไปข้างหน้าลงสู่พื้นได้อย่างปลอดภัย ครูแนะนำ
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. แก้วน้ำ
2. สนามหญ้า

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการทรงตัว
2. ความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

การโยน รับ ส่ง ลูกบอล

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการเคลื่อนไหว การโยนรับส่งบอลต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาเป็นการสร้างความมั่นใจในตัวเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถโยน รับ ส่งลูกบอลตามเป้าหมายได้
2. นักเรียนมีทักษะในการโยน รับ ลูกบอลได้ถูกต้อง
3. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานและมีความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ชูแขนขึ้นโยกไปทางซ้ายและขวา เตะขาไปข้างหน้า-หลัง ทั้งข้างซ้ายและขวา กระโดดปรบมือ
2. ให้นักเรียนจับคู่ หาพื้นที่ว่างห่างกัน 3 เมตร ให้นักเรียนโยนลูกบอล ให้คู่ นั้นรับ และส่งบอลกลับสลับกัน และขยับระยะห่างเป็น 5 เมตร นักเรียนจะโยนหรือรับตามความคิดของนักเรียนเอง
3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม โยนบอลให้ลงตะกร้า มีระยะห่าง 3 เมตร
4. ให้นักเรียนกลิ้งบอลให้กับคู่ โดยกลิ้งให้ไกลที่สุด ด้วยวิธีใดก็ได้
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ตะกร้า
2. ลูกบอล
3. ไม้เมตร
4. ปูนขาว

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการโยน รับ ส่งลูกบอล
2. การเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลินและความปลอดภัย

สัปดาห์ที่ 5

เรื่อง

ขับมอเตอร์ไซด์เที่ยวเขา

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นสมมุติเป็นการออกกำลังกายที่สนุกสนานซึ่งเป็นการแสดงออกจากประสบการณ์และความคิดสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบการขับมอเตอร์ไซด์ตามที่กำหนดได้
2. นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างปลอดภัย
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ควบม้ากระโดด นกบิน ก้มตัวเงยตัว
2. ให้นักเรียนแสดงท่าทางตามที่ครูสั่ง เช่น ท่าขับมอเตอร์ไซด์ การติดเครื่อง ปิดคันเร่ง ทำเสียงเครื่องยนต์ รกวิ้ง เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา ขึ้นเนิน ตกหลุม หยุดรถ ลงรถ เดินเที่ยว
นักเรียนกระทำตามความคิดของตนเอง
3. ให้นักเรียนแข่งขันการขับมอเตอร์ไซด์
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ท่อนไม้
3. บ่อทราย

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ท่าทางการเลียนแบบ
2. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
3. การเข้าร่วมกิจกรรมและความปลอดภัย

เรื่อง

การหยุดในขณะวิ่งและกระโดด

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวและการหยุดตามธรรมชาติที่ถูกหลักจะช่วยให้เกิดความปลอดภัยกับตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถหยุดในขณะวิ่งและกระโดดได้
2. นักเรียนมีความปลอดภัยในการร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ก้มตัวมือแตะพื้นทั้งข้างหน้า - หลัง เตะเท้าซ้าย - ขวา พายเรือ คลานเต่า

2. ครูสั่งให้นักเรียนวิ่งไปข้างหน้าช้า ๆ เมื่อครูเป่านกหวีดนักเรียนต้องหยุดทันที และวิ่งไปข้างหน้าเร็ว ๆ เมื่อครูเป่านกหวีดนักเรียนต้องหยุดทันที ทำหลาย ๆ ครั้ง สลับกัน โดยให้นักเรียนวิ่งและหยุดด้วยวิธีใดก็ได้

3. แข่งกระโดดเท้าเดียวไปทิศทางต่าง ๆ ตามใจชอบ

4. นักเรียนเข้าแถวตอน 4 แถวแข่งขันกระโดดเท้าเดียวแบบผลัดแถวใดครบทุกคน

ก่อนชนะ

5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. สนามหญ้า
2. นกหวีด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะการหยุดขณะวิ่งและขณะกระโดด
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

เกมหลบลูกบอล

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

เกมหลบลูกบอลเป็นการฝึกการขว้างและฝึกประสาทตาและช่วยฝึกการมีน้ำใจ
นักกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขว้างและหลบลูกบอลได้
2. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับการเข้าร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนรู้จักการเล่นร่วมกันและให้อภัยซึ่งกันและกัน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย วิ่ง 1 รอบ สนามวอลเลย์บอล ทำตัวอ่อน กระโดด หมุนตัว เดินข้าง
2. ครูแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน กำหนดเขตแดนให้อยู่ โดยแต่ละกลุ่มผลัดที่ขว้างลูกบอลด้วยวิธีใดก็ได้พยายามขว้างให้ถูก กลุ่มที่หลบพยายามหลบไม่ให้ถูกขว้าง
3. ครูให้นักเรียนแข่งขันกัน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ผลัดกันขว้าง คนไหนถูกขว้างให้ออกมาเป็นคนดู กลุ่มใดถูกขว้างมากกว่าแพ้
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ลูกบอล
2. สนาม

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการขว้างและหลบลูกบอล
2. การรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน
3. การเข้าร่วมกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 6

เรื่อง

สมมติการทำนา

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเลียนแบบเป็นการส่งเสริมการแสดงออกความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบตามที่กำหนดได้
2. นักเรียนสามารถแสดงออกได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย เดินเปิด หมุนแขน จับคู่เลื้อยไม้ น้ำขึ้นน้ำลง
2. ครูให้นักเรียนอธิบายวิธีการทำนา
3. ครูออกคำสั่งให้นักเรียนคิดและทำทางตามที่ครูสั่ง เช่น ตีบนอน ล้างหน้า แต่งตัว

แบกไถ ไส้ควายไถนา หว่านข้าว ดำนา เกี่ยวข้าว หาบข้าว

4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ท่อนไม้
2. ดันหญ้า
3. ทราย

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงออก
2. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
3. การเข้าร่วมกิจกรรม

เรื่อง

วงกลมพาเพลิน

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายโดยใช้จังหวะจะช่วยทำให้อวัยวะทุกส่วนเกิดความคล่องตัวมีรูปร่างทรวดทรงที่ดี

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เข้ากับจังหวะได้
2. นักเรียนสามารถออกกำลังกายโดยใช้จังหวะประกอบได้
3. นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินกับกิจกรรมที่ประกอบจังหวะ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กระโดดสลับขา เดินย่อเท้าอยู่กับที่ เดินก้าวเท้ายาว ยกเข้าสูง ยกน้ำหนัก
2. ครูให้นักเรียนย่อเท้าอยู่กับที่พร้อมปรบมือเข้าจังหวะเท้า ซ้าย - ขวา
3. ก้าวเดินไปข้างหน้า ปรบมือพร้อมกับเท้าลงสู่พื้น
4. ก้าวเดิน 3 ก้าว หยุดปรบมือ 3 ครั้ง สลับกันไป
5. ก้าวเดินถอยหลัง 3 ก้าว หยุดปรบมือ 3 ครั้ง สลับกันไป
6. ร้องเพลงเดิน พร้อมเดินปรบมือเข้าจังหวะ
7. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. วิทยุเทป
2. แผ่นภูมิเพลง
3. กลอง

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การเคลื่อนไหวเข้ากับจังหวะหรือไม่
2. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
3. ความสนใจและความตั้งใจในการกระทำกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 7

เรื่อง

เกม รถ เรือ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

เกม รถ เรือ ช่วยฝึกประสาทหู ความว่องไว ตลอดจนช่วยให้มีระเบียบวินัยในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้
2. นักเรียนปฏิบัติตามกติกาการแข่งขันได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานและมีความปลอดภัยในการเล่น

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กระโดดปรบมือ จับคู่ดึง เลื้อยไม้ เติมนู
2. ครูอธิบายวิธีการเล่น
3. แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มแข่งขันเกม รถ เรือ
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. สนาม
2. เครื่องหมาย

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การปฏิบัติถูกต้องตามกติกา หรือไม่
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและความถูกต้อง
3. ความปลอดภัยและความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

เรื่อง

ผีเสื้อกับดอกไม้

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวการแสดงออกของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนหนึ่งได้มาจากการเลียนแบบธรรมชาติ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจรูปร่างลักษณะการเคลื่อนไหวของธรรมชาติ
2. นักเรียนสามารถเลียนแบบการเคลื่อนไหวของธรรมชาติได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการแสดงออก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายวิ่งรอบสนาม นกบิน ชูมือขึ้นโยกไปโยกมา กระโดด
สลับขา

2. ให้นักเรียนแสดงท่าทางของผีเสื้อขณะบินตามความคิดของนักเรียน
3. ให้นักเรียนแสดงท่าทางดอกไม้ที่ชูช่อตามความคิดของนักเรียน
4. ครูแบ่งนักเรียนให้เป็นผีเสื้อ 5 คน และแบ่งเป็นกลุ่มดอกไม้กลุ่มละ 3 คน
5. กลุ่มที่เป็นผีเสื้อโบกบินไปตามดอกไม้ กลุ่มดอกไม้ก็โอนอ่อนเหมือนถูกลมพัด

เมื่อได้ยินสัญญาณให้หยุด

6. ให้ผู้ที่เป็นดอกไม้เอื้อมมือจับผีเสื้อ ผีเสื้อถูกจับจะกลายดอกไม้สลับกันไป
7. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ดอกไม้
3. นกหวีด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงท่าทางในการเลียนแบบ
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

โยนบอลใส่ตะกร้า

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการโยนบอลลงตะกร้าต้องอาศัยความสัมพันธ์มือกับตาเป็นการสร้างความมั่นใจในตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนมีทักษะในการโยน
2. นักเรียนสามารถโยนบอลลงตะกร้าในระยะที่กำหนดได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ทำท่าขว้างของด้วยมือซ้าย - ขวา ทำท่าขุดดิน วิ่งมอเตอร์ไซด์ กระโดดเท้าคู่

2. ครูให้นักเรียนโยนลูกบอลลงตะกร้า นักเรียนโยนวิธีใดก็ได้ ระยะห่าง 3 เมตร 5 เมตร

3. แข่งขันการโยนบอลลงตะกร้า นักเรียนกลุ่มใดจะโยนได้คะแนนมากที่สุด

4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ลูกบอล
2. ตะกร้า
3. เทปวัดระยะ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะการโยนของนักเรียน
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. การซักถามในการนำไปใช้

สัปดาห์ที่ 8

เรื่อง

วิ่งท่าม้าส่งของ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเลียนแบบเป็นการแสดงออกจากประสบการณ์และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบท่าม้าวิ่งได้
2. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนมีความปลอดภัยในการร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายด้านพื้น 5 ครั้ง กระแทกเข่า นิ่งเตะเท้าสลับ ซ้าย - ขวา วิ่งซิกแซ็ก

2. ครูให้นักเรียนท่าทางการเดินของม้า การวิ่งของม้า

3. ครูให้นักเรียนเล่นเกมวิ่งท่าม้าส่งของ โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม 4 กลุ่ม ๆ ละเท่ากัน

แถวใดเสร็จก่อนชนะ

4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ลูกบอล

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การเลียนแบบการวิ่งของม้า
2. ความคล่องแคล่วว่องไวในการวิ่ง
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลินและความปลอดภัยในการเล่น

เรื่อง

เดินเลี้ยวของบนศีรษะและคลานมือ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การถ่ายเทน้ำหนักและการเลี้ยวน้ำหนักของตนเองให้อยู่ในความสัมพันธ์ทำให้เกิดการทรงตัวที่มั่นคง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถทรงตัวขณะเดินและคลานเมื่อมีสิ่งของได้
2. นักเรียนรู้จักหน้าที่และผลัดเปลี่ยนกันปฏิบัติตามวิธีการเล่นได้
3. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินและมีความปลอดภัยในการเล่น

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายวิ่งตามใจชอบ กระโดดปรบมือ หมุนแขน ฝึกเสียบิวด้านไม้ได้ลม
2. ครูให้นักเรียนใช้นั่งสื่อบางบนศีรษะแล้วเดินไม่ให้หนังสือหล่น นักเรียนเดินด้วยวิธีใดก็ได้
3. ครูให้นักเรียนคลานโดยที่มือหนึ่งถือของไว้และคลานไปข้างหน้า คลานด้วยวิธีใดก็ได้
4. แข่งขันการเดินเลี้ยวของบนศีรษะ
5. แข่งขันการคลาน
6. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. หนังสือ
2. ลูกบอล
3. นกหวีด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะการถ่ายน้ำหนัก
2. ความปลอดภัยในฝึก
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

ชนไก่

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหว การแสดงออกของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนหนึ่งได้มาจากการเลียนแบบธรรมชาติ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบการชนไก่ได้
2. นักเรียนสามารถทรงตัวในขณะแข่งขันได้
3. นักเรียนมีความปลอดภัยและมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วม

กิจกรรม**กิจกรรมการเรียนรู้การสอน**

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายกระโดดกบ หมุนคอ หมุนแขน ปิดตัว หมุนข้อมือข้อเท้า
2. ให้นักเรียนทำท่าทำนอง ยอง ๆ มือกอดอกทำท่าไก่ชนตามความคิดของนักเรียน
3. แข่งขันชนไก่ โดยให้นักเรียนจับคู่ชนกันถ้าใครล้มถือว่าแพ้
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. สนามแข่งขัน

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ความคิดริเริ่มในการเลียนแบบ
2. ความสามารถในการทรงตัว
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ภาคผนวก ค.
โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต

โปรแกรมการสอนแบบอธิบายและสาธิต สัปดาห์ที่ 1

เรื่อง กระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

ความก้าวหน้าในการเคลื่อนไหวผ่านสิ่งกีดขวางได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางได้
2. นักเรียนมีความสนุกสนานและสามารถร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้
3. นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย โดยให้เดินก้าวยาวหน้า - หลัง กระโดดอยู่กับที่ กระโดดไปข้างหน้า - หลัง กระโดดข้างซ้าย - ขวา
2. ครูอธิบายและสาธิตการกระโดดข้ามยางที่ขึง 2 เส้น ห่างกัน 1 เมตร
3. ให้นักเรียนฝึก
4. แข่งขันกระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง
5. รวมแถว สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ยางยืด
2. หลัก

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ดังนี้

1. จากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. จากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
3. จากการแสดงออกของนักเรียนในการตัดสินใจในการฝึกกระโดด

เรื่อง

ขว้างปาสิ่งของทำต่าง ๆ

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการเคลื่อนไหวด้วยการนำวัสดุสิ่งของไปได้ไกลและตรงเป้าหมายต้องอาศัยความสัมพันธ์มือกับตา เป็นสิ่งสร้างความมั่นใจในตัวเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขว้างปาสิ่งของในทำต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้
2. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ให้นักเรียนเดินยกเข่าสูง พร้อมเหวี่ยงแขน 1 รอบ สนามวอลเลย์บอล กระโดดปรบมือ
2. ครูอธิบายสาธิตวิธีการขว้างในทำต่าง ๆ ให้นักเรียนดู
3. ให้นักเรียนฝึกขว้างตามที่ครูอธิบายและสาธิตให้ดู
4. แข่งขันการขว้างเป้า
5. รวมแถว สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ลูกเทนนิส
3. ขวด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการใช้วิธีการต่าง ๆ
2. ความพยายามในการฝึก
3. การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

สัปดาห์ที่ 2

เรื่อง

เกมเสือกินวัว

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นเกมนำให้คนมีระเบียบวินัยและการทำงานร่วมกับผู้อื่น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนเล่นเกมตามกฎและกติกาการแข่งขันได้
2. นักเรียนสนุกสนานเพลิดเพลินในการออกกำลังกาย
3. นักเรียนมีทักษะการวิ่งในการเล่นเกมนได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายวิ่งรอบสนามวอลเลย์บอล 1 รอบ ก้มตัวมือแตะพื้น ปิดตัวซ้าย - ขวา ดันพื้น
2. นักเรียนเข้าแถวเป็นวงกลมครูอธิบายวิธีการเล่นและสาธิตการเล่นให้นักเรียนดู
3. ครูเลือกนักเรียนเป็นเสือ 1 คน เป็นวัว 1 คน นักเรียนที่เหลือเป็นคอกพยายาม กันเสือไม่ให้เข้าคอกโดยสะดวก แต่ให้วัวเข้าออกอย่างอิสระถ้าเสือถูกตัววัว แสดงว่าวัวแพ้ เปลี่ยนผู้เล่นจนครบ
4. รวมแถว สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังนี้

1. การปฏิบัติว่าถูกต้องตามกติกาการเล่นหรือไม่
2. ความคล่องแคล่วว่องไว และความถูกต้อง
3. การเล่นมีความปลอดภัยหรือไม่

เรื่อง

คลานลิง ส่งของลอดช่องขา

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นเป็นหมู่คณะทำให้รู้จักหน้าที่เกิดความสัมพันธ์ในหมู่คณะและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวร่างกายเลียนแบบธรรมชาติของลิงได้
2. นักเรียนมีทักษะในการรับและส่งของได้
3. นักเรียนรู้จักปฏิบัติตามเกณฑ์และกติกาการเล่นได้
4. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย วิ่งอยู่กับที่ กระโดดปรบมือ ก้มแตะสลับ
2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการคลานลิงให้นักเรียนดู
3. ให้นักเรียนทำท่าคลานลิงตามที่ครูอธิบายและสาธิต
4. แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ให้แต่ละแถวแข่งขันคลานลิง โดยคนที่ 1 คลานถึงเส้นชัยแล้วให้วิ่งมาแตะมือคนต่อไปจนครบ แถวใดเสร็จก่อนชนะ
5. ครูอธิบายสาธิตวิธีการส่งของลอดช่องขาให้นักเรียนดู
6. ให้นักเรียนฝึกส่งของลอดช่องขา
7. ให้นักเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม แข่งขันส่งของลอดช่องขาตัวเอง ส่งต่อให้เพื่อจนถึงคนสุดท้ายให้ชูบอลขึ้น แถวใดชูก่อนชนะ
8. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ลูกบอล

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการปฏิบัติกิจกรรม
2. ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
3. ความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 3

เรื่อง

เดินยิราฟ กระต่ายกระโดด

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวการแสดงออกของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนหนึ่งได้มาจากการเลียนแบบธรรมชาติ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนมีความสามารถในการเลียนแบบการเคลื่อนไหวของยิราฟและกระต่ายได้
2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจลักษณะการเคลื่อนไหวของยิราฟและกระต่ายได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนได้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย วิ่งไปข้างหน้า วิ่งถอยหลัง วิ่งซ้าย - ขวา สลับข้อมือ ข้อเท้า เตะเท้าซ้าย - ขวา
2. ครูอธิบายลักษณะท่าทางของยิราฟและสาริตวิธีการเดินของยิราฟ
3. ครูให้นักเรียนฝึกการเดินท่าทางของยิราฟ
4. ครูอธิบายลักษณะท่าทางของกระต่ายและสาริตการกระโดดของกระต่าย
5. ให้นักเรียนฝึกการกระโดดแบบกระต่าย
6. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแข่งขันการกระต่ายกระโดด
7. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ
2. การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
3. การเคลื่อนไหวและการชักถาม

เรื่อง

นกบินหากิน

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นสมมุติเป็นการออกกำลังกาย ซึ่งเป็นการแสดงออกจากประสบการณ์และความคิดสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกกำลังกายและแสดงท่าทางตามกิจกรรมที่กำหนดได้
2. นักเรียนสามารถเลียนแบบการเคลื่อนไหวของนกได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กระต่ายกระโดด หมุนแขน บิดตัว เตะสลับ
2. ครูอธิบายและสาธิตท่าทางต่าง ๆ ของนก เช่น บินโฉบไปโฉบมา บินได้ลม บิน

ลงสู่พื้น

3. ให้นักเรียนฝึกทำตามอย่างที่ครูอธิบายและสาธิต
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. กิ่งไม้
2. กระดาษ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงท่าทางกิจกรรมที่กำหนด
2. การเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน
3. การแสดงความคิดเห็น

เรื่อง

การทรงตัวในการวิ่งและหยุด

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวร่างกายในการวิ่งและหยุดที่ถูกหลักจะทำให้ร่างกายปลอดภัยและเคลื่อนที่ได้เร็วขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถวิ่งสลับฟันปลาได้
2. นักเรียนสามารถวิ่งและหยุดได้
3. นักเรียนมีความปลอดภัยในการวิ่ง
4. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย บิดลำตัว เดินสลับกระโดด เดินปู
2. ครูอธิบายและสาธิตการวิ่งสลับฟันปลาทางซ้าย 3 ก้าว ทางขวา 3 ก้าว และวิ่งถอยหลัง ซ้าย 3 ก้าว ขวา 3 ก้าว
3. ให้นักเรียนฝึกวิ่งสลับฟันปลาทางซ้าย 3 ก้าว ทางขวา 3 ก้าว และวิ่งถอยหลัง ซ้าย 3 ก้าว ขวา 3 ก้าว
4. แข่งขันวิ่งสลับฟันปลา
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. นกหวีด
2. หลัก
3. ปูขนขาว

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การเคลื่อนไหวร่างกายในการวิ่งและหยุด
2. ความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานในการออกกำลังกาย

สัปดาห์ที่ 4

เรื่อง

การทรงตัวในท่าต่าง ๆ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การทรงตัวตามธรรมชาติที่ถูกหลักและความต้องการช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพและความปลอดภัยกับตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถทรงตัวได้ถูกต้องตามธรรมชาติ
2. นักเรียนมีความปลอดภัยในการทรงตัวได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ก้มแตะสลับ วิ่งอยู่กับที่ ดันพื้น
2. ครูอธิบายและสาธิตการทรงตัวจากท่านั่งสู่ท่านยืน และท่านยืนสู่ท่านั่ง
3. ครูให้นักเรียนฝึกการทรงตัวจากท่านั่งสู่ท่านยืน และท่านยืนสู่ท่านั่ง
4. ครูอธิบายและสาธิตการทรงตัวด้วยการยืนเท้าเดียว ย่อเข่าและยืดตัว
5. ครูให้นักเรียนฝึกการทรงตัวด้วยการยืนเท้าเดียว ย่อเข่าและยืดตัว
6. ครูอธิบายและสาธิตการกระโดดด้วยปลายเท้า และลงสู่พื้นด้วยปลายเท้า
7. ครูให้นักเรียนฝึกการกระโดดด้วยปลายเท้า และลงสู่พื้นด้วยปลายเท้า
8. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. เก้าอี้
2. สนามหญ้า

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการทรงตัว
2. ความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

การโยน รับ ส่ง ลูกบอล

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการเคลื่อนไหว การโยนรับส่งบอลต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาเป็นการสร้างความมั่นใจในตัวเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถโยน รับ ส่งลูกบอลตามเป้าหมายได้
2. นักเรียนมีทักษะในการโยน รับ ลูกบอลได้ถูกต้อง
3. นักเรียนมีความสนุกสนานและมีความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ชูแขนขึ้น โยกซ้าย - ขวา เตะขาไปข้างหน้า - หลัง ข้างซ้าย - ขวา กระโดดปรบมือ
2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการโยนและรับส่งบอลท่าต่าง ๆ ให้นักเรียนดู
3. ครูให้นักเรียนฝึกวิธีการโยนรับส่งบอลท่าต่าง ๆ
4. ครูอธิบายและสาธิตการกลิ้งบอลท่าต่าง ๆ
5. ครูให้นักเรียนฝึกวิธีการกลิ้งบอลท่าต่าง ๆ
6. แข่งขันโยนบอลลงตะกร้อ
7. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ตะกร้า
2. ลูกบอล
3. ไม้เมตร
4. ปูนขาว

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการโยน รับ ส่งลูกบอล
2. การเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลินและความปลอดภัย

สัปดาห์ที่ 5

เรื่อง

ข้ามมอเตอร์ไซด์เที่ยวเขา

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเล่นสมมุติเป็นการออกกำลังกายที่สนุกสนานซึ่งเป็นการแสดงออกจากประสบการณ์และความคิดสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบการข้ามมอเตอร์ไซด์ตามที่กำหนดได้
2. นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างปลอดภัย
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กระโดดควบม้า นกบิน ก้มตัว เงยตัว
2. ครูอธิบายและสาธิตท่าทางการข้ามมอเตอร์ไซด์ เช่นการติดเครื่องบิดคันเร่ง เสี่ยงเครื่องยนต์ รถวิ่ง เลี้ยวซ้าย - ขวา ขึ้นเนิน ตกหลุม หยุดรถ ลงรถ เดินเที่ยว
3. ให้นักเรียนฝึกท่าทางการข้ามมอเตอร์ไซด์
4. ให้นักเรียนแข่งขันการข้ามมอเตอร์ไซด์
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ท่อนไม้
3. ป่อทราย

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ท่าทางการเลียนแบบ
2. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
3. การเข้าร่วมกิจกรรมและความปลอดภัย

เรื่อง

การหยุดในขณะวิ่งและกระโดด

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวและการหยุดตามธรรมชาติที่ถูกหลักจะช่วยให้เกิดความปลอดภัยกับตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถหยุดในขณะวิ่งและกระโดดได้
2. นักเรียนมีความปลอดภัยในการร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายก้มตัวมือแตะพื้นหน้า - หลัง เตะเท้าซ้าย - ขวา พายเรือ คลานเต่า
2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการวิ่ง และวิธีการหยุดขณะวิ่ง
3. ให้นักเรียนฝึกวิ่งและวิธีการหยุดขณะวิ่ง
4. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการกระโดด และวิธีการหยุดขณะกระโดด
5. แบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม แข่งขันกระโดดเท้าเดียวแบบผลัด
6. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. สนามหญ้า
2. นกหวีด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะการหยุดขณะวิ่งและขณะกระโดด
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

เกมหลบลูกบอล

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

เกมหลบลูกบอลเป็นการฝึกการขว้างและฝึกประสาทตาและช่วยฝึกการมีน้ำใจนักกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขว้างและหลบลูกบอลได้
2. นักเรียนมีความสนุกสนานกับการเข้าร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนรู้จักการเล่นร่วมกันและให้อภัยซึ่งกันและกัน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย วิ่งรอบสนามวอลเลย์บอล ทำตัวอ่อน กระโดด หมุนตัว เดินข้าง

2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการขว้างบอล และวิธีการหลบลูกบอล
3. ครูให้นักเรียนฝึกขว้างและหลบลูกบอล
4. ครูแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม แข่งขันหลบลูกบอลผลัดกันขว้าง กลุ่มใดถูกข้างมาก

กว่าแพ้

5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ลูกบอล
2. สนาม

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะในการขว้างและหลบลูกบอล
2. การรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน
3. การเข้าร่วมกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 6

เรื่อง

สมมติการทำนา

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเลียนแบบเป็นการส่งเสริมการแสดงออกความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบตามที่กำหนดได้
2. นักเรียนสามารถแสดงออกได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย เดินเปิด หมุนแขน จับคู่เลื้อยไม้ น้ำขึ้น น้ำลง
2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการทำนา เช่น การแต่งตัว การแบกไถ ไถควาย ไถนา

หว่านข้าว ดำนา เกี่ยวข้าว หาบข้าว

3. ครูให้นักเรียนฝึก
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ท่อนไม้
2. ดันหญ้า
3. ทราย

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงออก
2. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
3. การเข้าร่วมกิจกรรม

เรื่อง

วงกลมพาเพลิน

จำนวน 2 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายโดยใช้จังหวะจะช่วยทำให้อวัยวะทุกส่วนเกิดความคล่องตัวมีรูปร่างทรวดทรงที่ดี

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เข้ากับจังหวะได้
2. นักเรียนสามารถออกกำลังกายโดยใช้จังหวะประกอบได้
3. นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินกับกิจกรรมที่ประกอบจังหวะ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย เดินย่อท่าอยู่กับที่ กระโดดสลับขา เดินยกเข่าสูง ยกน้ำหนัก
2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการเดินย่อท่าอยู่กับที่พร้อมกับปรบมือเข้าจังหวะ ซ้าย - ขวา

3. ให้นักเรียนฝึกการเดินย่อท่าอยู่กับที่พร้อมปรบมือเข้าจังหวะ ซ้าย - ขวา
4. ครูอธิบายและสาธิตการเดินไปข้างหน้าปรบมือพร้อมกับเท้าลงสู่พื้น
5. ให้นักเรียนฝึก การเดินไปข้างหน้า ปรบมือพร้อมกับเท้าลงสู่พื้น
6. ร้องเพลงเดินพร้อมเดินปรบมือเข้าจังหวะ
7. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. วิทยุเทป
2. แผนภูมิเพลง
3. กลอง

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การเคลื่อนไหวเข้ากับจังหวะหรือไม่
2. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
3. ความสนใจและความตั้งใจในการกระทำกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 7

เรื่อง

เกม รถ เรือ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

เกม รถ เรือ ช่วยฝึกประสาทหู ความว่องไว ตลอดจนช่วยให้มีระเบียบวินัยในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้
2. นักเรียนปฏิบัติตามกติกาการแข่งขันได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานและมีความปลอดภัยในการเล่น

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กระโดดปรบมือ จับคู่ตั้ง เลื้อยไม้ เดินปู
2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการเล่น
3. ครูแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม แข่งขันเกม รถ เรือ
4. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. สนาม
2. เครื่องหมาย

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การปฏิบัติถูกต้องตามกติกา หรือไม่
2. ความคล่องแคล่วว่องไวและความถูกต้อง
3. ความปลอดภัยและความสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

เรื่อง

ผีเสื้อกับดอกไม้

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหวการแสดงออกของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนหนึ่งได้มาจากการเลียนแบบธรรมชาติ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจรูปร่างลักษณะการเคลื่อนไหวของธรรมชาติ
2. นักเรียนสามารถเลียนแบบการเคลื่อนไหวของธรรมชาติได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการแสดงออก

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายวิ่งรอบสนาม นกบิน ชูมือขึ้นโยกไปโยกมา กระโดด สลับขา

2. ครูอธิบายและสาธิตท่าทางการบินของผีเสื้อ
3. ครูอธิบายและสาธิตการเป็นดอกไม้
4. ให้นักเรียนฝึกบินแบบผีเสื้อ และดอกไม้
5. เล่นเกมผีเสื้อกับดอกไม้
6. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ดอกไม้
3. นกหวีด

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การแสดงท่าทางในการเลียนแบบ
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

เรื่อง

โยนบอลใส่ตะกร้า

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการโยนบอลลงตะกร้าต้องอาศัยความสัมพันธ์มือกับตาเป็นการสร้างความมั่นใจในตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนมีทักษะในการโยน
2. นักเรียนสามารถโยนบอลลงตะกร้าในระยะที่กำหนดได้
3. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย ทำขวงของด้วยมือซ้าย - ขวา ทำท่าขุดดิน วิ่ง มอเตอร์ไซด์ กระโดดเท้าคู่

2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการโยนบอลลงตะกร้าในระยะต่าง ๆ
3. ครูให้นักเรียนฝึกวิธีการโยนบอลลงตะกร้าในระยะต่าง ๆ
4. แข่งขันการโยนบอลลงตะกร้า
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ลูกบอล
2. ตะกร้า
3. เทปวัดระยะ

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ทักษะการโยนของนักเรียน
2. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. การซักถามในการนำไปใช้

สัปดาห์ที่ 8

เรื่อง

วิ่งท่าม้าส่งของ

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเลียนแบบเป็นการแสดงออกจากระสับการณและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบท่าม้าวิ่งได้
2. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม
3. นักเรียนมีความปลอดภัยในการร่วมกิจกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกายต้นพื้น กระเชียงบก นั่งตะเท้าสลับ ซ้าย - ขวา

วิ่งซิกแซ็ก

2. ครูอธิบายและสาธิตท่าทางการเดิน และการวิ่งของม้า
3. ครูให้นักเรียนฝึกท่าทางการเดินและการวิ่งของม้า
4. เล่นเกมวิ่งท่าส่งของ
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. ลูกบอล

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. การเลียนแบบการวิ่งของม้า
2. ความคล่องแคล่วว่องไวในการวิ่ง
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลินและความปลอดภัยในการเล่น

เรื่อง

ชนไก่

จำนวน 1 คาบ

สาระสำคัญ

การเคลื่อนไหว การแสดงออกของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนหนึ่งได้มาจากการเลียนแบบธรรมชาติ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเลียนแบบการชนไก่ได้
2. นักเรียนสามารถทรงตัวในขณะแข่งขันได้
3. นักเรียนมีความปลอดภัยและมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเข้าร่วม

กิจกรรม**กิจกรรมการเรียนรู้การสอน**

1. ครูให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย กระโดดกบ หมุนคอ หมุนแขน ปิดตัว หมุนข้อมือข้อเท้า

2. ครูอธิบายและสาธิตวิธีการทำทางการไก่ชนและวิธีการชนไก่
3. ให้นักเรียนฝึกท่าไก่ชนและวิธีชนไก่
4. แข่งขันการชนไก่ ใครล้มถือว่าแพ้
5. สรุปผลการเรียน สุขปฏิบัติ

อุปกรณ์และสื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. สนามแข่งขัน

การประเมินผล

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนดังต่อไปนี้

1. ความคิดริเริ่มในการเลียนแบบ
2. ความสามารถในการทรงตัว
3. ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ภาคผนวก ง.
แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน

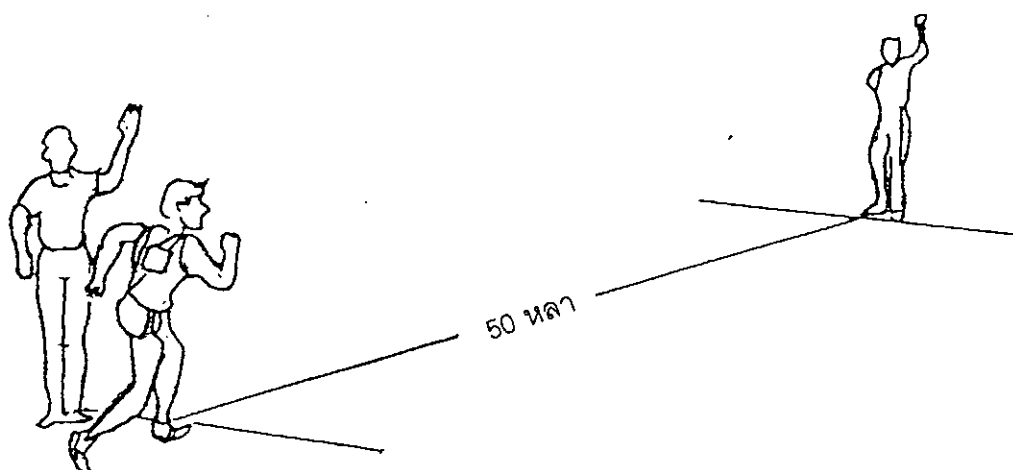
แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน

แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา
ประกอบด้วยข้อทดสอบ 3 รายการคือ

1. วิ่ง 50 หลา
2. ยืนกระโดดไกล
3. ขว้างลูกซอฟท์บอล

มีรายละเอียดของแต่ละรายการทดสอบดังนี้

1. วิ่ง 50 หลา

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา
2. สนามที่มีพื้นที่เรียบตรงสามารถใช้เป็นลู่วิ่งระยะทาง 50 หลา

วิธีการทดสอบ

เมื่อได้ยินคำสั่ง “เข้าที่” ให้ผู้รับการทดสอบยืนในท่าเตรียมตัวออกวิ่ง เท้าหน้าอยู่หลังเส้นเริ่ม เมื่อพร้อมแล้วใช้คำสั่ง “ระวัง” “ไป” ผู้รับการทดสอบออกวิ่งไปยังเส้นชัยให้เร็วที่สุด

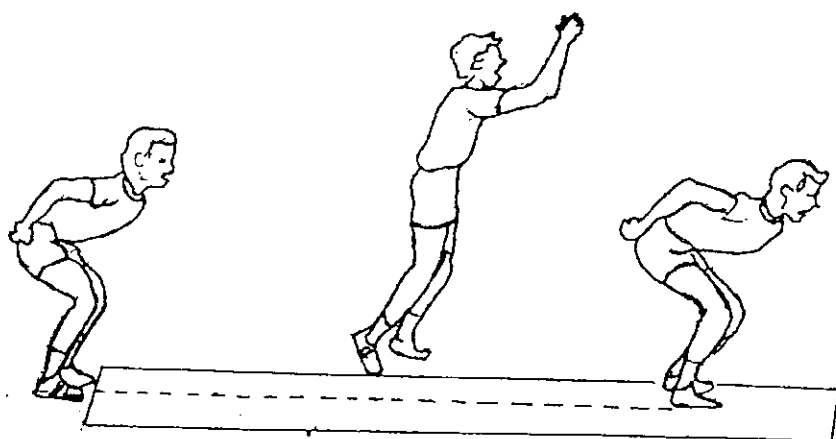
การคิดคะแนน

จับเวลาเป็นวินาทีทศนิยม 1 ตำแหน่ง

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้วิ่งได้ 2 ครั้ง บันทึกเวลาครั้งที่ดีที่สุด
2. ในการให้สัญญาณปล่อยตัว ผู้ปล่อยตัวควรให้ทัศนสัญญาณ เช่น โบกมือลง เพื่อให้ผู้จับเวลาที่เส้นชัยสามารถเห็นสัญญาณเริ่มได้

2. ยืนกระโดดไกล

อุปกรณ์

1. พื้นยางเรียบและไม้เส้น 2 เทปวัดระยะทาง

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนโดยให้ปลายเท้าทั้งสองอยู่หลังเส้นเริ่มหลังจากซ้อมเหวี่ยงแขนทั้งสองไปข้างหน้าและก้มตัวไปข้างหน้าแล้ว เมื่อได้จังหวะก็เหวี่ยงแขนทั้งสองไปข้างหน้าอย่างแรง พร้อมกับกระโดดด้วยเท้าทั้งสองไปข้างหน้าให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้

การคิดคะแนน

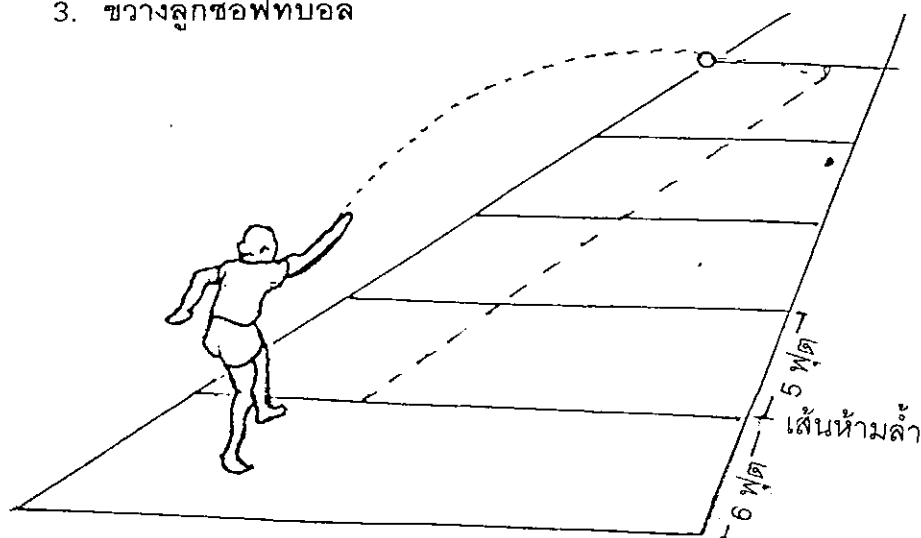
ระยะทางที่กระโดดเป็นเมตร

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ประลองได้ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ดีที่สุด
2. ให้วัดระยะจากเส้นเริ่มไปยังรอยส้นเท้าที่ไกลที่สุด ถ้าผู้รับการทดสอบเสียหลักหงายหลังมือหรือส่วนหนึ่งของร่างกายแตะพื้นข้างหลังส้นเท้าถือว่าใช้ไม่ได้ให้ประลองใหม่

3. เท้าทั้งสองต้องอยู่บนพื้นจนถึงขณะที่กระโดดออกไป

3. ขว้างลูกซอฟต์บอล

อุปกรณ์

1. ลูกซอฟต์บอล
2. เทปวัดระยะทาง
3. สนามซึ่งขีดเส้นเป็นช่วง ๆ ละ 5 ฟุต

วิธีการทดสอบ

ให้ผู้รับการทดสอบยืนภายในเขตขว้างซึ่งเป็นเส้นขนาน ห่างกัน 6 ฟุต แล้วขว้างลูกซอฟต์บอลจากเขตขว้างนี้ให้ได้ระยะทางไกลที่สุด

การคิดคะแนน

คือระยะทางที่ขว้างได้ไกลมีหน่วยเป็นฟุต

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ใช้การขว้างแบบเหนือไหล่ คว้ามือลงหลังจากข้างไปแล้ว
2. ขว้างได้ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ดีที่สุด
3. ให้วัดระยะทางเป็นเส้นตั้งฉากจุดที่ลูกซอฟต์บอลตกกระทบพื้นครั้งแรกมายัง

เส้นห้ามล้ำ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายสุชาติ จันทร์ดอกไม้

เกิด วันที่ 22 เดือนมกราคม พุทธศักราช 2509

สถานที่เกิด อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี

ตำแหน่งหน้าที่การทำงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบ้านรางจิก อำเภอนันทา จังหวัดชัยนาท

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 11 หมู่ 8 ตำบลโพงาม อำเภอสรรคบุรี
จังหวัดชัยนาท 17140

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2524	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนครูประชาสรรค์ จังหวัดชัยนาท
พ.ศ. 2527	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนศรีศักดิ์สุวรรณวิทยา จังหวัดสิงห์บุรี
พ.ศ. 2529	ป.กศ.สูง จากวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดอ่างทอง
พ.ศ. 2531	กศ.บ. (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2540	กศ.ม. (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร